

2. Korinćanima

Čak Smit

1. poglavlje

Hajde da otvorimo naše Biblije u 2. poslanici Korinćanima, prvo poglavlje.

Crkva u Korintu je bila podeljena crkva. Puno telesnosti je bilo prisutno, i puno problema sa njihovom doktrinom, tako da je Pavle morao da napiše njegovu prvu poslanicu, koja je malo stroga i sa kojom je on namerio da ispravi mnoge doktrinalne greške koje su postojale. Želeo je da ih izvede iz telesnosti ka ispravnom duhovnom životu. Jedan od znakova telesnosti je podeljenost koja je postojala u Korintskoj crkvi. Neki su govorili, „Ja sam baptista,“ dok su drugi, „Ja sam prezbeterijanac,“ treći su govorili, „Ja sam pravoslavac.“ U relnosti ono što su oni govorili je, „Ja sam Apolov. Ja sam Petrov. Ja sam Pavlov. Ja sam Hristov.“ Tako da je ova partijska pripadnost dovela do podele u telu Hristovom.

Pavle je napisao prvu poslanicu da bih ukorio ovu podeljenost. On je pisao da bih ispravio tu telesnost i doktrinalne greške. Efekat njegove prve poslanice je bio polarizavajući. I bilo je onih koji su se po slušanju prve poslanice pokajali i promenili svoj život. Oni su se zaista popravili posle slušanja Pavlove prve poslanice, ali je takođe bili i onih koji su se još više suprostavili Pavlu. Možda su to bili Judaizeri ili možda oni koji su govorili, „Mi smo Hristovi,“ a to bili oni koji su učili samo ono što je Isus rekao na Njegovoj besedi na gori i nisu prihvatili milost Božiju o kojoj je Pavle govorio da je došla kroz Isusa Hrista.

Oni su se očajnički borili protiv Pavla i ogovarali ga, oni su dovodili njegovo apostolstvo u pitanje da bih uništili njegov autoritet. I čini se da je Timotej bio taj koji je odneo Korinćanima tu prvu Pavlovu poslanicu, i da je on bio taj koji je preneo izveštaj o tome kako su je primili. Tito je tamo ostao neko vreme i trebao je da se sretne sa Pavlom u Troadi i da mu tamo u potpunosti prenese izveštaj o stanju Korintske crkve.

Kada je Pavle došao u Troadu, Tito nije bio tamo. Bog je otvorio uspešna vrata službe u Troadi, ali pošto je bio uznemiren i zabrinut u duhu oko toga kako će Korinćani primiti njegovu poslanicu on nije ostao u Troadi nego se uputio ka Makedoniji, gde se napokon sreo sa Titom koji mu je preneo vesti o stanju Korintske crkve i ta vest je ohrabрила Pavla. Ali je u isto vreme čuo vest o toj grupi koja se suprostavila Pavlu i koja je dovodila u pitanje njegovo apostolstvo. Tako da je Pavle od Tita naučio stanje crkve u Korintu.

Timotej je bio sa Pavlom kada je Pavle prvobitno došao u Korint. Tako da se Timotej zajedno sa Pavlom pridružuje u pozdravu Korintskoj crkvi, ali Pavle prvo kaže sledeće,

Od Pavla, apostola Isusa Hrista po volji Božijoj (1:1)

Bilo je onih koji su dovodili u pitanje Pavlovo apostolstvo, oni su govorili da je Pavle sam sebi dao tu titulu. I Pavle ovde jasno počinje sa time da je njegovo apostolstvo od Boga dano.

Pavle je u prvoj poslanici koju je napisao Korinćanima u 12. poglavlje rekao, „Da li su svi apostoli? Da li su svi evanđelisti? Da li svi čine čudesa?“ I očigledan odgovor je, ne, jer je to pitanje retoričko pitanje. Zato Pavle kaže, „Pavle, apostol po volji Božijoj.“ Ali, Bog nije pozvao svakoga da bude apsotol.

Pitanje je, „Na šta te je Bog pozvao?“ Ako bih ja pisao nekoj crkvi ja bih trebao da se potpišem kao, „Čak, pastor/učitelj po volji Božijoj.“ Ja ne bih mogao da napišem, „Čak, apostol Isusa Hrista po volji Božijoj,“ jer to nije moj poziv. Bog me je pozvao da budem pastor/učitelj. Ali ima onih koji mogu da napišu, „Dragan, mehaničar po Božijoj volji.“ „Jovan, ribolovac po Božijoj volji.“ „Marko, prodavac po Božijoj volji.“ Bog je pozvao ljude da budu u svim vrstima

1

2 Korinćanima
Čak Smit

zanimanja. Bitna stvar je ta da sam to što jesam po Božijoj volji, da ja radim ono na šta me je Bog pozvao. I divno je kada možeš da kažeš, „Ja hodam u Božijoj volji za moj život.“ Da šta god da jesam ja jesam po Božijoj volji. I zato,

Od Pavla, apostola Isusa Hrista po volji Božijoj i brata Timotija (1:1)

Timotej im je služio i on ih je učio kada je Pavle prvi put posetio Korint, tako da Pavle uključuje Timoteja u njegovom pozdravu, „brat Timotej,“

crkvi Božjoj u Korintu, sa svima svetima koji su u svoj Ahaji (1:1)

Ahaja je region oko Korinta.

Blagodat vam i mir od Boga Oca našeg, i Gospoda Isusa Hrista. (1:2)

I ovo prepoznamo kao tipičan Pavlov pozdrav. Mnoge od svojih poslanica je Pavle započeo sa veoma sličnim pozdravom, „Blagodat/milost vam,“ i to je veoma tipičan grčki pozdrav. „I mir,“ je veoma tipičan Jevrejski pozdrav, šalom. Grci bi se pozdravili sa *karas* a Jevreji sa *šalom*. Ove dve reči su takođe poznate kao sijamski blizanci Novoga Zaveta.

„Od Boga Oca, i od našeg Gospoda Isusa Hrista.“ Ponovo bih hteo da napomenm, da *Gospod Isus Hrist* nije Njegovo ime. *Isus* je Njegovo ime. *Gospod* je titula koja obležava kakav odnos mi treba da imamo sa Njime. I neki ljudi misle da je ovo kao prvo i srednje ime i prezime, Gospod Isus Hrist. *Gospod* je titula, i to veoma bitna titula, koja obležava moj odnos sa Njime, gde sam ja sluga a On je moj gospodar. I za mene je ovo bitno da priznam da bih bio spašen. „Jer, ako priznaješ ustima svojim da je Isus Gospod, i veruješ u srcu svom da Ga Bog podiže iz mrtvih, bićeš spašen“ (Rimljanima 10:9).

Hrist je poslanje, Njegova misija, i znači pomazani, mešijah. I govori o tome da je On ispunjenje Božijeg obećanja o spasenju.

Blagosloven Bog i Otac Gospoda našeg Isusa Hrista, Otac milosti i Bog svake utehe, (1:3)

I ovo je pozdrav koji je veoma tipičan za Pavla. „Blagosloven Bog i Otac Gospoda našeg Isusa Hrista, koji nas je blagoslovio svakim blagoslovom duhovnim na nebesima kroz Hrista“ (Efežanima 1:3). Ovo je veoma slično sa time kako je on započeo svoju poslanicu Efežanima. Kao prvo vidimo pozdrav svima, pa zatim blagodat i mir za iste ljude; pa zatim priznanje njegove misije, koja započinje sa time šta je on po Božijoj volji, apostol; i zatim ide hvala Bogu, slava Bogu. Ova reč *blagosloven* bi tačnije prevedeno bila, „*slava Bogu* i Ocu Gospoda našeg Isusa Hrista, Ocu milosti i Bog svake utehe.“

Koji nas utešava u svakoj nevolji našoj, da bismo mogli utešiti one koji su u svakoj nevolji utehom kojom nas same Bog utešava. Jer kako se stradanja Hristova umnožavaju na nama tako se i uteha naša umnožava kroz Hrista. Ako li smo, pak, u nevolji, za vašu je utehu i spasenje, koje postaje u trpljenju tih istih stradanja koja i mi podnosimo. (1:4-6).

Pavle ovde govori o stradanjima koja je iskusio, o patnjama koje je iskusio, i iskušenja koja je iskusio. Nama je teško da shvatimo zašto bih Bog dozvolio da mi patimo? Zašto bi Bog dozvolio da mi prolazimo kroz iskušenja? Zašto bih Bog dozvolio da stradamo? Razlog zašto se ovo pitamo je jer znamo da je Bog, Bog ljubavi, i da On kontroliše okolnosti u našem životu. I veoma je teško za nas da shvatimo zašto bih Bog dozvolio da patimo ako nas toliko voli, zašto bih dozvolio da stradamo?

Pavle nam ovde kaže da je on iskusio sve ovo da bih on u tome mogao da iskusi utehu koja dolazi od Boga, da bih onda on u zauzvrat mogao da utešio druge sa istom utehom koju je on primio. Bog je dozvolio ove stvari da mu se dogode ove stvari ne samo njega radi, nego radi i drugih, da bi on mogao da služi Boga na ovaj način, prenoseći im utehu koju je i on sam primio.

Kada ja pogledam na svoj život, znam da je Bog dozvolio puno poteškoća da dođu u moj život da bi ja mogao da razumem i da se poistovećim sa onima kojima služim, koji u tom momentu prolaze kroz iste poteškoće. Ako ja sam ne bi prošao kroz iste stvari kroz koju možda ta osoba prolazi onda ja ne bih mogao da imam razumevanje za tu osobu i koja je potreba te osobe. Ali pošto sam doživeo smrt moga oca i brata, pošto sam iskusio patnje moje majke od raka, pošto znam kako je biti bez para i ne znati šta ćeš jesti za ručak, ja mogu zbog toga da razumem ljude koji prolaze kroz to. I ja mogu da ih utešim sa istom utehom koju sam i ja primio od Duha Božijeg. Dobro je biti u mogućnosti reći, „Znam kako se osećaš. I ja sam kroz to prošao.“

Pavle može reći, „Znam kako je patiti. Znam kako je kada stradaš. Znam iskušenja. I ja sam to iskusio.“ On je bio u mogućnosti da ih uteši. Kada sam i ja bio u njima, Bog je bio veran da mi pomogne. Bog me je snabdeo sa snagom. Bog se pobrinuo, utešio me je na najbolji način, i zbog toga sam ja sada u mogućnosti da utešim druge sa utehom koju sam ja primio. I zato Pavle kaže, „Zbog vas na meni se ovo dogodilo, da bih ja mogao da vas utešim utehom koju sam i ja sam primio.“

Ako li smo, pak, u nevolji, za vašu je utehu i spasenje, koje postaje u trpljenju tih istih stradanja koja i mi podnosimo. I nadanje naše tvrdo je za vas. Ako li se utešavamo, za vašu je utehu i spasenje, znajući da kao što ste zajedničari u našem stradanju tako i u utesi. (1:6-7)

„Ja znam da je Bog veran, i kao što sam ja patio tako i vi patite, i kao što sam ja izašao kao pobednik iz svega toga, znam da ćete i vi izaći kao pobednici.“ On je u stanju da ih ohrabri u pobedi koju će oni iskusiti, jer, „Ja sam kroz isto to prošao i Bog mi je pomogao i dao mi je pobedu, i ja znam da će i vas dovesti do te pobeđe.“

Jer vam nećemo, braćo, zatajiti nevolju našu koja nam se dogodi u Aziji (1:8)

Opšte je mišljenje da je Pavle napisao ovu poslanicu odmah posle iskustva koje je imao u Efezu, i o tome možemo da čitamo u 19. poglavlju Dela Apostolskih, gde je Pavle bio u Efezu i mnogi su se obraćali ka Hristu. Kada je Dimitrije kujundžija, pozvao svoje kolege iz istoga zanata rekavši im, „Da li svhatate da ova nova sekta koja se propoveda ovde u Efezu će uništiti naš posao? Mi živimo od proizvodnje i prodaje ikona i relikvija boginje Dijane. A oni uče da Dijana nije boginja. Naš posao pati zbog toga. Ne zarađujemo tako dobro više. Ako oni nastave da propovedaju evanđelje, mi bih mogli ostati bez posla. Moramo nešto da učinimo povodom toga.“

Tako da su oni zgrabili par učenika iz Makedonije koji su bili sa Pavlom. Oni su ih na silu doveli u veliku arenu koja se nalazila u Efezu, i sa time su započeli nered u gradu. I onda je jedan od onih iz Makedonije koji su bili na silu dovučeni pokušao da se obrati masi, ali je onda ta rulja počela da viče puna dva sata, „Velika je Dijana Efeska.“ I apostol Pavle kada je čuo šta se dešava je pokušao da ode i da se obrati masi ali su ga vođe grada koji su ga voleli, odgovorili od toga rekavši mu, „Nemoj da ideš. Oni će te rastrgnuti. To je sada rulja a znaš kako se rulja ponaša.“

Tako da je Pavle napustio Efez kao rezultat tih zbivanja. On se odatle uputio ka Makedoniji. I opšte mišljenje je da je on napisao ovu poslanicu kada je bio ili u Troazu ili Makedoniji, najverovatnije u Makedoniji. Moguće je da ju je započeo u Troadi a da ju je završio u Makedoniji. Tako da je on napisao ovu poslanicu odmah posle ovog užasnog iskustva u Efezu.

On je čak mislio da je to tako ozbiljna situacija bila da je pomislio da je to kraj. Ali i pored toga on je bio spreman da se suoči sa njima.

Jer vam nećemo, braćo, zatajiti nevolju našu koja nam se dogodi u Aziji kad nam je bilo preteško i preko sile tako da se nismo nadali ni živeti; (1:8)

To je bilo previše. To je bilo izvan moje mogućnosti da se nosim sa time. Tako da se nismo nadali životu. Zaista sam mislio da je to kraj.

Nego sami u sebi rasudismo da nam valja pomreti, da se već ne uzdasmo u sebe nego u Boga koji podiže mrtve. (1:9)

Verujem da puno puta i na različitim mestima nas Bog dovede do kraja naših izvora. Da li je to u pitanju emotivni ili fizički ili finansijski izvor svejedno je, ali mi dođemo da samoga kraja, gde nema gde dalje da idemo. Kada dođemo do toga da kažemo, „To je to, nemogu ništa više da učinim. Dosta mi je.“ I Bog me je doveo do tog mesta puno puta, gde sam pomislio, „To je to. Ovo je kraj, kraj moje snage i mojih mogućnosti.“ Kada sam odustao. I verujte mi, ja ne odustajem lako. I to je jedan od mojih problema u mom duhovnom hodu da ja konstantno pokušavam sve moguće načine i tek se onda okrenem ka Bogu. Ali je Bog veran da me dovede to te tačke kada ja pokušam sve i odustanem. I znate šta? Otkrio sam da kada dođem do tog mesta odustajanja, da je to mesto gde iskusim Božiju silu i Božije delo u mom životu. I ja to ne iskusim sve dok ne dođem do kraja moje snage i mojih izvora.

Klasičan primer nam dolazi iz Starog Zaveta, i to je primer Jakova, koji je dobio to ime na dan svog rođenja zbog događaja koji se dogodio za vreme njegovog porođaja. On je bio blizanac i kada je njegova majka Rahilja očekivala ove blizance i oni naravno nisu imali sonogram i nisu mogli da čuju dva srca koja kucaju. Oni nisu mogli znati tj. ona nije mogla znati da je nosila blizance. Ali sve što je ona znala je da je imala mizernu trudnoću. Ona je zaista imala tešku trudnoću, „Gospode šta se dešava? Ovo je užasno.“ Bog je odgovorio, „U tebi se nalaze dve nacije, i one se razlikuju jedna od druge.“ Oni nisu bili indentični blizanci; oni su samo bili blizanci. „Dve nacije su u tvojoj utrobi, različita jedna od druge, i one ratuju.“ Jadna Rahilja, ova dva brata ratuju jedan protiv drugog u utrobi. I kada su se oni rodili, prvi brat je bio sav dlakav, i oni su ga nazvali Isav. I kada je prvi blizanac počeo da izlazi drugi je nastavio da se bori, jer ga vidimo kako prvu stvar koju je uradio je ta da je uhvatio Isavovu petu. I onda su oni prokomentarisali ovo sa rečima, „Vidi ovog mališna. On je hvatač pete.“ I tako je dobio ime Jakov, jer Jakov bukvalno prevedeno znači *hvatač pete*, što se takođe može prevesti kao *prljavi, pokvareni* ili *prefrigani lopov*. Što je samo po sebi poprilično teško ime za nekoga da ima. Zamisli da odeš u školu prvi dan školske godine i učitelj te pita, „Kako se ti zoveš?“ „Prljavi Prefrigani Lopov.“ Na prozivci pitaju, „Prljavi Prefrigani Lopov.“ „Tu sam.“

Sukob između braće je rastao tokom godina. Prljavi Prefrigani Lopov je prevario svog brata, iskoristio svog brata i kupio pravo nasledstva koje pripada prvorođencu. Posle toga je prevario svog oca i ukrao je blagoslov koji je pripadao njegovom starijem bratu. Kada je njegov stariji brat Isav saznao da je Jakov ukrao blagoslov, on je rekao, „Otac je blizu smrti, i kada umre ja ću ubiti Jakova. Dosta mi je. Rešiću ga se.“ Jakov je bio mamin sin dok je Isav bio muškarčina, lovac, čovek koji je znao da se snađe u divljini. „Ubiću ga. Čim otac umre, rešiću ga se. Kunem se da ću ga ubiti.“

Njihova majka je čula ove pretnje tako da je rekla Jakovu, „Sine, bilo bih bolje da pobegneš. Otac ti je na smrti a tvoj se brat zakleo da će te ubiti. Biće bolje ako pobegneš, i provedeš neko vreme kod mog brata. On živi u Heronu nekih 1300 km. dalje odavde.“ Jakov je poslušao majku i pobego je. Otišao je do maminog brata, Lavana, koji je takođe bio veliki prevarant kao što je i Jakov. Jakov se zaljubio u jednu od Lavanovih ćerki. On je rekao Lavanu, „Želim da oženim tvoju ćerku, ali nemam miraz niti i dara da ti dam.“ Lavan mu je odgovorio, „Nema

problema. Budi mi sluga sedam godina i to će ti biti miraz i onda ćeš moći da je oženiš." Tako je Jakov postao Lavanov sluga sedam godina, i on je veoma voleo Lavanovu ćerku. On je toliko voleo Rahilju da mu se tih sedam godina čilo kao veoma kratak period. I kada je došao dan venčanja, mlada je bila po običaju pokrivena velom. Tako da su oni otišli u šator i proveli noć zajedno. I ujutro, kada je ona mogla da skine veo, Jakov je video da to nije bila Rahilja, nego njena starija i ružnija sestra Lija. Jakov je sav besan otišao do Lavana i rekao, „Šta si mi to učinio? Mi se nismo tako dogovorili.“ „Izvini sine, ali takav je običaj. Po našem običaju starija ćerka treba prva da se uda. Ako hoćeš možeš da mi služiš narednih sedam godina i onda možeš da imaš i moju drugu ćerku.“

Kao što vidite Lavan je bio ravan Jakovu. Ali ipak na kraju je Jakov dobio ono što je hteo. Posle sedamnaest godina koje je proveo kod Lavana je uspeo da se obogati, čak veće bogatstvo nego što ja Lavan imao i primetio je da stvari više neidu dobro. Oni se nisu više smejali u njegovom pisustvu. Jakov je shvatio da mora da ode odatle. Tako da je on otišao sa svim svojim stadom i sa svime što je zaradio za vreme svog boravka kod Lavana. I sada se on nalazi na svom putu nazad kući. On se nalazi na samoj granici svoje zemlje, zatim prebrođuje potok Javok, uspostavlja kamp i od svojih izviđača dobija reč da se njegov brat Isav približava sa dvesta ratnika. „O, o. Evo nevolje! Zadnji put kada sam ga video on je zapretio da će me ubiti. I zato sam i pobegao. I sada se približava sa dvesta ratnika. Šta da radim? Ne mogu da se vratim nazad ka Lavanu.“ I razlog zašto je to rekao jer je on napravio dogovor sa Lavanom, tako što su povukli liniju on i Lavan, koji mu je rekao, „Nemoj da pređeš ovu liniju, a ko je pređeš, gotov si.“ A Jakov mu je odgovorio, „Nemoj ni ti da pređeš tu liniju, jer ako je ti pređeš, ti si gotov.“ Tako da su napravili dogovor. On nije mogao da se vrati, ali se isto tako plašio da ide napred.

Jakov je po prirodi bio jedan od najsnalažljivijih ljudi. On je znao da se snađe. Znao je kako da izvuče najbolje od ljudi. Veoma snalažljiv. Ali se sada nalazi u ćorsokaku. Kada jutro dođe, Isav će doći sa dvesta ratnika. On nemože nazad. Prije nego li će leći da spava on organizuje stvari za sutra. „Treba da se odmorim, trebaće mi svaki krajičak snage sutra.“ Ali, Bog je imao drugi plan. I vidimo kako se anđeo Gospodnji rvao cele noći sa Jakovom. Tako da umesto tog dobrog noćnog odmora on se nalazi u rvačkom meču cele noći sa anđelom Gospodnjim. I anđeo nije uspeo da ga savlada.

Mnogi veruju da je ovaj anđeo niko drugi nego sam Gospod. Ja sam istog ubeđenja. Isus Hrist se rvao sa njim. Jakov je nazvao to mesto Fanuil, jer je rekao, „Boga videh licem ka licu.“ Vidimo da je anđeo Gospodnji dodirnuo stegno iz zglavka, i Jakov je od tada postao hrom. Zaista je puno trebalo da bih se Jakov napokon slomio. Pošto je bio veoma pamatan i snalažljiv, Bog je morao da bude grublji sa njime. On ne može nazad a njegov brat se približava sa dvesta ratnika. On se cele noći rvao i umoran je. I povrh toga, anđeo ga je učinio hromim.

I u tom momentu on je došao do kraja. Napokon je poražen. Došao je do kraja svoje snalažljivosti. „Dosta mi je.“ Tako da je počeo da plače i rekao je anđelu, „Nemoj me ostaviti a da me ne blagosloviš.“

I po Svetome Pismu, kada zatražiš blagoslov ti priznaješ da osoba od koje tražiš blagoslov je veća od tebe, manjeg uvek blagoslovljava veći. Znae Bibliju. Tako da, sada, kada traži blagoslov, on priznaje da je poražen. „Dosta mi je. Porazhen sam. Molim te, blagoslovi me.“ Anđeo mu odgovara sa pitanjem, „Kako se zoveš?“ „Prljavi Pokvareni Lopov.“ „Ti više nećeš biti Prljavi Pokvareni Lopov, nego ćeš biti čovek nad kojim vlada Bog, Izrael, čovek Božiji.“

Došao je do kraja svoje snage, ali je i sa time došao do sasvim nove dimenzije u svom životu. To je bio slavan dan za Jakova kada je došao do kraja svoje snage. Kraj njegovog prirodnog lukavstva, i početak predanja svog života Bogu, i on je od tog momenta postao čovek kojim vlada Bog. Tako da je mesto poraza ustvari mesto pobede novoga života.

Veoma često otkrijemo da mesto na kojem odustanemo, na mestu na kojem smo primorani da odustanemo, na mestu na kojem mislimo da nema izlaza, na kojem kažemo da nam je dosta svega, da smo došli do samoga kraja, to mesto onda postane mesto na kojem Bog može da radi u nama. Ovo nije iz Svetog Pisma, nego je iz pesme, ali je tako tačno da bih lako moglo da se nađe u Svetom Pismu, „Kraj ljudske snage je početak Božije.“ Kada ja dođem do kraja sopstvene snage onda na tom mestu Bog može da radi u meni. I često vidim da me Bog dovede do tog mesta da bih On mogao da radi u meni.

I zbog moje prirode Bog često mora da me dovede do tog mesta gde On može da radi. I to je zato što On zna da sam ja veoma pouzdan u sebe. Ja mislim da mogu da rešim svaki problem. I ako bi mi On dozvolio da ja sam rešavam te probleme onda bih ja mogao da kažem, „Vidi šta sam uradio. Dobro sam se pripremio i uspeo sam.“ Bog zna da sam ja takva osoba. Ja ću sve pokušati. Tako da Bog često dozvoli da ja sve pokušam i kada dođem do kraja snage, do kraja svojih resursa, ja zavapim Bogu i kažem, „Bože, ja to ne mogu. Dosta mi je.“ Bog onda otvori vrata i učini to što ja sam nisam mogao. I moj odgovor na to je, „Bože, zašto često znam da budem glup? Zašto tako dugo čekam? Zašto toliko dugo čekam i patim prije nego li ti sve predam?“

Vidite, to mesto našeg poraza je često mesto najveće pobeđe, jer dođemo da kraja samih sebe i sve onda predamo Bogu. Mnogi od nas kada dođemo na to mesto kažemo, „Dosta mi je. Ovo je kraj.“ Ne, nego je to tek početak jednog sasvim novog iskustva, iskustva Božije sile u mom životu.

I Pavle je takođe došao do tog mesta, on je takođe bio takva osoba, „Hajde da to uradimo.“ Imao je jaku volju. Tako da ga je Bog doveo do tog mesta na kojem se nije nadao živeti. „Bilo nam je preteško i preko sile tako da se nismo nadali ni živeti. Pomislio sam, „To je to.“ Nego sami u sebi rasudismo da nam valja pomreći, da se već ne uzdasmo u sebe nego u Boga koji podiže mrtve.“ I to je uvek Božija namera kada nas dovedo do kraja nas samih. Da se mi ne bih uzdali u sebe nego da bih se naučili da se pouzdamo u Boga koji podiže mrtve.“

Koji nas je od tolike smrti izbavio, i izbavlja; i u Njega se uzdamo da će nas i još izbaviti, (1:10)

U prošlosti, sada i u budućnosti. „On nas je izbavio i trenutno nas izbavlja i verujem da će nas izbaviti.“ Vidiš, sigurnost budućih pobeđa nalazimo u prošlim pobeđama. Božija prošla vernost je svedočanstvo za mene da će On nastaviti da bude i u buduće veran u mom životu. Bog je bio veran; On me je oslobodio. Bog je veran; On me oslobađa. I zbog toga moja vera i poverenje raste, i ja znam da će Bog biti veran i da će me osloboditi. Prošlost onda postane proročanstvo za budućnost i temelj za moju veru i poverenje u budućnost.

S pomoću i vaše molitve za nas; (1:11)

Pavle im zahvaljuje na molitvama i on priznaje da su te njihove molitve imale važan udeo u tom Božijem delu.

da mnogi ljudi mnogu hvalu daju Bogu za dare koji su nama dati vas radi. (1:11)

Zahvalan sam vam na molitvama i na vašem daru za nas.

Jer je naša slava ovo: svedočanstvo savesti naše da smo u prostoti i čistoti Božjoj, a ne u mudrosti telesnoj nego po blagodati Božjoj živeli na svetu, a osobito među vama. (1:12)

Pavle ovde opisuje svoj način života među i pred njima. Živeo je u jednostavnosti i pobožnoj iskrenosti. I tako bih trebalo da bude za svakog Božijeg službenika. Oni treba da nauče da žive

u jednostavnosti i iskrenosti pred ljudima. Oni ne bih trebali da upadnu u zamku mode i oblačenja u skupa odela i života na visokom nivou, nego bi trebali da žive jednostavnim životom. Trebali bi da žive iskrenim životom, da praktikuju ono šta govore za propovedaonicom, a ne da govore jedno a žive drugo. Njihov život treba da bude iskren pred ljudima, i oni treba da budu isti pred i izvan propovedaonice. Oni su isti u svojoj kući i u crkvi. Iskreni život.

Za vreme Rimskog carstva je bilo dosta ljudi koji nisu imali puno šta da rade, pa si mogao da nađeš dosta njih koji sede i isklesuju statue, biste i slične stvari. I oni su bili zaista dobri u tome. Veoma dobri umetnici. Bio sam u muzejima u Grčkoj i Rimu i imao sam prilike da vidim dosta tih skulptura iz tog vremena. Ali, svaki umetnik je sa vremena na vreme znao da napravi po neku grešku. Možda bi radio na nosu i čekić bi mu izmakao kontroli i ode deo nosa. Tako da su oni postali dosta prefrigani. Oni su naučili da mogu da izmešaju vosak sa mermerom tako da bih taj vosak izgledao indentično sa mermerom. Tako da bi oni popravili ovaj polomljeni nos sa voskom. Ti bi onda došao da kupiš tu divnu statuu od tog umetnika a ne bi znao da nos nije od mermera. I kada bi leto došlo i vreli letnji dani, ti bi ušao u dnevnu sobu i na tvoje iznenađenje, na tvojoj divnoj statui koju si tako skupo platio se nos otopio. Ti umetnici nisu bili iskreni.

Ono šta vidiš treba da dobiješ. Treba da budeš isti, da živiš iskrenim životom. Pavle izjavljuje da je njegov život pred njima bio ovakav, u jednostavnosti i pobožnoj iskrenosti, a ne u telesnoj mudrosti, nego u Božijoj milosti.

Jer vam drugo ne pišemo nego šta čitate i razumevate. A nadam se da ćete i do kraja razumeti. (1:13)

Drugim rečima, „Ja nisam dvoličan, ja sam iskren. Stvari kojim vam pišem pišem onako kako mislim. Nema dvostruke poruke u rečima koje kažem.“

U jednoj od crkava u kojoj sam bio pastor, je bila jedna žena koje je uvek tražila skriveno mišljenje. Ona bi me svakog ponedeljka ujutro nazvala na telefon i pitala bi me, „Pastore, sinoć kada ste mi poželeli laku noć, šta ste mislili sa time?“ I ona bi me uvek pitala, „Šta stvarno misliš sa time? Šta to pokušavaš da mi kažeš?“ Ja sam previše glup da bih mogao da stavim skrivene poruke iza mojih reči. Ja kažem ono šta mislim i mislim ono što kažem.

Tako da vidimo Pavla da kaže istu stvar za sebe, „Ono što vam kažem i što razumete je isto. Ono što čitate i razumete je isto. Ništa drugo vam ne kažem, to je ono šta osećam prema vama, nema ničeg skrivenog.“

Kao što neki i razumeste da smo vam slava kao i vi nama za dan Gospoda našeg Isusa Hrista. I u ovom pouzdanju htedoh da vam dođem pre, da drugu blagodat imate; (14-15)

„Hteo sam da dođem do vas.“ Pavle je ranije pisao njima i najavio da planira da dođe do njih, ali nije došao. I ono šta se dogodilo je da oni koji su se suprostavljali Pavlu su govorili „Ovaj lik je nepouzdan. Nemožete mu verovati. On je to samo tako rekao, on to nije mislio.“ Tako da Pavle ovde svedoči da ono šta je rekao je nameravao da uradi, da je bio iskren u toj izjavi. „Htedoh da vam dođem pre.“

I kroz vas da dođem u Makedoniju, i opet iz Makedonije da dođem k vama, i vi da me pratite u Judeju. (1:16)

To je bila moja namera.

Ali kad sam ovo hteo, eda li sam dakle šta nepristojno činio? (1:17)

Grčka reč ovde je nepouzdan. Da li je moja izjava nepouzdana?

7

2 Korinćanima
Čak Smit

Ili što se nakanjujem, da se po telu nakanjujem, da bude u mene da da, a ne ne? (1:17)

On kaže, „Da,“ ali on ustvari misli, „Ne.“ On kaže, „Ne,“ ali ustvari misli, „Da.“ Isus je rekao, „Dakle neka bude vaša reč: da - da; ne - ne; a šta je više od ovog, oda zla je“ (Matejevo evanđelje 5:37). Oni su otpuzili Pavla da je prekršio ovo. „On nije čovek od reči. On je rekao da će doći; ali nije došao. On nije ni nameravao da dođe.“ Oni su koristili to što nije mogao da dođe kao alat protiv njega. A tu vidimo Pavlov odgovor na to je, „Ja sam bio iskren u nameri. Nisam nepouzdan.“

Ali je Bog veran, te reč naša k vama ne bi da i ne. (1:18)

Ja sam zaista nameravao to da uradim; to je bila moja namera.“

Jer Sin Božji Isus Hristos, kog mi vama pripovedasmo ja i Silvan i Timotije, (1:19)

Vidimo da je Timotej bio tamo, i da je Silvan bio tamo kada je Pavle prvi put propovedao evanđelje u Korintu.

ne bi da i ne, nego u Njemu bi da. (1:19)

Evanđelje koje smo vam propovedali je bilo pozitivno evanđelje. Iskreno evanđelje. Nije bilo dvolično. I zatim Pavle kaže,

Jer koliko je obećanja Božijih, u Njemu su da, (1:20)

Drugim rečima, „Sva Božija obećanja data nama su ispunjena u Isusu.“

i u Njemu amin, Bogu na slavu kroz nas. (1:20)

Isus je garancija za nas da su Božija obećanja istinita. I sva Božija obećanja za tebe su obuhvaćena u Isusu. Bog je obećao da će ti dati život, i taj život je u Isusu. Ovo je svedočanstvo da nam je Bog dao večni život, i taj život je u Sinu. Bog je obećao da će nam dati mir, ali taj mir se nalazi u Isusu. Bog je obećao milosrđe, ali to milosrđe će doći do tebe preko Isusa. Sve Njegova obećanja su da, tj. ona su ispunjenja u Njemu ka nama, i sama ta činjenica da je Bog poslao Svog Sina je garancija da će Bog ispuniti sve što je rekao i sva Njegova obećanja koja nam je dao o Njegovom večnom carstvu i slavi koju ćemo deliti sa Njime. Isus je potvrda da ono što je Bog tebi rekao će se dogoditi i da je On mislio ono što ti je rekao i da će On održati sva svoja obećanja koja je dao povodom Njegovog carstva i slave tog carstva, da će ona biti tvoja kada budeš bio sa Njime u Njegovom carstvu zauvek.

Pavle kaže da je Isus garancija. On je Božije da, nama.

A Bog je koji nas utvrdi s vama u Hristu, i pomaza nas, (1:21)

To je Božije delo. Pavle daje priznanje Onome koji nas je utvrdio zajedno sa vama u Hristu i koji je pomazao naše živote.

Koji nas i zapečati, i dade zalog Duha u srca naša. (1:22)

Pavle nam kaže u Efežanima prvo poglavlje da, „zapečatiste se Svetim Duhom obećanja, Koji je zalog nasledstva našeg za izbavljenje“ (Efežanima 1:13-14). Bog te je otkupio da bih ti mogao biti njegov zauvek, da bih mogao da imaš udela u Njegovom večnom carstvu.

Da bi pokazao svoju iskrenu nameru, Bog je dao zalog. „Da zaista nameravam da završim tvoje otkupljenje. Da ti pokažem da je moja namera iskrena, daću depozit: pečat Svetoga Duha.

8

Zapečaćen si Svetim Duhom.“ Značaj pečata je da pokazuje vlasništvo. „Ti si moj. Ja imam pravo nad tobom. Evo kapare, i doći će dan kada ću otkupiti i tvoje telo i dovešću te u slavu. Ali dok čekaš, evo kapare da znaš da sam iskren u ovoj nameri. Evo ti Sveti Duh, sa Njime pokazujem svoju nameru. On je zalog.“ Bog nam je dao Svetog Duha, zapečatio nas je, dao nam je zalog Duha u našim srcima.“

A ja za svedoka Boga prizivam na svoju dušu da štedeći vas ne dođoh više u Korint. (1:23)

Prva vest koja je došla do Pavla iz Korinta nije bila ohrabrujuća. Tako da je bio uznemiren i želo je da dođe i da ih dovede u red, onako kako bih to prirodan čovek samo znao. Ali je odlučio da čeka i da čuje kompletne vesti kada se Tito vrati. I zato kaže, „Štedeći vas ne dođoh više u Korint.“

Ne kao da mi vladamo verom vašom, nego smo pomagači vaše radosti; jer u veri stojite. (1:24)

Pavlova slava je aditiv. „Ne želim da dođem do vas i da vladam nad vama.“ Ima mnogo ljudi danas, mnogo sveštenih lica koji žele da imaju vlast nad ljudima. „Da se nisi usudio da odeš u drugu crkvu. Nemoj ovo, nemoje ono i sl.“ I oni žele da imaju vlast nad ljudima. Pavle kaže, „Ja ne želim da imam vlast nad vašom verom. Ja samo želim da imam udela u vašoj radosti. Dobro je biti na tom mestu, jer po veri stojimo. Ja samo želim da u potpunosti iskusite puninu radosti koja je u Gospodu.“

Ja sam bio u jednoj crkvi toliko puno godina gde su oni vladali nad ljudima, da sam se ja plašio da odem u drugu crkvu. „Ako odeš u drugu crkvu, moli se da uzeće crkve se ne desi baš onda. Jer oni nisu duhovni kao što smo mi, niti su pravedni kao što smo mi.“ I užasan je osećaj biti u takvom ropstvu. I zbog toga ja mislim da mi je poruka slobode puno značila i služila. Moje je mišljenje da ako misliš da moraš da vežeš nekoga da bih ga imao, ti ga onda nemaš svakako. Bolje bih bilo da ih pustiš da odu nego da se bune i jadikuju zbog tog robstva koje osećaju.

2. poglavlje

Ovo pak sudih u sebi da opet ne dođem k vama u žalosti. (2:1)

„Napisao sam vam teško pismo, ali sam namerio da neću da dođem do vas sa teškom porukom.“

Jer ako ja činim žalost vama, ko je koji će mene veseliti osim onog koji prima žalost od mene? (2:2)

„Vi ste razlog moje radosti, vi ste prouzrokovali radost u mom srcu kada sam video vašu vernost. I sada se radujem istim ljudima koje sam ožalostio.“

I pisah vam ovo isto, da kad dođem ne primim žalost na žalost, a za koje bi valjalo da se veselim nadajući se na sve vas da je moja radost svih vas. (2:3)

„Nisam hteo da moj dolazak bude žalosno iskustvo, nego radosno. Želim da se svi radujemo.“

Jer od brige mnoge i tuge srca napisah vam s mnogim suzama (2:4)

„Teško mi je bilo napisati tu prvu poslanicu. Želim da znate da je za mene bilo teško da je napišem; sa tugom u srcu i sa suzama sam je napisao. Tuga je bila u mom srcu, plakao sam. To nije napisano od strane bezosećajne osobe. Prva poslanica je rezultat slomljenog srca.“

Moje je mišljenje da mi Boga veoma često pogrešno razumemo. Zato što često mislimo o Bogu kao o nekom tiraninu. Šteta je što kada čitamo događaje iz Biblije nemamo zapisano u kakvom su tonu reči iskazane. Jer veoma često kada čujemo glas i način izgovora, sa time onda imamo bolju sliku toga šta je rečeno. I ja mislim da zbog našeg odnosa sa Bogom, kada čitamo Bibliju veoma često stavimo pogrešan tonalitet na Božije reči.

Na primer, kada čitamo o Adamovom grehu u Edenskom vrtu, vidimo da je Bog došao da razgovara sa Adamom, a Adam se sakrio. Bog je upitao Adama, „Adame, gde si?“ U kakvom tonu ti čuješ ovo pitanje? Osuđujući ton policajca? Ruke gore, uhapšen si. Ja ne čujem taj ton. Ja čujem vapaj oca kojem je slomljeno srce. „Adame, gde si? Šta si učinio?“ Razočaranje i slomljeno srce Oca nad ljudskim padom. Slično tome kada je Isus plakao nad Jerusalimom jer je znao kakav će biti rezultat njihovog dela. Bog je znao šta će biti rezultat Adamovog dela nad čovečanstvom i On plače nad padom čoveka. Tako da kada se Bog sukobljava sa tvojim padom, to je sa suzama, sa tugom u srcu. On te voli i On želi sve najbolje za tebe. Nemoj da Ga pogrešno razumeš.

Pavle, Božiji sluga, nije želo da ga oni pogrešno razumeju. „To teško pismo koje sam morao da napišem, je bilo teško ga napisati. Napisao sam ga sa tugom, sa suzama.“

ne da biste se ožalostili nego da biste poznali ljubav koju imam izobilno k vama. Ako li je ko mene ražalio, ne ražali mene, do nekoliko, da ne otežam svima vama. (4-5)

Sećate se da u prvoj poslanici Pavle spomenuo tog čoveka koji je živeo u preljubničkom odnosu sa ženom svoga oca. Pavle je naredio crkvi u Korintu da ga izbace iz zajedništva, da se ni ne druže sa bratom koji je preljubnik, da ga predaju Sotoni na uništenju tela. Nije bilo dobro što su oni prihvatili tog čoveka u zajedništvo vernika, jer je on bio kvasac, i malo kvasca ukiseli celo testo.

I oni su poslušali Pavla. Oni su ga izbacili iz zajedništva zbog te preljubničke veze u kojoj je bio, i željeni rezultat je došao. Taj čovek se pokajao od svog greha i želeo je da se vrati u zajedništvo. Ali je bilo onih u crkvi koji su i dalje hteli da ga drže podalje od zajednice. I Pavle im poručuje,

Jer je dovoljno takvome kar ovaj od mnogih. Zato vi, nasuprot, većma da opraštate i tešite, da takav kako ne padne u preveliku žalost. Zato vas molim, utvrdite k njemu ljubav. (6-8)

Vreme je da ga primite nazad.

Jer vam zato i pisah, da poznam poštenje vaše jeste li u svačemu poslušni. A kome vi šta oprostite onom opraštam i ja; jer ja ako šta kome oprostih, oprostih mu vas radi mesto Isusa Hrista, Da nas ne prevari sotona; jer znamo šta on misli. (9-11)

Pavle ih ohrabruje da ga sada prime nazad, da ga Sotona ne bi zgrabio i da on ne bih sa time bio izgubljen. Da ako su mu oni oprostili, onda mu je i on oprostio, umesto Hrista on nudi to oproštenje. Isus je rekao, „Kojima oprostite grehe, oprostiće im se; i kojima zadržite, zadržaće se“ (Jovanovo evanđelje 20:23). Tako da ovde vidimo Pavla kako u Hristovom imenu oprašta tom čoveku jer se on pokajao.

Bog ne zahteva od nas da oprostimo ako nema pokajanja. Ako se pokaje, oprostite. I mnogi ljudi imaju problem sa ovim. Ali ja ti predlažem da dobro razmisliš o tome. Bog ne oprašta ako nema pokajanja. Isus je rekao, „Kažem vam, nego ako se ne pokajete, svi ćete tako izginuti“ (Lukino evanđelje 13:3). Bog ti neće oprostiti ako nema pokajanja. Ali, gde je pokajanje, tamo će i treba da bude oproštenje. Ako te tvoj brat povredi i pokaje se, oprost mu. Ali, nemoraš oprostiti ako nema pokajanja, barem po onome što ja znam iz Svetoga Pisma.

Mi znamo Sotonine namere. Naš čest problem je što smo često u neznanju Sotoninih namera. Ja mislim da smo često u nevoljama jer ne prepoznamo šta je izvor tog konflikta, jer smo u neznanju Sotoninih namera. Ja verujem da je Sotona u mogućnosti da nas napadne na duhovnom nivou ali i na duševnom. Mislim da često kada se osećamo loše, realnost je da prolazimo kroz duhovni napad neprijatelja. Mislim da puno puta kada je nemir u kući, kada deca napadaju jedni druge, da tada iskušavamo duhovni napad. I ako ne znamo Sotonine namere, i veoma često možemo da upadnemo u konflikte i sa time izgubimo radost i blagoslove koje Gospod ima za naše živote. Sotona konstantno pokušava da nas uvuče u telesnu arenu da se bori sa tobom, i on može da te sruši. On te može rasturiti. I to je razlog zašto ja ne volim da se sretnem sa njime na telesnom nivou. Ja ne želim da ga sretnem. Ja želim da se sretnem sa njime u dohovnoj areni, jer tamo ja imam veliku prednost – ime Isusa Hrista.

Tako da veoma često iskusujemo probleme kada smo u neznanju Sotoninih namera, i zato moramo da prepoznamo izvor problema sa kojima se suočavamo. Prepoznajući da je Sotona taj koji nam se suprostavlja. Sotona je taj koji dozvoljava ono ili ovo da nam se desi. Kada to shvatim onda mogu da se suočim sa njime i da mu se suprostavim u ime Isusa Hrista, i u Isusu imam pobedu.

Bitno je *prepoznati* izvor problema. Zatim se trebamo *protiviti* njegovom napadu „protivite se đavolu i pobeći će od vas“ (Jakov 4:7). A na kraju *radovati* se pobedi koju imamo u Isusu Hristu nad svakim pokušajem neprijatelja. Zapamtite ovo. Nemojte biti u neznanju njegovih metoda, jer će te onda biti mnogo češće poraženi nego što bih ste to hteli.

A kad dođoh u Troadu da propovedam jevanđelje Hristovo, (2:12)

U Delima Apostolskim 20. poglavlje čitamo da je on iz Efeza došao u Troadu.

i otvoriše mi se vrata u Gospodu, Ne imadoh mira u duhu svom, ne našavši Tita, brata svog; nego oprostivši se s njima iziđoh u Makedoniju. (12-13)

Vidimo da je Pavle otišao u Troadu. Ukazala mu se prilika da propoveda, ali je u duhu bio uznemiren je Tito nije bio tamo, a oni su se dogovorili da se sretnu tamo i da mu Tito donese vesti o Korintskoj crkvi. „Otišli smo u Makedoniju.“ Njega je veoma brinulo stanje Korintске crkve.

Ali hvala Bogu koji svagda nama daje pobedu u Hristu Isusu, i kroz nas javlja miris poznanja svog na svakom mestu. (2:14)

Pavle daje hvalu Bogu koji nam uvek daje pobedu u Isusu Hristu. Ja volim to.

Jer smo mi Hristov miris Bogu i među onima koji se spasavaju i koji ginu: Jednima dakle miris smrtni za smrt, a drugima miris životni za život. I za ovo ko je vredan? (15-16)

Bog mi je dao odgovornost da budem Njegov predstavnik, da donesem poruku ljudima, koja je za neke poruka večnoga života, miris života, život za život. Ali za druge koji odbiju tu poruku, to je poruka smrti i osude. Ja nosim Božiju reč. Ako poveruješ i prihvatiš to znači da ćeš imati život; ako odbiješ to onda znači smrt. Ovo je velika odgovornost, nositi ovu poruku života i smrti. Nečiji večni život zavisi od ove poruke koju ja nosim, od ovog učenja Božije reči koje donosim. I zbog toga je jako važno da ja učim ovu poruku jasno i jednostavno i zbog toga moj život mora potvrditi ono što ja govorim. Jer nečije večno stanje zavisi od toga. Ako ja u tu poruku unesem previše sebe i zbog toga budem odvratan mom slušaocu i on zbog moje odvratnosti se okrene protiv poruke, ta poruka je za njega bila uvredljiva i odvratna, onda je to miris smrtni za smrt. I to je tragično.

I zato je to velika odgovornost, nositi ovu poruku, jer ona odlučuje o životu i smrti. I zbog toga Pavle kaže, „I za ovo ko je vredan?“ Ja ne mogu da podnesem ovo da sam ja odgovoran za nošenje ove poruke koja može značiti život ili smrt. U pitanju je večni život ili smrt. Ko je za ovo vredan?

U sledećem poglavlju ćemo videti...i šteta je što večeras nemamo vremena da to pokrijemo, jer će Pavle dati odgovor na ovo pitanje. „Ko je vredan ovoga?“ i onda kaže, „Ne da smo vrsni od sebe pomisliti šta, kao od sebe, nego je naša vrsnoća od Boga“ (2. Korinćanima 3:5). Ako ovo ne bih bila istina ja onda ne bih bio ovde. Ako bi Bog stavio taj teret na mene ja bih mu rekao, „Ne, hvala.“ Ali naša vrsnoća dolazi od Hrista.

Jer mi nismo kao mnogi koji nečisto propovedaju reč Božiju, (2:17)

I ima ljudi danas čija krivica leži u tome da oni pokušavaju da izvrnu reč Božiju, oni je izvrću radi lične koristi, da bih mogli da navuku ljude da ih slede. Ljudi koji uvek traže neko skriveno značenje u Svetom Pismu, pokušavajući da kažu da Pismo kaže nešto što u stvarnosti ne kaže. „Ne, Bog nije mislio to. Ono šta je Bog mislio sa time je...“ I oni onda odu svoje lično tumačenje. „Ja ću ti reći šta je stvarno Bog mislio sa ovim. Znam da piše ovo ali to nije to šta je Bog mislio. Ja ću ti reći šta je On mislio sa time.“ I onda oni postanu Božiji tumači. I veoma je opasno biti na tom mestu, mesto na kojem ja lično ne bih voleo da budem.

Ja sam ličnog mišljenja da ono što je Bog rekao je ono što je On mislio da kaže. A ako Bog nije mislio to što je kazao onda zašto nije rekao to što je stvarno mislio? Ali ja verujem da je Bog mislio ono što je rekao, i zbog toga verujem u jednostavno i prosto značenje onoga šta piše u Svetom Pismu. Ako tvoje tumačenje Svetoga Pisma ti se čini glupim, onda je tvoje tumačenje

pogrešno. Jer Bog nije rekao ništa šta je glupo. Ja verujem u jednostavno i očigledno značenje. Ja verujem da je Bog mislio ono što je rekao, i verujem da svako od vas može da uzme svoju Bibliju i da je čita i da shvati šta je Bog nameravao da kaže sa time.

Ja ne posedujem nikakvu nauku ili neki ključ znanja Svetoga Pisma da bi vam rekao šta je Bog mislio. Ja nemam posebne časopise koji će vas obučiti o tome šta Bog stvarno misli. Ja nisam primio nikakvo posebno otkrovenje od Anđela Moronija da bih vam rekao šta Bog stvarno misli. Ljudi često kažu, „Postoji toliko puno religija i ima toliko raznih crkvi i svi oni govore drugačije stvari, da me samo zbunjuju sa time. Ne znam kome da verujem i zbog toga ne idem u crkvu.“ Slažem se sa time. Mnoge crkve govore razne stvari. I svi oni kažu da su u pravu. Pa kako onda mogu znati ko je upravu? Čitaj Bibliju.

Mi vam ne nudimo neke druge knjige. Mi samo kažemo, „Čitaj svoju Bibliju.“ Ja se ne bojim ničega u šta ćete početi da verujeta ako čitate samo Bibliju. Ja imam toliko poverenje u Bibliju i vođstvo Svetoga Duha da ti da razumevanje Biblije da se ne plašim u šta ćeš početi da veruješ ako čitaš Bibliju.

Ja ne moram da vam kažem, „Ej, nemoj da čitaš tu Knjigu. Ako je budeš pročitao, zbunićeš se. Dve godine može provesti čitati je i nećeš ništa izvući iz nje. Nego, ti lepo uzmi knjige koje ćemo ti mi dati i one će ti objasniti Bibliju. I nema potrebe da čitaš Bibliju, sve što ti je potrebno su naša objašnjenja Biblije.“

Zašto oni to kažu? Jer ako bi ti čitao samo Bibliju, nikada ne bih došao do zaključaka do kojih su oni došli. Ona su tako čudna i neverovatna, da ti nikada ne bih u njih poverovao sem ako ti ih oni ne objasne da je to tako. Ti nikada sam od sebe ne bih došao do toga, jedini način da poveruješ u tako nešto je da ti oni kažu da je to pravo tumačenje onoga šta je Bog rekao.

Ja nemam ništa protiv ako bih ti uzeo Bibliju i počeo da je čitaš. Čak, ja te ohrabrujem da uzmeš Bibliju i da je čitaš. Dozvoli Bogu da ti On lično govori direktno iz Njegove reči. Ako to uradiš onda nećeš verovati u nikakvu čudnu doktrinu niti će iko moći da te prevvari. Duh Božiji koji je Duh istine, će te voditi u svaku istinu ako čitaš Bibliju.

I to je ono što nas čini drugačijim. Drugi se plaše toga da ti čitaš samo Bibliju a ne i njihovu literaturu. Oni kažu da moraš da čitaš njihovu literaturu da bih mogao da razumeš Bibliju. Ne, i ne, to nije tačno. Ti možeš da razumeš Bibliju, jer Duh Božiji će te učiti. Čitaj Bibliju.

Jer mi nismo kao mnogi koji nečisto propovedaju reč Božiju, nego iz čistote, i kao iz Boga, pred Bogom, u Hristu govorimo. (2:17)

Mi govorimo kao sluge Božije pred Bogom, Njegovu isitnu.

Oče, zahvalni smo ti za Tvoju reč koja nas prosvetljuje, Tvoja reč daje svetlo. Ona osvetljuje naš put da bih nas dovela u isitnu. Želimo da hodamo u svetlu i isitni Tvoje reči. Gospode, blagoslovi Tvoju reč u našim srcima večeras. Pomozi nam da je prihvatimo, da razmišljamo o njoj, da se hranimo iz nje, da bih naš duhovni čovek mogao da raste i jača. Oče, u Isusovom imenu se molimo. Amen.

Neka Gospodnja ruka bude nad vašim životom na poseban način ove sedmice. Neka ova sedmica bude sedmica duhovnog rasta, bogaćenja i dubljeg razumevanja blagodati i ljubavi Božije ka vama kroz Isusa Hrista. I neka Božija obećanja budu „da“ u Isusu za vas i želim da iskusite bogatstvo i blagoslove tih Božijih obećanja i neka Božiji mir i radost, i Njegova ljubav ispune tvoj život. Budite Božiji instrumenti ove sedmice dok delite sa drugima o Njegovom miru i radosti. U Isusovom imenu.

3. poglavlje

Hajde da otvorimo naše Biblije u trećem poglavlju druge poslanice Korinćanima.

Čini se da je apostol Pavle imao klevetnike njegove službe koji su ga verno pratili gde god je on išao pokušavajući da obezvrede njegovu službu. Čini se da uvek ima onih koji su uvek spremni da dođu posle nekoga u pokušaju da ugrabe plod tuđeg rada, a sami nisu spremni da urade išta vredno truda. Oni su spremni da žive od Hristovog tela, a nisu spremni da doprinesu razvoju Hristovog tela.

Hristovo telo se ne proširuje tako što ćeš odvesti nekoga iz jedne crkve u drugu. Hristovo telo se proširuje tako što mi svedočimo svetu i dovodimo ljude koji ne znaju Isusa Hrista do Njega.

Znači, bilo je onih koji su bili spremni da prate Pavla, i onda bih došli do mesta u kojem je Pavle bio i orao i sejao seme, i oni bi zatim pokušali da unište Pavlovu službu i da privuku ljude ka sebi. Oni su se trudili da omalovaže Pavla u očima drugih. Tako je bilo i u Korintu. Oni su pratili Pavla, omalovažavali su njega i njegovu poruku evanđelja blagodati, pokušavajući da uvedu ljude u ropstvo zakona. Oni su dovodili Pavlovo apostolstvo u pitanje a sebe su uzdizali kao autoritete.

I tragično je što je dragi brat Pavle morao često da se brani od tih klevetnika. Tako da u trećem poglavlju nailazimo na tu temu.

Počinjemo li se opet sami hvaliti vama? Ili trebamo kao neki preporučene poslanice na vas ili od vas? (3:1)

Ovi ljudi su došli do Korinćana sa lažnim pismima koja su navodno trebala da pokažu njihov autoritet. Laži. Pavle kaže, „Da li je potrebno da vam donesem poslanice preporuke ili možda od vas trebam da tražim poslanice preporuke kada budem išao negde drugde?“

Jer ste vi naša poslanica napisana u srcima našim, koju poznaju i čitaju svi ljudi; (3:2)

„Vaša vera u Isusa Hrista, sama činjenica da vi postojite kao crkva su moja preporuka. Vi ste dokaz mog apostolstva. Vi ste dokaz verodostojnosti moje službe. Sama činjenica da postojite je sve što je meni potrebno da bih dokazao verodostojnost mog poziva.“

Osobi koja nema takav dokaz je potrebna svakojaka lažna dokumenta koja će reći kako je ona divna osoba. Često se nasmejem pismima koja dobijem. I u tim pismima se nalaze te poslanice preporuke. Tvoja služba sama po sebi svedoči o tvom pozivu.

Zato Pavle kaže, „Vi ste moja poslanica preporuke. Činjenica da postojite je sve što je potrebno. To je dokaz Božijeg poziva u mom životu.“

Koji ste se pokazali da ste poslanica Hristova, koju smo mi služeći napisali ne mastilom nego Duhom Boga Živoga, ne na kamenim daskama nego na mesnim daskama srca. A takvo pouzdanje imamo kroz Hrista u Boga, (3:3-4)

Pavle ovde izlaže.

Ne da smo vrsni od sebe pomisliti šta, kao od sebe, nego je naša vrsnoća od Boga; (3:5)

Sećate se da je Pavle u prethodnom poglavlju izjavio, „I za ovo ko je vredan?“ (2. Korinćanima 2:16). I veoma često sam se ja našao u toj poziciji suočen sa stvarima u službi da sam rekao, „Gospode, ko je za ovo vredan? Ko je u stanju ovo da učini?“ Pavle pita to isto pitanje, „I za ovo ko je vredan?“ I on će dati odgovor na svoje pitanje: „Ne da smo vrsni od sebe pomisliti šta, kao od sebe, nego je naša vrsnoća od Boga.“

Ja verujem da nas Bog namerno dovede do kraja naših mogućnosti da bih mogli da naučimo da Mu verujemo. Da bih mogli da izvučemo od Njega tu vrsnoću.“

Bog se objavio Avramu kao El-Šadaj, i to znači dovoljan/vrsan Bog. I dobro je znati da Dovoljan Bog je u stanju da ispuni sve ono u čemu ja zaostajem i da se mogu pouzdati u Njega kada dođem do kraja svojih mogućnosti. I koliko često se nađemo u toj poziciji u kojoj moramo da izvlačimo od Boga sve što nam je Bog obezbedio kroz Isusa Hrista. I Pavle kaže da je On taj,

Koji i učini nas vrsnim da budemo sluge novom zavetu, ne po slovu nego po duhu; jer slovo ubija, a duh oživljuje. (3:6)

I ovo je jedan od stihova u Svetome Pismu koja se često citiraju ali izvan konteksta, i to pogotovo od strane onih koji žele da imaju eksperimentalni odnos sa Bogom. Oni koji žele da imaju što više uzbuđenja u duhovnim stvarima. Često ih možeš čuti kako kažu, „Sveto Pismo kaže da pismo ubija a duh oživljuje.“ I kako oni citiraju taj stih zvuči kao da će te reč Božija ubiti a Duh, ili rad Duha i iskustva Duha će ti doneti život. I to je veoma pogrešno tumačenje jer uzimaju ovaj stih izvan konteksta.

Biblija nam kaže o Reči Božijoj da je živa i jaka, i oštija od svakog mača oštrog s obe strane, i prolazi sve do rastavljanja i duše i duha, i zglavaka i mozga, i sudi mislima i pomislama srca (Jevrejima 4:12). Reč Božija, Sveto Pismo ne ubija. Ono je živo, moćno i donosi život.

Pismo koje ubija je pismo zakona. Pavle ovde kaže, „Ja sam službenik Novoga Zaveta.“ Stari zavet je bio po zakonu i stari zavet u pismu nas osuđuje na smrt. Ako želiš da uspostaviš svoju pravednost tako što ćeš se držati zakona, zaboravi. Zakon te je predhodno osudio na smrt. Uništen si. Reči zakona te ubijaju. Jer zako kaže, „Koji čovek tako čini živeće u tom“ (Rimljanima 10:5). Takođe kaže i sledeće, „Jer koji sav zakon održi a sagraši u jednom, kriv je za sve“ (Jakov 2:10). I zbog toga zakon sve nas osuđuje na smrt. Tako da pismo staroga zaveta u zakonu je to što nas osuđuje na smrt. Ali Duh novoga zaveta je taj koji donosi život.

I sada Pavle nastavlja,

Ako li služba smrti (*pod zakonom*) koja je u kamenju izrezana slovima, bi u slavi da sinovi Izrailjevi ne mogoše pogledati na lice Mojsijevo od slave lica njegovog koja prestaje (*prolazi*): (3:7)

Veoma često zna biti pogrešno mišljenje o tome šta je svrha pokrivača. Kada je Mojsije sišao sa planine sa tim kamenim pločama, posle njegovog sastanka sa Bogom i privilegije da vidi Božiju slavu, Bog je rekao Mojsiju, „Šta želiš?“ I njegov odgovor je bio, „Gospode, pokaži mi se.“ Bog mu je rekao, „Ne možeš me videti i ostati živ, ali ću ti reći šta ću uraditi. Ti se sakri iza ove stene, i ja ću proći i ti ćeš onda moći da me vidiš s leđa.“ I to je bilo tako slavno iskustvo da je Mojsijevo lice sijalo danima kada je sišao sa planine.

On je stavio pokrivač preko svog lica, ali ne zato što oni nisu mogli da gledaju na slavu tog lica, nego zato što je sjaj počeo da blede, i oni nisu hteli da oni vide tu izbleđenu slavu. A to je bio svedok zakona koji je bio dat, slika onoga što će se dogoditi, da će Bog uspostaviti novi zavet kroz Isusa Hrista. Tako da je svrha tog pokrivača bila ta da se ne bi videla izbleđena slava na njegovom licu. Ali će mo to videti za par stihova dalja.

Ali ova služba zakona je bila slavna toliko da oni nisu mogli da gledaju Mojsijevo lice jer je slava na njegovom licu počela da čezne.

A kamoli neće mnogo većma služba duha biti u slavi? (3:8)

Ili, još slavnija. Ako je stari zavet koji je osuđivao čoveka na smrt bio toliko slavan i kome je dat tako slavan put, koliko će tek onda ovaj novi zavet života kroz Isusa Hrista biti slavniji za one koji ga prime?

Jer kad je služba osuđenja slava, mnogo većma izobiluje služba pravde u slavi. Jer i nije slavno što se proslavi s ove strane prema prevelikoj slavi. (3:9-10)

Drugim rečima, nije moguće usporediti slavu staroga zaveta sa preobilnom slavom novog zaveta. Ovaj novi odnos koji imamo sa Bogom kroz Isusa Hrista je mnogo slavniji od starog. On nas dovodi do ogromne slave.

Stari zavet je zavisio od ljudske vernosti i poslušnosti. Svrha zaveta je uvek bila da dovede čoveka u zajedništvo sa Bogom. To je glavna svrha zaveta. Stari zavet nije uspeo u tome. Ne zato što nije bio dobar, nego zbog slabosti i pada čoveka. Stari zavet je zavisio od ljudske poslušnosti i vernosti.

Ovaj novi zavet ne može da padne, jer zavisi od Božije vernosti ka Njegovoj reči. Zavet koji je zavisio o mojoj vernosti ka Božijoj reči je bio neuspešan; jer ja ne mogu biti veran. Ali mi znamo da je Bog veran Njegovoj reči, i zbog toga, ovaj novi zavet u kojem mi stojimo večeras je siguran. I zbog toga možemo puzdano da kažemo, „znam kome verovah, i uveren sam da je kadar amanet moj sačuvati“ (2. Timoteju 1:12). Ja sam Mu podredio moj život i moju budućnost, i ja sam siguran da će me On dovesti u puninu Njegove slave, jer je On veran Svojoj reči. Njegova reč ne može da padne. On neće razočarati.

I zato ovaj novi zavet ima veću slavu jer je on baziran na Bogu i Njegovoj vernosti.

Jer kad je slavno ono što prestaje (Stari zavet pod zakonom) (3:11)

Čak i ono što je imalo slavu nema toliku slavu kao ovaj novi zavet jer ova nova slava je slavnija. Ništa se ne može porediti sa njom.

Jer kad je slavno ono što prestaje, mnogo će većma biti u slavi ono što ostaje. Imajući dakle takvu nadu s velikom slobodom radimo; I ne kao što Mojsije metaše pokrivalo na lice svoje, da ne bi mogli sinovi Izrailjevi gledati svršetak onoga što prestaje. (3:11-13)

Vidite, ovde on kaže da je Mojsije pokrio svoje lice zato što je slava počela da blede i on nije hteo da oni vide bleđenje te slave.

No zaslepiše pomisli njihove; jer do samog ovog dana stoji ono pokrivalo neotkriveno u čitanju starog zaveta, jer u Hristu prestaje. (3:14)

„Slepoća Izrailju pade u deo dokle ne uđe neznabožaca koliko treba“ (Rimljanima 11:25). Čak i kada čitaju zakon oni imaju pokrivalo preko svog lica, tako da oni ne razumeju zakon u punini. I veoma tužna stvar se dogodila među Jevrejima. Iako oni rečima se drže zakona, oni ne slede tj. ne praktikuju zakon da bih uspostavili svoju pravednost pred Bogom.

Pod zakonom, tj. stari zavet je zahtevao da se prinese životinja kao žrtva umesto osobe da bih otkupila tu osobu od njenih greha. Ti bi morao da prineseš tu životinju svešteniku, i ti bi onda položio svoje ruke na glavu te životinje i ispovedio bi svoje grehe, i sveštenik bih onda zaklao tu

životinju i prineo je kao žrtvu za greh za tebe. I tako bi tvoji gresi bili pokriveni, i ti bi onda mogao da imaš pristup ka Bogu.

Danas, lica su im pokrivena, jer oni pokušavaju da pristupe Bogu na osnovi svojih dobrih dela, ignorišući činjenicu da Bog zahteva životinjsku žrtvu za greh. „Jer je plata za greh smrt“ (Rimljanima 6:23). „Bez prolivanja krvi ne biva oproštenje“ (Jevrejima 9:22). Oni su zamenili ovu životinjsku žrtvu sa svojim pokušajima da čineći dobra dela uspostave svoju pravednost pred Bogom. Ali nigde u zakonu ne nalazimo da postoji mogućnost zamene za žrtvu. I zbog toga vidimo da postoji taj prekrivač preko njihovih lica i danas kada čitaju zakon, jer misle da sa svojim dobrim delima i pokušajima oni mogu da iskupe svoje grehe. Ali, njihovi umovi su zaslepljeni. Jer i dan danas postoji taj prekrivač. Njihovi umovi su zaslepljeni ka istini. Izrael je delimično slep.

I ovaj prekrivač može samo da nestane u Hristu. Kada vidimo Isusa Hrista kao savršenu žrtvu za naše grehe, mi shvatimo da je Božija pravednost uspostavljena, ili, pravednost pred Bogom je uspostavljena kroz smrt Isusa Hrista.

Nego do danas kad se čita Mojsije, pokrivalo na srcu njihovom stoji. (3:15)

Oni su zaslepljeni za istinu.

A Gospod je Duh: a gde je Duh onde je sloboda. (3:17)

Iako ovde postoji nekoliko stihova za koje se Pentakostanci čvrsto drže, ovo je jedan od tih. Prvi stih je, „Jer slovo ubija, a duh oživljuje“ (2. Korinćanima 3:6). A ovo je drugi stih za koji se oni uhvate. „A gde je Duh onde je sloboda.“ I oni protumače ovaj stih na veoma širok način. Da postoji sloboda da čine svakojake stvari. Sloboda, da se deru i urlaju, da trče gore dole u crkvi i svakojake druge aktivnosti. I ponovo napominjem da je to tumačenje stiha izvan konteksta. Gde je Duh Gospodnji tamo je sloboda od zakona i ropstva zakonu. Oslobođeni smo od zakona, nema više osude, jer je Isus snabdeo savršeno otkupljenje. Tako da ovde on govori o slobodi od zahteva zakona. „Gde je Duh Gospodnji tamo je sloboda.“

Mi pak svi koji otkrivenim licem gledamo (u ogledalu) slavu Gospodnju, preobražavamo se u ono isto obličje iz slave u slavu, kao od Gospodnjeg Duha. (3:18)

Delo Božijeg Duha u nama je da nas učini sve više i više da budemo kao Isus. Kada je Bog stvorio čoveka, On ga je stvorio u svom obličju. Bog je rekao, „Da načinimo čoveka po svom obličju“ (Postanak 1:26). Tako da je svaki čovek stvoren u Božijem obličju.

Ali kroz greh čovek je pao i više nije bio u obličju Božijem. Kada ovo kažem mislim na duhovno obličje. Bog je duh. Čovek je stvoren kao duhovno biće, koje ima telo i savest. Ali Bog je rekao, „U koji dan okusiš s njega, umrećeš“ (Postanak 2:17). Kada je čovek pao u greh, onda je njegov duh umro.

I zato Pavle pišući Efežanima kaže, „I vas koji bejaste mrtvi za prestupljenja i grehe svoje“ (Efežanima 2:1). Ljubav je Božiji glavni atribut. Bog je stvorio čoveka sa kapacitetom da voli i da bude voljen. Bog je svetlo, i zato je Bog stvorio čoveka sa svetlom i umom i svešću o Bogu. Ali kroz greh, čovek je ušao u tamu. Čovečije prevarljivo srce je postalo tamno. Tako da čovek koji je stvoren po Božijem obličju je pao od tog obličja. I Božija svrha je da ponovo obnovi čoveka u njegovo predhodno stanje. Da bi čovek mogao da primi obnovu koju je Bog namenio za njega prije pada u greh. I to je baš to što Sveti Duh radi u nama večeras kada mu se prepustimo. On nas povinuje u obličje Hrista.

Mi imamo otkriveno lice. Izraelci imaju prekrivač preko lica. Svaki put kada čitaju Mojsija njihovo srce je pokriveno i oči su im zaslepljene. „Mi pak svi koji otkrivenim licem gledamo (u

ogledalu) slavu Gospodnju.“ Kada se pogledam u ogledalo i vidim sebe ja mogu da vidim delo Božije u mom životu koje On radi kroz Svetoga Duha tako što me menja i dovodi da sve više i više ličim na Isusa Hrista. Divno je kada možeš da pogledaš na to divno delo Božije u tvom životu, i možeš da se diviš tome šta je Bog uradio.

U mom starom čoveku, u tim delovima života su bile stvari koje su veoma ružne. Imao sam ružnu narav. Veoma brzo bih eksplodirao i za najmanju sitnicu. I to je bilo veoma ružno. I meni se nije sviđalo to. Mrzeo sam kako sam se izražavao. Pokušavao sam da kontrolišem svoju narav, ali nisam uspeo. Nešto bi se dogodilo i ja bih odmah eksplodirao. I onda bi bio osramoćen sa onim što bih rekao i uradio u tom momentu. Bio bih kriv i poražen. Ma koliko da sam se trudio nisam mogao da savladam moju narav. I jednoga dana sam rekao, „Bože, žao mi je. Ja ne mogu ovo da kontrolišem. Pokušao sam i jednostavno ne mogu.“ I to su bile reči očaja, misleći da sam zauvek izgubio tu bitku sa mojom naravi.

I onda je Duh preuzeo. I On je uradio za mene to što ja sam nisam mogao. On je oduzeo tu eksplozivnu narav. To nije bilo kao da sam ja pokrивao svoju narav, potiskujući je i čekajući momenat kada će eksplodirati, nego sam je čvrsto držao pod poklopcem, ako me shvatate. Ali je Duh Sveti nekako iznutra oduzeo taj pritisak, tu paru. I sada kada bi se našao u situaciji u kojoj bih u prošlosti eksplodirao i prouzrokovao užas, sada ne bi bilo više eksplozije. I kada se pogledam u ogledalo mogu da vidim delo Svetoga Duha u meni kako me menja u obličje Isusa Hrista.

Divno je kada Bog radi u nama Svetim Duhom, menjajući nas i uklanjajući ružnoću sebičnosti i starog čoveka i menjajući nas sve više i više u obličje Isusa Hrista. David kaže, „A ja ću zadovoljan biti kad se probudim u naličje Tvoje“ (Psalm 17:15).

Jednoga dana kada se pogledam u ogledalo i vidim Gospoda, ja ću onda znati da sam u slavi i tada će posao Svetoga Duha biti završen u mom životu jer ću ja onda biti u potpunosti u obličju Isusa Hrista.

„Ljubazni! Sad smo deca Božija, i još se ne pokaza šta ćemo biti; nego znamo da kad se pokaže, bićemo kao i On, jer ćemo Ga videti kao što jeste“ (1. Jovanova 3:2). Hvala Bogu šta svaki dan vidim promenu u meni, Sveti Duh radi svoje delo u meni, menjajući me u obličje Božijeg Sina.

Kako to ide? Tako što gledamo ka Isusu. Ako gledam na sebe ja ne mogu da proizvedem promenu. Ako gledam na druge da mi pomognu, oni to ne mogu. Jedino Isus Hrist može da mi značajno pomogne. Čini se da mi veoma često želimo da se okrenemo ka drugima da nam pomognu. „Hajdemo do pastora i vidimo šta on može da uradi. Hajde da vidimo da li može da kaže nešto što će nas promeniti.“

Mi uvek primamo pozive. I oni obično idu ovako, „Pričao sam sa sedam pastora i oni nisu bili u mogućnosti da mi pomognu, tako da želim da čujem od tebe Čak.“ Moj odgovor je da mi je žao ali da im i ja ne mogu pomoći. Ja nemam nikakvu magičnu formulu. Ja nemam nikakve magične reči. Promene koje treba da se dogode u tebi se neće dogoditi tako ćeš ići na savetovanje, tako što gledaš ka čoveku. Promene koje treba da se dogode u tebi mogu se dogoditi samo kada gledaš ka Isusu Hristu.

Nije mi jasno gde je crkva pogrešila kada su u pitanju savetovanja. Crkve ponekad daju ideju da treba da zavisimo od savetnika koji treba da reše naše probleme. Nedavno je izdata studija od strane Sels Ejsnika. Oni su uradili veoma detaljnu studiju o ljudima koji imaju mentalne probleme i onda su ih predali psihoanalitičarima da reše njihove probleme. I oni su otkrili da kada se osoba okrene ka psihoanalitičarima za pomoć, u 43 posto slučajeva na kraju

jednogodišnje terapije sa psihoanalitičarem, tih 43 posto pacijenata su bili u stanju da prekinu terapije, znači primili su dovoljnu pomoć da prestanu biti zavisni od terapije. Samo 43 posto.

Od onih koji su otišli ka psihoterapeutima, su prošli malo bolje, 52 posto njih nije moralo da nastavi terapiju posle godinu dana. A oni koji su mogli da priušte psihijatra su prošli još bolje. 61 posto njih je moglo da prekine terapiju posle godinu dana. A od onih koji nisu otišli do nikoga, 73 posto njih nije zahtevalo pomoć posle godinu dana.

Kao što sam vam spomenuo ovo celo istraživanje je uburkalo celo polje psihologije i univerzitete. Ali ova studija pokazuje baš to što pokušavam da vam kažem. Tvoja pomoć može samo da dođe od Gospoda. Odgovore možeš naći samo kada gledaš na Isusa. Ako gledaš na čoveka i nekog savetnika sve što ćeš uraditi je to da ćeš se uvhatiti za štaku, ali nećeš primiti nikakvu pomoć. Sve što trebaš da uradiš je da se okreneš ka Isusu i da primiš pomoć koju ti on nudi. „Mi pak svi koji otkrivenim licem gledamo (*u ogledalu*) slavu Gospodnju, preobražavamo se u ono isto obličje iz slave u slavu,“ dok Sveti Duh radi u našim srcima.

Najbolju stvar koju neki svetnik može da uradi za tebe je...najbolji savet koji ti iko može dati je da te ohrabri da te dovede do Isusa Hrista.

Pre nekoliko godina kada sam savetovao jednog psihijatra, on mi je ponudio da budemo poslovni partneri. On je imao svoju kliniku i želeo je da ja savetujem ljude u njegovoj kancelariji. On mi je takođe rekao, „Ja ti mogu reći koji problem osoba ima i mogu ti reći šta ne funkcioniše kako treba u toj osobi, ali to je sve što mogu da uradim, više od toga ne mogu. Ti imaš odgovore, i želim da ti radiš za mene.“

A sve što sam ja radio je to da sam upućivao ljude ka Isusu Hristu, da veruju u Njega. Ljudi treba da gledaju na Njega. „Mi pak svi koji otkrivenim licem gledamo (*u ogledalu*) slavu Gospodnju, preobražavamo se u ono isto obličje iz slave u slavu.“ Kada Sveti Duh radi u meni biće promena na bolje.

4. poglavlje

Zato imajući ovu službu (4:1)

Koju službu? Službu upućivanja ljudi ka Isusu Hristu.

kao što bismo pomilovani, ne dosađuje nam se; Nego se odrekosmo tajnog srama da ne živimo u lukavstvu, niti da izvrćemo reč Božiju, nego javljanjem istine da se pokažemo svakoj savesti čovečijoj pred Bogom. (4:1-2)

Pavle kaže, „Slušajte, ja ne želim da vas prevarim. Ne želim da stvorim neku lažnu nadu.“ On nije nameravao da emotivno uzbudi ljude. Nije baratao sa rečju Božijom prevarljivo. „Nego javljanjem istine da se pokažemo svakoj savesti čovečijoj pred Bogom.“

Danas sam bio na ručku sa nekoliko ljudi iz Izraela, i čovek koji je sedeo pored mene mi je rekao, „Znaš, ja sam te prvi put video na tv kanalu 13. Jedno jutro kada sam upalio tv sam te video na tom kanalu i video sam manoru iza tebe, i učio si iz Starog Zaveta. Tako da sam rekao mojoj ženi, vidi ovaj rabin ne nosi jamaku. On je verovatno reformirani rabi.“ „Počeo sam da slušam tvoj program svake Nedelje. Ti si toliko drugačiji od drugih propovednika na televiziji. Mnogi takozvani Hrišćanski tv programi vređaju moju inteligenciju. Oni stavljaju naglasak na emocijama i prave veliki šou od toga. To vređa moju inteligenciju. Ali slušajući tebe sam bio primoran da mislim i da počnem da razmišljam o mnogi stvarima.“

I to je ono što Pavle kaže o svojoj službi. „Ja sam bio iskren sa vama. Ja vam nisam nudio ništa lažno. Nisam pokušao da varljivo koristim reč Božiju. Ja sam se odrekao tajnog srama neistine. Ja ni sam hodao u prevari.“ I verujte mi, danas postoji puno prevaranata. Oni postoje od samog početka rane crkve sve do danas.

Ja sam primio dosta pisama koja su tako prevarljiva ali veoma dobro napisana. Svakojake moguće taktike koriste u tim pismima. Na veoma mudar način pokušavaju da izvuku novac od tebe a zauzvrat ti nude lažnu nadu.

Pavle kaže, „Nego se odrekosmo tajnog srama da ne živimo u lukavstvu, niti da izvrćemo reč Božiju, nego javljanjem istine da se pokažemo svakoj savesti čovečijoj pred Bogom.“

I bilo je onih koji su govorili da je Pavle učio o misterioznim stvarima koje se ne mogu razumeti. Evanđelje koje Pavle propoveda je sakriveno. I Pavle daje veoma jasan odgovor na veoma mudar način.

Ako li je pak pokriveno jevanđelje naše u onima je pokriveno koji ginu, (4:3)

Oni su ti koji ne mogu da vide.

U kojima bog sveta ovog oslepi razume nevernika, da im ne zasvetli videlo jevanđelja slave Hristove, koji je obličje Boga, koji se ne vidi. (4:4)

Ovo je veoma interesantan deo Svetoga Pisma i zbog toga ćemo provesti malo više vremena na njemu večeras. Razlog ovome je taj što verujem da će vam pomoći u vašim molitvama za voljene koji nisu spašeni.

Kao što smo spomenuli ranije, mi smo stvoreni u Božijem naličju, i jedna od Njegovih karakteristika je ta da On može da donese spostvene odluke. To znači da On ima volji i mogućnost da sprovede svoju volju. Snaga izbora. Bog te je stvorio u svom naličju i dao ti je

20

2 Korinćanima
Čak Smit

mogućnost odluke tako da bih ti mogao da odrediš svoju sopstvenu sudbinu. Pošto nam je dao mogućnost da biramo sa time je došlo i Njegovo poštovanje naše volje, tj. naših izbora. Momenta kada bih Bog prestao da poštuje moj izbor i počeo da me primorava da uradim nešto nasuprot moje volje, ja bih tada prestao da budem svojevoljna osoba. Tako da bih ta sloboda izbora bila važeća, mora da postoji mogućnost izbora i Božije poštovanje mojih izbora.

Bog je dao Adamu mogućnost izbora i kada je Adam izabrao to što je izabrao Bog je poštovao taj izbor. Tako je i sa tobom. Ti možeš da biraš da voliš Boga ili da Ga ne voliš. To je tvoj izbor. Ti izaberi a Bog će poštovati tvoj izbor, a ako to nije tako onda bih bila lažna izjava da nam je Bog dao izbor.

Tako da ako Bog poštuje izbore koji ljudi učine, ja se onda ne mogu moliti, „Bože molim te za Jovana.“ Ako Jovan sam ne učini taj izbor da pita Gospoda za spasenje, on ne može biti spašen. A ako bih Bog spasio Jovana protiv njegove volje onda bih Bog prekšio njegovu volju i sa time bih bila uništena svrha davanja izbora. Tako da to stvara problem kada se molimo, ali nam ovi stihovi daju odgovor. „Oni koji su izgubljeni, oni koji ne veruju,“ nam Biblija kaže, „Da je bog ovoga sveta, Sotona, oslepio njihov razum da ne veruju, da im ne zasvetli videlo evanđelja slave Hristove, koji je obličje Boga.“

Zašto Jovan ne veruje u Isusa? Zato što je Sotona oslepio njegov razum za istinu. On ne vidi istinu slavnog spasenja koje Bog nudi. Sotona je oslepio njegov um i stvorio predrasudu protiv Boga. Sotona ga je omadžijao. Bog poštuje naše izbore ali Sotona ih ne poštuje. Njega je baš briga što ti imaš pravo izbora. I ako mu se ukaže prilika on će zarobiti i oslepiti tvoj um sa svojim otrovom protiv Boga i Božijim stvarima tako da ti nisi u mogućnosti da racionalno razmišljaš o Bogu i Isusu Hristu.

Da li ste primetili da neki ljudi znaju biti veoma ljubazni i nežni i da su u mogućnosti da razgovaraju racionalno sa tobom o bilo kojoj temi sem o evanđelju Isusa Hrista? Razgovaraj sa njima o tome ko će biti sledeći prvak Evrope u fudbalu i satima ćete razgovarati o tome. Razgovarajte o automobilima, o muzici ili čemu god i ljudi mogu biti veoma ljubazni i nežni u razgovoru, i mogu satima da govore o tim temama. Spomeni Isusa Hrista i oni u momentu se promene i postanu potpuno ne racionalni. „Ne volim da govorim o tome i ne verujem da ljudi trebaju da razgovaraju o tome.“ Veoma ne racionalno. Zašto? Zato što Sotona ima čvrst zahvat u njihovim životima.

Pavle je rekao Timoteju, „I da se iskopaju iz zamke đavola, koji ih je ulovio žive protiv njihove volje“ (2. Timoteju 2:26). On ne poštuje njihovu volju. Bog ovoga sveta je oslepio njihove umove.

Isus je rekao, „I šta svežeš na zemlji biće svezano na nebesima, i šta razrešiš na zemlji biće razrešeno na nebesima“ (Matejevo evanđelje 16:19). Tako da najbolji način na koji možeš da se moliš za svoje voljene je da se moliš da Bog sveže Sotonino delo oslepljivanja njihovih umova koji ih drži u ropstvu. Bog će svezati to Sotonino delo u njihovom životu koje ih drži u neprijateljstvu protiv evanđelja, da bih mogli da razmisle o Božijoj istini bez ikakvog pritiska Sotone.

Svaki čovek koji racionalno pogleda na ponudu koju je Bog dao u Isusu Hristu i odbije je lud ako ne prihvati. Ali razlog zašto ne mogu da prihvate je taj što ih Sotona drži u ropstvu. Tako da mi kroz molitvu ih možemo osloboditi od tog Sotoninog uticaja nad njihovim umovima. Ja ne znam nikoga ko tek tako odbije Božiju milostivu ponudu kroz Isusa Hrista.

Neka to bude pravac u kojem će vaše molitve da idu. Zahtev da Bog veže Sotoninu moć nad umovima onih koje je oslepio. „Šta god da vežete na zemlji biće vezano na nebu.“ Bog će vezati tu Sotoninu moć. Bog će oduzeti te roletne u njihovim umovima, i oni će onda moći jasno i

racionalno da vide Božiju ponudu u Isusu Hristu. I onda će to otvoriti vrata da ih Sveti Duh ubedi i privuče ka Isusu Hristu.

Ti ne možeš da samo kažeš, „Bože, spasi ga.“ Bog ih neće spasiti nasuprot njihove volje. Mora da dođe do promene volje i želje u srcu kod te osobe da pozobe Boga za spasenje. Isus je rekao, „I koji dolazi ka meni neću ga isterati napolje“ (Jovanovo evanđelje 6:37). Tako da su naše molitve upućene u tom pravcu da se oni oslobodili da bih mogli da vide.

Pavle kaže,

Jer sebe ne propovedamo nego Hrista Isusa Gospoda, a sebe same vaše sluge Isusa Gospoda radi. (4:5)

Neću sada komentarišem o ovome stihu jer bih mogao da provedem puno vremena na njemu.

Jer Bog koji reče da iz tame zasvetli videlo, (4:6)

„U početku stvori Bog nebo i zemlju. A zemlja beše bez obličja i pusta, i beše tama nad bezdanom; i duh Božiji dizaše se nad vodom. I reče Bog: Neka bude svetlost. I bi svetlost“ (Postanak 1:1-3). Bog je pozvao svetlost u postojanje i Bog je video da je svetlost dobra. I Bog je podelio svetlost.

Ovo su interesantne izjave i pogotovo ako ih uzmemo iz naučnog aspekta, ali večeras nećemo ulaziti u to. Bog je pozvao svetlost da zasija iz tame.

Bog reče, „Jahijar, vajahijar, neka bude svetlo.“ Bukvalno prevedeno bi bilo, „Neka svetlost bude i svetlost postade.“ To mi se sviđa. Bog je rekao, „Neka svetlost bude i svetlost postade.“ Bog je pozvao svetlost da zasija iz tame. I sada Bog,

zasvetli u srcima našim (4:6)

Mi koji smo nekada bili zaslepljeni od strane sotone. Naša su srca bila u tami, odvojena od Boga, i Bog je pozvao svetlost iz tame da zasija u našim srcima.

na svetlost poznanja slave Božije u licu Isusa Hrista. (4:6)

„Mi sa otvorenim licima gledamo slavu Gospodnju.“ I ta slava je u licu Isusa Hrista.

Ali ovo blago imamo u zemljanim sudovima, da premnoštvo sile bude od Boga, a ne od nas. (4:7)

Bog je uzeo jedno od najvećih blaga koje neko može...bolje rečeno, najveće blago koje neko može da poseduje. Svetlo znanja slave i razumevanja Isusa Hrista, je najveće blago koje neko može da poseduje. Jer je to večni život. To je blago večnoga života. Najveće blago koje iko može da poseduje je večni život kroz Isusa Hrista.

„Jer kakva je korist čoveku ako zadobije sav svet, a duši svojoj naudi? Ili kakav će otkup dati čovek za dušu svoju?“ (Markovo evanđelje 8:36-37). Vidiš, ono što ti poseduješ u tvom poznanju Isusa Hrista, svetlo i razumevanje Isusa Hrista koje je Bog doneo u tvoj život je najvrednija stvar koju možeš imati. To je veoma vredno Božije blago. I šta je to šta On stavi u njega? „Mi imamo ovo slavno blago u zemljanim posudama,“ ili u glinenim posudama, u našim telima, našim starim zemljanim posudama. Ovaj stari zemljani sud postane prebivalište večnoga Boga. Da bih Hrist mogao da prebiva u vašim srcima. „U onaj ćete vi dan doznati da sam ja u Ocu svom, i vi u meni, i ja u vama“ (Jovanovo evanđelje 14:20). Ovo slavno blago, svetlo evanđelja, prebiva u ovim zemljanim posudama. Bog uzme ono što je najvrednije na

svetu i stavi ga u najjeftiniju stvar, zemljanu posudu. Ništa nije bilo tako jeftino kao glinene posude, pogotovo u to vreme.

Danas ih mi stavimo na malo veću temperaturu, stavimo malo više boja i one ponekad postanu blaga na našim policama. Ali u to vreme, obične glinene posude su se mogle naću svugde. Bog je uzeo ovo slavno blago i stavio ga u zemljane posude. Zašto? „Da bih veličanstvo slave bilo u Bogu a ne u nama.“

Zar nije glupo kada čovek slavi samog sebe? Kada slavi glinenu posudu a ne ono što je u njoj? Norman Grub, u njegovoj knjizi, „Duboke stvari Boga“ kaže da je čovekov najveći kapacitet kada postane posuda koja sadrži Boga. Ta činjenica da Bog prebiva u tebi. Čovekov najveći kapacitet je taj da kao posuda ima u sebi večnoga Boga. Kada sam čitao tu knjigu ta izjava je ostavila veliki otisak na mene. Bio sam uzbuđen na samu pomisao, ali sam onda počeo malo dublje da razmišljam o tome i pomislio sam, „Ne, nije u pravu. To nije najveći kapacitet čoveka.“

Postoji još jedna stvar koja je veća od toga. A to je kada postaneš kanal kroz koji se Bog izliva na svet oko tebe. Jedna je stvar kada poseduješ Boga. To je slavno. Ne podcenjujem tu slavu da imaš Boga u sebi, ali još veći korak od toga je kada Bog kroz mene izliva Svoju ljubav na svet oko mene, i to slavno blago koje imam sada delim sa drugima. Tako da to delo Božijeg Duha u mom životu može biti korisno i za druge oko mene dok Bog radi u meni. Kada to subjektivno delo postane objektivno. Kada nije više samo Božije delo u meni nego Božije delo kroz mene, e onda sam je dostignuo svoju najveću sposobnost, svoj najveći kapacitet.

Ova zemljana posuda. U samoj posudi nema neke velike vrednosti. Vrednost se nalazi u onome šta se nalazi u posudi. I kada ja izlivav sastojke moram biti pažljiv da ne izlijem moj ukus. Bitno je da ja ne izlijem puno svoje ličnosti kada učim Bibliju. Nego je bitno da ja iznesem sastojke na najčistiji način na koji mogu.

Da li ti se ikada desilo da staviš u frižider plastičnu čašu u koju si jednom davno držao luk a sada je voda u čaši i svaku put kada piješ vodu iz te čaše ona ima ukus luka? Užas! Kada pijem vodu ne želim da ona ima ukus luka. Ja volim luk, ali luk ima svoje mesto. I njegovo mesto nije u vodi za piće. Tako da kada posuda počne da daje svoj ukus zajedno sa onim šta daje onda je vreme da se otarasiš te posude.

Bog je učinio nešto što je skoro smešno. On je stavio najvrednije blago u najobičniju posudu, i razlog tome je da se ljudi ne dive posudi nego sastojkom te posude, da se dive Bogu i Božijem delu kroz tu posudu. „Da bih veličanstvo slave bilo u Bogu, a ne u nama.“

Kao što Pavle kaže, „Mi ne propovedamo nas same nego Hrista.“ I to treba da bude tema za svakog Božijeg slugu, „Mi ne propovedamo nas same nego Hrista.“ I naša je želja da privučemo ljude Hristu, da im damo sastojke, ono pravo blago koje se nalazi u Isusu Hristu, a ne ovu staru glinenu posudu. Momenta kada počneš da im daš sebe, staru glinenu posudu, budi siguran da će te Bog slomiti. I video sam nekoliko slomljenih posuda u životu.

U svemu imamo nevolje, (4:8)

Pavle sada govori o službi. „U svemu imamo nevolje:“ Bog nam nije obećao imunitet od nevolja. On ti čak obećava nevolju. „U svetu ćete imati nevolju“ (Jovanovo evanđelje 16:33). „A i svi koji pobožno hoće da žive u Hristu Isusu, biće gonjeni“ (2. Timoteju 3:12). Ovo su obećanja koja mrzim. Ili obećanja koja volim. A ima obećanja za koja i ne marim. Voleo bih da nam Bog nije ikad dao ta obećanja. „U svemu imamo nevolje.“

ali nam se ne dosađuje (ali nismo uznemireni); (4:8)

Kao Božiji sluga, kao dete Božije se suočavaš ili ćeš se suočiti sa mnogo nevolja ali nikada ne bih smeo biti uznemiren zbog njih.

zbunjeni smo, (4:8)

Često ne znamo šta da radimo. Često smo zbunjeni situacijama. Ne znamo šta je odgovor niti rešenje, ali ne smemo očajavati.

I velika je razlika između zbunjenosti i očajanja. Očajanje je kada dignješ ruke, „Gotovo je...kako ću ikada izaći iz ovoga?“ I jednostavno odustaneš. Ali kada sam zbunjen, onda mogu reći, „Ne znam kako će Bog ovo rešiti. Biće interesantno videti šta će Bog uraditi. Ne znam šta Bog može da uradi ovde. Ne vidim šta bih mogao da uradi. Ali sam uzbuđen da vidim šta će uraditi.“ Vidiš, razliku. Ja sam zbunjen ali ne i očajan.

ali ne gubimo nadu; (4:8)

Ja dižem buku i ne kažem vam, „Prijatelji, žao mi je da vam ovo kažem, ali došao je kraj. Ne možemo više biti na radiju i jedina nada je da nam vi pošaljete finansijsku podršku.“ I kada slušaš neke radio stanice to je skoro normala kod nekih. Isus je rekao, „Siromašne ćete uvek imati“ (Matejevo evanđelje 26:11). Vratićemo se.

Progone nas, ali nismo ostavljeni; (4:9)

Gospod je sa nama u svakom iskušenju.

obaljuju nas, ali ne ginemo. (4:9)

Stvari koje imamo i stvari koje nemamo. Nevolje, da imamo. Ali ne i zabrinutost. Zbunjeni, da jesmo. Ali nismo očajni. Proganjani smo. Ali nismo zapostavljeni. Da i oboreni smo. Ali nismo uništeni.

I jednako nosimo na telu smrt Gospoda Isusa, da se i život Isusov na telu našem pokaže. (4:10)

Sećate se da se Pavle na početku ove poslanice izvinjavao Korinćanima što nije došao do njih i da to nije bilo zato što on nije bio odgovoran ili tako nešto. Nego spomenuo da je imao telesne probleme. Naime, Pavle je prošao neka veoma teška progonstva u kojima je mislio da je to to. Da je došao do kraja. Nije video izlaz iz situacije. I nise nadao životu. On je mislio, „Izgleda da nikada neće izaći iz ove situacije.“ I pošto je prošao kroz ova teška progonstva, on je verovao imao dosta telesnih posledica koje su ga učinile veoma slabim.

I zato on govori da u svom telu nosi smrt Isusa Hrista. Govori o toj patnji koju je iskusio zbog dela koje je činio za Isusa. Progonstva, batine i kamenovanja su prouzrokovala da je u telu nosio smrt Isusa Hrista da se i život Isusov na telu našem pokaže.

Jer mi živi jednako se predajemo na smrt za Isusa, da se i život Isusov javi na smrtnom telu našem. Zato dakle smrt vlada u nama, a život u vama. Imajući pak onaj isti duh vere kao što je napisano: verovah, zato govorih; mi verujemo, zato i govorimo. Znajući da će Onaj koji podiže Isusa, i nas podignuti s Isusom, i postaviti s vama. (4:11-14)

Tako da isti Duh koji je uskrsnuo Hrista iz mrtvih će i podići i nas i predati nas vama.

Jer je sve vas radi, da blagodat umnožena izobiluje hvalama na slavu Božiju. (4:15)

Pavle ovde govori o tim patnjama kroz koje je prošao, i tome smo govorili prošli put. Pavle ovde napominje, „Ove patnje su za vas, da bih mogao da vas utešim u vašim patnjama, iskušenjima i ispitima, sa utehom koju sam i ja primio. Ja sam ovo iskusio radi vas. Moje patnje, moje slabosti su radi vas.“

Za mene je ovo veoma interesantna činjenica da patnja izgrađuje čovekov karakter kao ništa drugo. Kampbel Morgan je rekao o jednom veoma bistrom mladiću koji je došao da služi u njegovoj crkvi. I jednoga dana kada je Kampel Morgan otišao kući, govorio je svojoj ženi o tom mladiću i kako on odlično propoveda. I njegova žena je odgovorila, „Biće još bolji kada malo propati.“ I Kampel Morgan kasnije kaže, da je taj mladić prošao kroz mnoge patnje i da je bio još bolji kao rezultat tih patnji.

Kada patimo mi onda znamo da pustimo korenje još dublje. Patnja gradi karakter. Patnja nas čini jačim kao ništa drugo. Apostol Pavle ovde kaže kako je njegova patnja išla njima na korist na njihovu slavu. „Vama je koristilo.“ I to je tačno. Dubinu karaktera koji je Pavle posedovao kao rezultat tih patnji je bila na korist crkvi. On je zbog tih patnji bio u mogućnosti da služi ljudima na način na koji ne bih mogao da nije prošao kroz šta je sve prošao.

Mi smo kukavice kada je patnja u pitanju. Sećate se kada je Isus počeo da govori svojim učenicima kako će biti predan u ruke ljudi i da će patiti i Petar ga je odmah prekinuo i rekao, „Daleko to od tebe bilo Gospode.“ Neki prevodi su preveli ovu Petrovu izjavu kao, „Gospode, poštedi Sebe.“ „Nemoj to činiti!“ To je glas prirodnog čoveka koji kaže, „Poštedi Sebe.“ A Isus je u tome prepoznao glas Sotone pa je rekao, „Idi od mene Sotono; jer ne misliš šta je Božje nego ljudsko“ (Matejevo evanđelje 16:23).

Petar, na razočaranje mnogih modernih propovednika kaže, „Zato i koji stradaju po volji Božijoj neka Mu kao vernom Tvorcu predaju duše svoje“ (1. Petrova 4:19). Da, moguće je da patiš po Božijoj volji, i Bog će koristiti tu patnju da u tebi izgradi karakter koji drugačije ne bih bio izgrađen.

Ja najviše učim od ljudi koji su puno propatili u životu jer oni imaju tu dubinu u sebi koja je veoma interesantna i prevazilazi sve drugo. Ja mogu da primim od njih i da izvučem od njih, jer oni imaju bogatstvo karaktera koje je došlo kao rezultat patnji.

Tako da Pavle gleda na svoje patnje kao korist za druge ljude. „Jer je sve vas radi, da blagodat umnožena izobiluje hvalama na slavu Božiju.“

Zato nam se ne dosađuje; no ako se naš spoljašnji čovek i raspada, (4:16)

Ovaj stari spoljašni čovek je prošao kroz sve: pretučen, išutan, kamenovan i šta sve još.

ali se unutrašnji obnavlja svaki dan. (4:16)

Mi smo prošli kroz svašta ali snaga karaktera koja je izgrađena u unutrašnjem čoveku je neopisiva. Spoljašnji čovek propada. Ali unutrašnji čovek se obnavlja iz dana u dan Gospodnjom snagom.

Jer naša laka briga (ili bol) (4:17)

Primetite ovaj divni kontrast ovde, „Naša laka bol,“

Sadašnja (ili trenutna) (4:17)

I to nam se ne čini tako uvek. Kada kod patim meni se čini da to večno traje. Sati se čine kao nedelje. Da li si ikada bio jako bolestan noću? Tada si shvatio kako duga noć zna biti. Kada se dobro osećaš i kada legneš od umora da spavaš noću, noć brzo prođe. „Već je jutro. Baš je brzo prošlo.“ Ali kada si jako bolestan, noć se oduži do večnosti. Pogledaš na sat, „Samo je deset minuta prošlo?“ Ne mogu da verujem! Pa kada će već to jutro.“ Patnja može da produži vreme.

Ali šta bih bilo ako bi patio pedeset godina? Što se Boga tiče to je kao momenat kada se to usporedi sa večnošću. „Naša laka bol koje je trenutna.“ Jer šta je život? Život je para. Pojavi se na momenat i onda nestane. Ako patiš ceo život, to je i dalje samo momenat kada se usporedi sa večnošću. Ustvari, ne moguće je usporediti sa večnošću. Jer večnošće beskonačna a ti si konačan, ograničen.

I nema osnove na kojoj bi mogli da usporedimo konačno sa beskonačnim. To je skoro kao kada bih usporedio kap vode sa svim okeanima i morima. Uspoređuješ ograničeno sa neograničenim. Postoji određen broj kapi vode u svim okenima i morima. Ali kada razmišljaš o večnosti, onda govorimo o neograničenom, i zato je ne moguće izvući pralele jer ne možeš ograničeno sa neograničenim da porediš. „Naša laka bol koja je trenutna.“

donosi nam večnu i od svega pretežniju slavu. (4:17)

Večna pretežnija slava u poređenju sa našom lakom patnjom. Mi trebamo da stavimo naše oči na večnost. Naš problem leži u tome da mi veoma često gledamo na trenutačne stvari. Mi gledamo na ove patnje i uplićemo se u materijalne stvari da izgubimo fokus večnosti. Ova laka bol je samo za momenat. Bog ima večnost isplaniranu za tebe.

Večnost slave koju je nemoguće opisati. Večnost koja prevazilazi išta što bih mi mogli da zamislamo ili sanjamo, kada je slava, lepota, čudo, blagoslov, ljubav i radost u pitanju. Božiji večni plan za tebe. Ova laka bol je trenutna; proći će. Život će brzo proći. Nemoj da živiš za sada. Živi za večnost. Nemoj da se svi tvoji planovi vrte oko trenutnosti. Planiraj i za večnost. Pavle kaže,

Nama koji ne gledamo na ovo što se vidi, (4:18)

Ovaj spoljašni čovek se raspada. Ove lake boli, Pavle ih tako naziva, i kada Pavle počne da navodi listu stvari kroz koje je prošao dođem mi da kažem zajedno sa autorom poslanice Jevrejima, „Vi još niste došli do krvi boreći se protiv greha. Gde su vam modrice. Gde su ožiljci? Gde su vas tukli?“

Slušajte samo šta je Pavle prošao radi evanđelja Isusa Hrista, i pored svega toga on i dalje kaže ove lake boli. „Više puta sam bio u tamnici, mnogo puta sam dolazio do straha smrtnog; Od Jevreja primio sam pet puta četrdeset manje jedan udarac; Triput sam bio šiban, jednom su kamenje bacali na me, tri puta se lađa sa mnom razbijala, noć i dan proveo sam u dubini morskoj. Mnogo puta sam putovao, bio sam u strahu na vodama, u strahu od hajduka, u strahu od rodbine, u strahu od neznabožaca, u strahu u gradovima, u strahu u pustinji, u strahu na moru, u strahu među lažnom braćom; U trudu i poslu, u mnogom nespavanju, u gladovanju i žeđi, u mnogom pošćenju, u zimi i golotinji; Osim što je spolja, navaljivanje ljudi svaki dan, i briga za sve crkve“ (2. Korinćanima 11:23-28). „Ova laka trenutna bol.“

I ovde vidimo Pavlovu tajnu uspeha, „Mi ne gledamo na stvari koje vidimo jer su one trenutne.“

nego na ono što se ne vidi; večno. (4:18)

Na šta gledaš? Na prolazne stvari? Šta ti je važno? Prolazne stvari? Neka nam Bog pomogne da gledamo i da stavimo vrednost na večne stvari. „Gledajući na Načelnika vere i Svršitelja Isusa“ (Jevrejima 12:2). On će dovesti nas koji se uzdamo u Njega u večnu slavu.

Oče, hvala ti na Tvojim reči večeras i na uputstvu koje smo primili. Na ohrabrenju i mudrosti koja se nalazi u Tvojim reči. Pomozi nam Gospode, da skinemo oči sa nas samih, sa naših okolnosti, sa naših slabosti, sa naših padova, sa naših razočarenja i da ih stavimo na Tebe Gospode. Daj nam snage da istrajemo u patnjama kao dobri vojnici gledajući ka toj večnoj težini slave koja će biti otkrivena u Isusu Hristu. Neka Tvoja reč bude usađena u našim srcima, Gospode. Ne dozvoli da imamo prekrivač preko naših srca dok čitamo, nego neka nam Tvoj Duh da svetlost i razumevanje poznanja Tvoje istine. U Isusovom imenu. Amen.

Neka Gospod bude sa vama i neka vas blagoslovi i čuva u Njegovim ljubavi i neka vas privuče još više bliže Sebi, dok Sveti Duh radi u vašim srcima. I ove nedelje držite svoj pogled na Isusu, da bih Bog mogao kroz Svog Duha da vas promeni sve više i više u Njegovo obličje.

5. poglavlje

Pavle je govorio kako je konstantno bio pod pretnjom smrti zbog Isusa Hrista. Iako je bio pod tom pretnjom smrti i pred raznim nevoljama, to ga nije uznemiravalo, jer je imao ispravan stav kada je smrt u pitanju. I ja mislim da mi Hrščani treba da imamo pravo razumevanje smrti, šta smrt znači za dete Božije.

I zbog toga što nemamo pravo razumevanje smrti čujemo izjave kada neko umre, „Kakva šteta. Bio je tako mlad. To je tragično. Imao je ceo život pred sobom.“ I to je zato što mislimo da je smrt tragedija za dete Božije.

Pavle se stalno suočava sa smrću ali je se nije plašio,

Jer znamo da kad se zemaljska naša kuća tela raskopa, imamo zgradu od Boga, kuću nerukotvorenu, večnu na nebesima. (5:1)

Pavle je shvatio da pravi „ja“ jeste duhovan. Ja prebivam u telu ali telo nije ja. To je samo kuća u kojoj živim. I ovde Pavle kaže da je to ustvari šator u kojem prebivam. U originalu kaže šator a ne kuća. I kada govorimo o šatoru ne govorimo o trajnom prebivalištu. Šator je nije trajno prebivalište nego je privremeno. I treba da gledamo na naša tela kao šatore; ona nisu trajna prebivališta za naš duh. Moj duh živu u ovom šatoru dok se moja kuća sprema.

I vi koji već duže vreme dolazite u ovu Golgotu znate da smo mi jedno vreme kao crkva prebivali u šatoru čekajući da se ova zgrada izgradi. Dve godine smo proveli u šatoru čekajući da ova zgrada bude završena.

„Jer znamo da kad se zemaljski šator tela raskopa,“ kada se moje telo vrati u prašinu, „da imamo zgradu od Boga, kuću nerukotvorenu, večnu na nebesima.“ Tako da vidimo razliku. Šator koji govori o privremenosti i zgradu od Boga, nerukotvorenu, večnu na nebesima.

Šator u kojem trenutno prebivam se sastoji od gena mojih predaka. Tako da sam pokupio gene smeđe boje očiju, ćelavosti, i druge fizičke karakteristike koje sam nasledio od mojih roditelja, i predaka. Tako da ja postanem interesantna kombinacija ovih gena. I ovo nasleđe ide daleko nazad sve do Noja i Adama. I ja sam primio dosta interesantnih karakteristika, neke koje oslikavaju moju slabost a neke moju snagu. Ali i u najboljem slučaju ja sam defektan, jer ne dolazim direktno od Boga. On ne bih napravio ovakvu zbrku.

Ali me čeka nova zgrada u koju ću se useliti. Zgrada od Boga. Ona će direktno da dođe do mene od Boga. Nije rukotvorena, nego je večna na nebesima. Tako da je za dete Božije smrt promena adrese, i u tom momentu možemo da kažemo se selimo iz starog istrošenog šatora u divnu novu kuću, zgradu od Boga, nerukotvorenu, večnu na nebesima.

Sećate se šta je Isus rekao svojim učenicima, „Da se ne plaši srce vaše, verujte Boga, i mene verujte. Mnogi su stanovi u kući Oca mog. A da nije tako, kazao bih vam; idem da vam priprelim mesto“ (Jovanovo evanđelje 14:1-2). I naš um verovatno počne da misli o mestu kao što je Beverli Hills, o divnim imanjinama i predivnom pogledu. Mislimo da će nas Gospod povesti za ruku kroz Ulicu Slave, i da ćemo skrenuti u Bulevar Haleluja i da će onda na desnoj strani biti divan beli zamak i da će nam On onda reći, „Evo ovo je tvoj novi zamak.“ Ali neće biti tako. Žao mi je ako sam te razočarao.

Ovo novo telo koje ću dobiti od Boga neće imati potrebu za snom. Zašto bih onda imao potrebu za spavaćom sobom? Ovo novo telo će imati dosta novih karakteristika zbog kojih neću imati

potrebu za fizičkom kućom u kojoj bih živio. Ovaj novi zamak o kojem Gospod govori je novo telo koje On ima za mene. Ja živim u ovom šatoru sada, ali jednoga dana ću se preseliti u zamak. I ako Gospod ne požuri jednog od ovih dana će te čitati u novinama kako kaže, „Sinoć je umro Čak Smit, pastor Golgote i itd.“ Nemojte to verovati. To je netačna informacija. Ako bi rekli istinu onda bih morali da kažu, „Sinoć se Čak Smit preselio iz starog šatora u novi divni zamak.“ Nemorate više da čekate na mene, jer sam se preselio iz ovoga šatora u novu kuću, zgradu od Boga, nerukotvorenu. To je smrt za dete Božije.

I zato Pavle kaže, „Vi mislite da se ja brinem ako sam u lancima za Hrista? Ja sam spreman da umrem za Hrista.“ I to može da kaže jer je razumeo šta je smrt za dete Božije. To je preseljavanje iz šatora u kuću. I sada će on to još više da razjasni.

Jer za tim uzdišemo, (5:2)

Ili dok smo još u ovim telesima, mi uzdišemo.

želeći obući se u svoj nebeski stan. (5:2)

Ova tela koja imamo su podložna slabostima, umoru i bolu. U poslanici Rimljanima šesta glava, Pavle je govorio kako mi uzdišemo i da celo stvorenje uzdiše zajedno sa nama. On kaže, „I mi sami u sebi uzdišemo čekajući posinjenje i izbavljenje telu svom“ (Rimljanima 8:23). To novo telo...ja čeznem za njime, ja čeznem da imam to novo telo, zgradu od Boga nerukotvorenu, večnu na nebesima.

I da se obučeni, ne goli nađemo! (5:3)

I ova izjava upotpunosti eliminiše tu ideju duhovnog sna. Jer Pavle nastavlja dalje da kaže,

Jer budući u ovom telu, uzdišemo otežali; jer nećemo da se svučemo, (5:4)

Ja ne želim da budem onetelotvoren duh. I naravno cilj svakog budiste je da jednoga dana stigne do Nirvane. „Jer svi problemi sa kojima se suočavamo dolaze zbog ovog tela. I nadamo se da ćemo napredovati iz jednoga tela u drugo, ka većem stanju, sve dok se ne oslobodimo ovoga tela u uđemo u blaženstvo večnoga duha, i onda postanemo suština.“

Ali to nije nada za Hrišćana. Mi ćemo se iseliti iz ovog starog šatora u „zgradu od Boga, nerukotvorenu, večnu u nebesima.“ I moja želja nije da se svučem, da ne budem netelotvoren duh.

nego da se preobučemo, (u to novo telo) da život proždere smrtno. (5:4)

I mi imamo dosta poteškoće da shvatimo koje je stanje onih vernika koju umru od sada i uzeće crkve. Da li je njihov duh otišao da bude sa Bogom, i da li njihova tela u grobu čekaju na obnovu tog tela? I interesantno je to da kada je apostol Pavle u njegovoj prvoj poslanici Korinćanima govorio o uskrsnuću on je to usporedio sa semenom koje se zasada u zemlju da umre. I onda je Pavle izjavio nešto veoma interesantno. On kaže da telo koje izađe iz zemlje nije isto kao ono što si zasadio u zemlju, jer ti si zasadio samo seme. A Bog je taj koji je dao telo koje Mu odgovara. I tako je i sa uskrsnućem iz mrtvih.

I ima mnogo ljudi koji se nadaju uskrsnuću ovoga tela ukojem sada žive. Ja se lično nadam mnogo boljem modelu. Ne nadam se obnovi ili podmaladiživanju ili čemu god ovoga tela. Ja sam spreman da se iselim iz ovog šatora. Ja sam spreman da se preselim u novu kuću. „Zgradu od Boga, nerukotvorenu.“

Nekoliko stvari. U prvoj poslanici Solunjanima, četvrtom poglavlju, Pavle govori o redusledu uskrnuća. I Pavle tamo kaže, „Jer će sam Gospod sa zapovešću, sa glasom Arhandelovim, i s trubom Božjom sići s neba; i mrtvi u Hristu vaskrsnuće najpre; A potom mi živi koji smo ostali, zajedno s njima bićemo uzeti u oblake na susret Gospodu na nebo, i tako ćemo svagda s Gospodom biti“ (1. Solunjanima 4:16-17). I to ih je zbunjivalo jer su mislili da će nekako njihov duh biti sa Bogom, ali da će i takođe biti i ponovno ujedinjavanje sa našim starim telom za vreme uskrnuća. Mislili su da će ovo telo nekako biti obnovljeno.

I naravno ateisti sa ovim vide puno problema. Šta je sa osobom koja ima presadu srca? U uskrnuću ko će dobiti to srce? Ovo telo je sastavljeno o hemijskih elemenata, molekula i sl. Istih sedamnaest elemenata koja nalazimo u zemljanoj prašini su isti sedamnaest elemenata koje nalazimo u našem telu. I kada se tvoj duh preseli iz ovoga tela, tvoje telo se vrati u prašinu. „Prah si, i u prah ćeš se vratiti“ (Postanak 3:19). To govori o telu a ne o duhu. I kao što je Longfelov rekao,

Nemoj mi reći u tužnim brojevima. Život je samo prazan san. Stvari nisu onakve kakve se čine. Život je stvaran, život je ozbiljan. Grob nije tvoj cilj. „Prah si i u prah ćeš se vratiti,“ ne govori o duši. Govori o telu.

I vremenu divljeg zapada kada bih neko bio ubijen on bih bio sahranjen na tom mestu i njegovo telo se u toj zemlji raspalo i vratilo se u prašinu u te osnove hemijske elemente. Prerijsta trava bi rasla dobro zbog toga. Korenje bi ušlo u zemlju, u uzelo bih u sebe hemikalije koje su sačinjavala nečije telo u prošlosti. Krave bi zatim pojele tu travu. Onda bi one uzele te hemijske elemente u sebe. Mleko bi se formiralo u njima, a onda bi ljudi pili to mleko. Tako da ti hemijski elementi koji su sačinjavali nečije telo postali deo mog tela pošto moje telo odomaći te hemijske elemente. Pa ko će onda dobiti te hemijske elemente u uskrnuću? U čijem će telu biti?

Inače, naučnici kažu da svake sedme godine dobiješ novo telo. U tom celom procesu obnove ćelija i ponovnom stvaranju ćelija, svake sedme godine tvoje telo prođe kroz velike promene. Ti nisi ista osoba od pre sedam godina, hemijski govoreći. Tako gledajući onda, koje ću od tih mnogih tela koje sam u proteklih pedesetak godina imao imati u uskrnuću? Ja bih birao ono koje sam imao pre nekih dvadeset pet ili trideset godina. Tačnije, izabrao bih ono telo koje sam imao prije povrede kolena koje sam zadobio u koledžu. To bih bilo tako ako bih ja imao izbora za telo. Ali hvala Bogu da nije tako. Ja ću dobiti sasvim novu zgradu od Boga „nerukotvorenu, večnu na nebesima.“

Vernici u Solunu su bili u nedoumici jer ih je Pavle učio o tome da će Isus doći ponovo da uspostavi Svoje carstvo. Ali posle Pavlovog odlaska iz Soluna neki od tih vernika su umrli. I preostali vernici su bili razočarani. Oni su mislili, „Koja šteta. Umrli su prije nego li je Isus došao. Oni neće imati mogućnost da uživaju u Njegovom carstvu. To je tragično. Oni neće moći da uživaju u tom carstvu Božijem jer su umrli prije Isusovog drugog dolaska.“ Zato je Pavle napisao ovaj deo u toj poslanici da bih utešio one koji su bili zabrinuti za voljene koji su umrli prije Isusovog dolaska po crkvi u uspostavljanja Njegovog carstva.

„Neću vam pak zatajiti, braćo, za one koji su umrli, da ne žalite kao i ostali koji nemaju nadu; Jer ako verujemo da Isus umre i vaskrse, tako će Bog i one koji su umrli u Isusu dovesti s Njim.“ Biblija nas uči da će Isus doći po nas u nebesima. Kada On dođe po nas, oni koji su zaspali u Hristu će doći sa Njime, „Jer vam ovo kazujemo rečju Gospodnjom da mi koji živimo i ostanemo za dolazak Gospodnji, nećemo preteći onih koji su pomrli“ (1. Solunjanima 4:13-15). Mi ih nećemo preteći nego su oni pretekli nas. „Jer će sam Gospod sa zapovešću, sa glasom Arhandelovim, i s trubom Božjom sići s neba; i mrtvi u Hristu vaskrsnuće najpre;“ To je tačno, oni su uskrsli prvi. „A potom mi živi koji smo ostali, zajedno s njima bićemo uzeti u oblake na susret Gospodu na nebo, i tako ćemo svagda s Gospodom biti.“

I kao što Čak Misler veoma često spominje, Bog prebiva izvan vremena. Mi prebivamo u okviru vremena. Ali jednoga dana, i ja ću prebivati izvan vremena. Ja više neću biti ograničen vremenom. Jer kada telesno umrem, ja ću preći u večnost, a večnost je izvan dimenzije vremena. U večnosti nema prošlosti, sadašnjosti ili budućnosti. Večnost je večnost i tamo je uvek sada. I Bog je to kroz Svoje ime pokušao da objasni, „Ja sam Onaj što jeste“ (Izlazak 3:14). I za nas je jako teško da mislimo izvan vremena jer su naši umovi toliko vezani vremenom. Teško je da razmišljamo o nečemu što je izvan početka i kraja. Moj um nemože da zamisli ideju bezvremenskog prostora. Ali ću biti u mogućnosti kada uđem u večnost.

Kada budem u večnosti ja ću biti vezan za večno sada svo vreme. I tada ćemo biti u mogućnosti da pogledamo na početak i kraj vremena u jednom pogledu isto kao što Bog to sada može jer je On izvan vremena. I Bog nam je dokazao da je On izvan vremena jer nam je rekao ove stvari koje će se desiti ovde na zemlji. Bog nam je unapred objavio stvari koje će se dogoditi jer ih On može videti kao da se one već sad odvijaju. I Bog često govori o stvarima kao da su se već dogodile mada se još nisu dogodile u našem okviru vremena, ali Bog zna da će se one već dogoditi. I tako On govori o njima, pošto je Bog, kao da su se već dogodile.

Bog je govorio o tome da Isak postoji prije nego li se on rodio. Ali, Bog može to da uradi jer je On izvan vremena, On gleda dole na vreme, i barem što se Boga tiče, Isak se već rodio i oženio Rebeku. I što se Boga tiče to se sve već dogodilo. I ja sam ohrabren sa time, jer Bog, gledajući na celu stvar govori o meni da ću biti proslavljen. To se još nije dogodilo, ali Bog je govorio o tome u prošlom vremenu jer je On izvan vremena i On može videti kraj mog otkupljenja kroz Isusa Hrista, i ja sam proslavljen zajedno sa Njime. I to je utešujuće da Bog sa takvom sigurnošću govori o mojoj budućnosti. Ja sam ohrabren sa time, jer Bog zna da će se to dogoditi.

I kada umrem ja ću napustiti vremensku dimenziju i ja ću ući u večnost gde je sve u sadašnjosti. I sve što se treba dogoditi je prošlost. I zato ne možeš reći, „Pa jednoga dana kada je moje celo telo uskrsnuto, onda će me Gospod dovesti u nebo.“ Pošto sam ja u večnoj sceni, ja sam prešao u večnost. Ja sam izašao iz vremena. Ja sam napustio ovu vremensku zonu, i ja sam ušao u večnost onog momenta kada je moj duh napustio moje telo. Moje telo je to koje me drži u okviru ove vremenske dimenzije. Tako da oni koji su zaspali u Hristu su napustili vremensku dimenziju; oni su ušli u večnost i tamo je uvek sada. Mi će mo ih sustići kada mi napustimo ovu vremensku zonu, jer će mo i mi ući u večnost.

A Onaj koji nas za ovo isto stvori, Bog je, (5:5)

Bog je taj koji nas je stvorio za ovo. Ovo je bila Njegova namera.

koji nam i dade zalog Duha. (5:5)

Ili kapara drugim rečima. Ili kako su u to vreme rekli, iskreni novac. Kada bih ti naprimer prodavao auto i stavio ga u oglase i onda se neko javi na oglas i dođe da vidi auto, pa ti kaže da će se sigurno vratiti za petnaest minuta, ti bi mu rekao, „Šta ako neko dođe za pet minuta sa kešom u ruci? Ako hoćeš stvarno da ga kupiš, onda mi ostavi iskreni novac/kapar. Pokaži mi iskrenost tvojih namera.“

Bog je pokazao iskrenost Njegove namere da te otkupi tako što ti je dao Svetoga Duha. I Pavle o ovome govori u drugom poglavlju poslanice Efežanima, kada kaže da smo, „Obeleženi pečatom - obećanim Svetim Duhom, koji je zalog našeg nasledstva do otkupljenja onih koji su Božija svojina,“ (Efežanima 1:13-14).

Dobre smo, dakle, volje jednako, jer znamo da putujemo u telu, daleko od Gospoda. Jer po veri živimo, a ne po gledanju. Ali se ne bojimo, i mnogo volimo otići od tela, i ići ka Gospodu. (5:6-8)

I to je ono ka čemu ja žudim. I znam da dokle god sam u ovom telu, ja sam kući u ovom telu, tj. moje telo je moj dom i ja sam odsutan od prisustva u carstvu Božijem. Ali bih ja radije želeo da odem od ovoga starog tela i da budem prisutan sa Gospodom u Njegovom kraljevstvu. Tako da je smrt ta što me oslobađa. Oslobađa ovaj duh od ovoga tela da bih mogao da se preseli u novu kuću, zgradu od Boga, gde ću prebivati sa Gospodom zauvek.

Zato se i staramo, ili ulazili ili odlazili, da budemo Njemu ugodni. (5:9)

Moja želja je da moj život bude ugodan Bogu, dokle god živim u ovome telu. I kada se napokon iselim iz ovoga tela, moja najveća želja je da moj život ponovo bude ugodan Bogu, da bi Isus mogao da mi kaže, „Dobro, slugo dobri i verni! U malom bio si mi bio veran, nad mnogim ću te postaviti; uđi u radost gospodara svog“ (Matejevo evanđelje 25:21). Moja želja je ta sila koja me vodi u mom životu, a ona je da moj život bude ugodan Bogu.

Pavle pišući Filipljanima je rekao, „Da se Hrist proslavi u mom telu, da li životom ili smrćom, nije bitno. Ja samo želim da budem ugodan. Želim da se Gospod proslavi kroz mene.“

Jer nam se svima valja javiti na sudu Hristovom, da primimo svaki šta je koji u telu činio, ili dobro ili zlo; (5:10)

Nemojte ovo da pomešate sa krajnjim sudom kod velikog belog prestola Božijeg, o kojem čitamo u Otkrovenju dvadeseto poglavlje, gde će se grešnicima suditi pred Bogom. To je nešto sasvim drugo od onoga suda u kojem će vrenici stajati pred Hristom. To se inače zove Hristov bema tron. To je nešto kao olimpijske sudije, koje bi sedele na svom prestolu, i učesnici u raznim olimpijskim disciplinama bih došli do njih i sudije bi im zatim dodelili nagrade, pobedničke vence. Neki od tih venaca su bili od lovora a neki od masline, i ti venci bi obeležavali njihov uspeh u određenoj disciplini. Umesto zlate, srebrne ili bronzane medalje oni bih u to vreme originalnih olimpijskih igara primili nagrade koje su bile raspadljivije. I ti venčevi bi im bili stavljeni na glavu.

I o tome Pavle ovde govori. O tome da bih oni trenirali, oni bi vežbali, oni bi disciplinovali svoja telesa da bih mogli da prime tu raspadljivu nagradu, a mi radimo sve to za neraspadljivu nagradu. Ali oni nas veoma lako mogu osramotiti kada je u pitanju disciplina, a oni to čine za raspadljivu nagradu. A mi veoma često nemarno trčimo ovu trku za neraspadljivu nagradu.

Biblija nam kaže da će naša dela biti sudjena vatrom. I ta dela koja su od drveta, slame i strnjike će izgoreti. A dela koja prežive vatreni sud, e za njih ćemo primiti nagrade. I mnoge stvari koje su učinjene u Hristovo ime neće uopšte primiti nagrade. Isus je u Svojoj besedi na gori u šestom poglavlju rekao, „Pazite da pravdu svoju ne činite pred ljudima da vas oni vide; Zaista vam kažem: primili su platu svoju“ (Matejevo evanđelje 6:1,2). Motivi iza naših dela će biti suđeni. I Isus je to ilustrovao u primemru molitve, u primeru našeg davanja i kako mi umrtvujemo željama tela.

Postoje dva načina molitve. Jedan način je da se moliš da bih te ljudi čuli i da bi oni mislili da su osoba posvećena molitvi. Da bih primili odobrenje i divljenje ljudi zato što smo pobožni. I onda imate drugu molitvu, koja je rečena u ormaru, skrivene molitve, gde me zaiste ne interesuje ko me čuje nego da me Bog čuje.

I ako se ja molim da bi me ljudi čuli i da bi rekli, „On je divan čovek molitve,“ onda bi mi Isus rekao, „To je tvoja nagrada.“ Svako zna kako sam divan čovek posvećen molitvi. Ali mi bih

radije trebali da se molimo našem Ocu u tajnosti, i onda naš Otac koji vidi u tajnosti će da nas nagradi. I sve zavisi gde želiš da imaš nagradu. Ako želiš da primiš nagradu od ljudi onda slobodno živi svojim religioznim životom tako da te svi ljudi vide i da ti se svi dive i govore kako si ti divna i odlična osoba.

Ti možeš da radiš stvari da bi privukao pažnju ljudi. I postoje mnogo načina na koji možeš da privučeš ljude da se dive tvom duhovnom životu. Čak način na koji govoriš, izraz lica može biti koristan kada govoriš o duhovnim stvarima. Znaš taj izgovor kada možda kažeš, „Gospod“ i imaš blag način na koji to kažeš. Takođe možeš drugima da pokažeš koliko si blizak u svom hodu sa Bogom, koliko su zaista duhovan. Možda čak i određeni telesni pokreti. Razne male stvari koje mogu da učinim da bih ljudi mislili kako sam ja duhovna osoba.

Ali problem sa ovim je da ako ja to činim ja upropaštavam svoju budućnost kada su u pitanju nagrade koje dolaze od Boga. Moja dela će biti suđena. Ja ću stajati pred Hristovim sudom. Biće, vatreni sud, i ta dela koja su učinjena iz pogrešnih motiva će izgoreti. Ona koja prežive vatru, e za njih ću biti nagrađen, i Gospod će mi dati krunu pravednosti, i moj položaj u nebeskom carstvu će zavisiti od moje vernosti ka stvarima koje su mi bile poverene od Boga.

I nemojte ovo da pomešate sa spasenjem. Spasenje je Božiji dar za tebe kroz veru u Isusa Hrista. „Jer, blagodaću ste spaseni, kroz veru - i to nije od vas, nego je Božiji dar - a ne na osnovu dela, da se niko ne bi hvalio“ (Efežanima 2:8-9). Zato, nemojte da pomešate ovo sa spasenjem, jer mnogi pomešaju. Ja nemogu ništa da uradim sa mojim delima da bih doprineo mom spasenju. To je već učinjeno. Moja pravednost je kompletna u Isusu Hristu. Ali, moja dela će biti suđena pret tim Hristovim bema tronom, da bih mogao da primim nagradu, ili možda u nekom slučaju gubitak nagrade zbog pogrešnog motiva.

Tako da ta dela koja ostanu posle tog vatrene suda, će biti određena kakva su. Za ona koja su od zlata ili srebra, Bog će reći, „Dobro učinjeno, evo tvoja nagrada. Možeš na Havaje.“ Nadam se da neće reći Bagdad.

„Jer nam se svima valja javiti na sudu Hristovom, da primimo svaki šta je koji u telu činio, ili dobro ili zlo;“ govoreći o mojim delima za Gospoda.

Znajući, dakle, strah Gospodnji (5:11)

Ja mislim da mi nemamo dobro razumevanje straha Gospodnjeg. Vidite, ja sam se godinama plašio da će mi Gospod nešto uraditi jer sam imao pogrešno shvatanje Boga. A sada se plašim da ću ja na neki način povrediti Gospoda. I ja sam mislim da je to ispravan način shvatanja straha Gospodnjeg. Strah da ja mogu da Ga povredim tako što neuradim nešto što bih On hteo. Moj neuspeh da živim po Njegovim očekivanjima i željama. „Znajući, dakle, strah Gospodnji,“

Ijude savetujemo; a Bogu smo poznati, a nadamo se da smo i u vašim savestima poznati. Jer se ne hvalimo opet pred vama, (5:11–12)

Ponovo, ti lažni učitelji koji su pratili Pavla u Korint su ogovarali Pavla i dovodili u pitanje njegovo apostolstvo i omalovažavali su njega i milost o kojoj je Pavle učio. Oni su dovodili u pitanje Pavlovo apostolstvo i govorili su da je on odbeglica. Oni su govorili mnoge loše stvari o Pavlu. Pavlov odogovor je, da „Nama nije potrebno pismo preporuke za vas kao što je to potrebno za neke druge. Vi ste naše pismo preporuke. Vaša vera u Hrista svedoči o verodostojnosti moje službe. Vaša vera u Isusa je dokaz mog apostolstva. Tako da mi sami sebe ponovo ne proporučujemo vama.“

nego vama dajemo uzrok da se hvalite nama, da imate šta odgovoriti onima koji se hvale onim šta je spolja, a ne šta je u srcu. (5:12)

Tako da onima koji su bili Pavalovi lojalni prijatelji kaže, „Vidite, ja vam pišem ove stvari ne da bih sebe preporučio vama nego da kada dođu oni koji će me ogovarati i kada počnu ga govore njihove priče, da imate šta da im odogovorite.“ Ti ljudi su se hvalili svojim pojavama. I danas ima dosta tih ljudi koji se hvale svojom pojavom, tj. izgledom a ne srcem.

Oni su optužili Pavla da je lud. „On je lud,“ su govorili. Interesantno je da je bilo i drugih prilika kada su Pavla optužili da je lud. Sećate se da kada se Pavle branio pred Agripom, da je Festus ustao i rekao, „Pavle, ti si lud. Velika učenost ti je pomutila razum.“ Tako da ova optužba je pratila Pavla, jer je on bio radikal i njegovi klevetnici su govorili, „On je lud.“ A Pavlov odgovor je, „Ako sam ja lud...“ i ovu reč previše hvalimo, u originalu označava osobu koja razgovara sama sa sobom. Tako da on kaže, „Želite da idete tamo? Da li ste sigurni? Da, želim da idem tamo. Ali zašto želiš da ideš tamo? Eto, ide mi se.“ Znači osoba koje razgovara sama sa sobom. Ta osoba je izvan sebe, postoje dve osobe a ne samo jedna.

Jer ako se odviše hvalimo (izvan sebe), Bogu se hvalimo; ako li smo smerni (ako imamo čist um), vama smo. (5:13)

Tako da Pavle odgovara svojim klevetnicima, i onda nastavlja dalje,

Jer ljubav Božja nagoni nas, (5:14)

Pavle nas ovde upoznaje sa Hristovom ljubavlju kao silom u njegovom životu. On ovde ne govori o motivaciji u službi, iako mnogi ovaj stih koriste za to. Kada god je Pavle govorio o ljubavi Hristovoj on je govorio o samo jednoj stvari: krstu Isusa Hrista. Jedini način na koji je Bog želeo da ti pokaže da te voli je to da je poslao svog Sina da umre za tvoje grehe. I kada god Bog želi da ti objavi ljubav koji ima za tebe to onda uvek radi kroz krst.

„U ovom je ljubav ne da mi pokazasmo ljubav k Bogu, nego da On pokaza ljubav k nama, i posla Sina svog da očisti grehe naše“ (1. Jovanova 4:10). „Ali Bog pokazuje svoju ljubav k nama što Hristos još kad bejasmo grešnici umre za nas“ (Rimljanima 5:8). „Jer je Bog toliko voleo ovaj svet, da je dao Svog jedinorodnog Sina“ (Jovanovo evanđelje 3:16). Božija ljubav je uvek povezana sa smrću Isusa Hrista za tebe. I oni nikada nisu mislili o Božijoj ljubavi izvan krsta, jer se na krstu vidi Božija ljubav. Njegov vrhovni prikaz ljubavi. „Od ove ljubavi niko veće nema, da ko dušu svoju položi za prijatelje svoje“ (Jovan 15:13).

Pavle kaže, „Hristova ljubav me nagoni,“ njegov um sada misli o smrti Isusa za čovečanstvo.

kad mislimo ovo: ako jedan za sve umre, to dakle svi umreše. (5:14)

Ljubav Hristova me navodi na sledeći zaključak. Činjenica da je On umro za sve znači da su svi ljudi bili mrtvi. Pavle je rekao u Efežanima druga glava, „I vas koji bejaste mrtvi za prestupljenja i grehe svoje“ (Efežanima 2:1). „Jer svi sagrašiše i izgubili slavu Božiju“ (Rimljanima 3:23). „Koja duša zgreši ona će poginuti“ (Ezekiel 18:4). Ako su ovi delovi Svetoga Pisma tačni onda je zaključak da su svi prirodni ljudi mrtvi; naravno govorimo o duhovnom stanju, o rascepu ljudske svesti od Boga.

Isus je rekao, „I nijedan koji živi i veruje u mene neće umreti vavek“ (Jovanovo evanđelje 11:26). Zato sam vam ja ranije rekao da neverujete novinama kada budu napisale sa sam umro. Ja nemogu da umrem. Ja ću se preseliti i hvale Bogu na tome. Ali je ni ujednom momentu neću biti odvojen od Boga i to zahvaljujući Isusovoj smrti za mene. I to je prava smrt. Fizička smrt, kada se tvoja svest odvoji od tvog tela je nešto od čega ne moraš i ne trebaš da se plašiš. Ali, ono čega treba da se plašiš je razdvajanje tvog duha od Božijeg za celu

večnost, i to je ono o čemu treba da se brineš. I interesantno je to da je i suprotno od toga tačno u većini slučajeva.

Većina ljudi se boji fizičke smrti, ali uopšte ne misle o duhovnoj smrt. A Isus je rekao, „Ne bojte se od onih koji ubijaju telo i potom ne mogu ništa više učiniti. Nego ću vam kazati koga da se bojite: bojte se Onog koji ima vlast pošto ubije baciti u pakao; da, kažem vam, Onog se bojte” (Lukino evanđelje 12:4-5). Zato zaključujemo, ako je Isus umro za sve ljude, onda to znači da su svi ljudi bili mrtvi.

Hristos za sve umre, da oni koji žive ne žive više sebi, (5:15)

I to je obeležje telesnog života. Kao što postoji fizička smrt i duhovna smrt, takođe postoji fizički život i duhovni život. I mi smo prešli iz smrti u život kroz rad Svetoga Duha i kao rezultat onoga što je Isus Hrist uradio. I „On je učinio živima vas koji ste bili mrtvi u prestupima i grehu.”

I kako sam došao u ovaj novi život, ja sada imam novi centar, a to je Bog. Stari život je bio centriran oko mene. To je bio život u kojem sam ja bio centar. Ali, Hrist je umro za mene da ja ne bih više živio za sebe. Da ne živim više životom koji je fokusiran na mene, želeći da udovoljim željama mog tela. Ja sada živim životom Duha u zajedništvu sa Bogom, i sada živim da zadovoljim i ugodim Bogu. U prošlosti sam živio da bi zadovoljio u ugodio sebi. Telesni život.

Proizvod telesnog života je telesni um. Ako sam ja telo, duh i duša, a moje telo vlada, onda je moj um pod kontrolom mog tela i ono o čemu razmišljam su telesne potrebe. I to je ono što okupira moje misli. Šta ću jesti? Šta ću piti? Šta ću obući?

Ako živim novim životom po Duhu, gde je Bog centar mog života, ja onda imam um Duha i mislim o Bogu i mom zajedništvu sa Njim. O mojoj ljubavi za Njega, o Njegovoj ljubavi za mene. Slaveći Boga, biti svestan Boga u svim situacijama oko mene ja sam svestan Boga. I zaista je slavno imati um koji je oživljen od strane Božijeg Duha. *Nebo iznad, duboko plavo. Okolo zemlje, duboka zelena. Nešto živi u svakoj nijansi što oči bez Hrista nikad ne vide.* Ja to nikada nisam video. Lepota cveta. Sjaj boja. Mirisi.

Kada je um oživljen Duhom Svetim, mi onda postanemo svesni Boga, svugde oko nas. Kao što je Pavle rekao, „Jer kroz Njega živimo, i mičemo se, i jesmo” (Dela Apostolska 17:28). I ja sam sve više svetan te činjenice, da sam okružen sa Bogom. Moje srce živi u slavljenju i zajedništvu sa Njime svaki dan. Duhovni um je rezultat života u Duhu, život koji je pod kontrolom Duha Svetoga, život u kojem je Bog centar.

I zato je Hrist umro za tebe. Da bih ti mogao biti slobodan od robstva propasti, robstva tvom telu. Da bi mogao da živiš novim životom u sasvim novoj dimenziji, dimenziji Duha. „Jer telesno mudrovanje smrt je, a duhovno mudrovanje život je i mir” (Rimljanima 8:6).

I zbot toga je Isus umro, da mi ne bismo više živeli za sebe,

nego Onome koji za njih umre i vaskrse. (5:15)

Apostol Pavle je rekao, „Jer je meni život Hristos, a smrt dobitak” (Filipljanima 1:21). „A ja više ne živim, nego živi u meni Hristos. A što sad živim u telu, živim verom Sina Božjeg, kome omileh, i predade sebe za mene” (Galaćanima 2:20). Da mi ne bismo više živeli za sebe, nego Onome koji za nas umre i uskrsne.

Zato i mi odsad nikoga ne poznajemo po telu; (5:16)

Od sada, Pavle kaže, ja nisam zabrinut za telesnog čoveka, za njegove podvige ili šta god. Ja nisam zabrinut za upoznavanje čoveka po telu. Iako je to kako on sam kaže, način na koji sam nekada znao Hrista. U jednom periodu, Isus Hrist je za apostola Pavla bio heretik i vođa sekte koju je on nameravao da istrebi. On je nekada znao Hrista po telu, ali ne više. „To nije način po kojem Ga ja sada znam.“ On Ga sada zna po Duhu Svetome, i on je primio život i snagu od Njega.

Zato, ako je ko u Hristu, nova je tvar (novo stvorenje): staro prođe, gle, sve novo postade. (5:17)

Ovo su pozitivne izjave. Jovan nam kaže da često osoba može da kaže nesto, ali život te osobe nije u harmoniji sa onim što govori. Moguće je da osoba kaže veličanstvene izjave. I kada čitaš Jovanovu prvu poslanicu često ćeš naići na, „Ako neke kaže,“ „Ako neko kaže,“ „Koji govori da u Njemu stoji, i taj treba tako da hoda kao što je On hodao“ (1. Jovanova 2:6). Ako su u Hristu onda ćeš živeti onako kako je Isus živeo. Ako kažeš da prebivaš u Hristu a živiš po telu, ti si onda lažov. Obmanjuješ sebe. Varaš samoga sebe.

„Ako ko reče: Ja ljubim Boga (*i to je divna izjava*), a mrzi na brata svog, lažov je; jer koji ne ljubi brata svog, koga vidi, kako može ljubiti Boga, koga ne vidi?“ (1. Jovanova 4:20). „Ako kažemo da greha nemamo, sebe varamo, i istine nema u nama“ (1. Jovanova 1:8). Tako da vidimo da kroz celu poslanicu Jovan nam daje te slične izjave koje ljudi kažu. I ono što Jovan poručuje, „Ti se varaš. Varaš samog sebe.“ Nije ono što izjaviš što je važno, nego ono što si. „Ako je neko u Hristu, novo je stvorenje, i staro je prošlo.“ I ako stare stvari nisu prošle, onda nemaš pravi dokaz da si u Hristu, bez obzira šta kažeš. Tvoje izjave su onda prazne, lažne i prevarne, i tragedija je u tome što ti samoga sebe najviše varaš sa time.

Veliki broj ljudi varaju sebe misleći da ako dolaze u crkvu oni sebi kupuju kartu za carstvo Nebesko. Misle ako daju novac u crkvu da će im to osigurati mesto u nebu. Da će im njihova predanost crkvi obezbediti mesto u nebu. To što dolaziš u crkvu, što si član crkve, što daješ novac crkvi to ti neće pomoći u tome da dobiješ večni život. Sve to može samo biti prevara.

„Ali ja se i molim.“ Isaja je rekao, „Gle, nije okraćala ruka Gospodnja da ne može spasti, niti je otežalo uho Njegovo da ne može čuti. Nego bezakonja vaša rastaviše vas s Bogom vašim, i gresi vaši zakloniše lice Njegovo od vas, da ne čuje“ (Isaja 59:1-2). To je kao kada bih ti presekao telefonsku liniju i onda nazvao svoju voljenu osobu i govorio joj kako je voliš i koliko misliš o njoj. To te naravno neće nigde dovesti; jer je veza prekinuta. Ide u zemlju i veza je prekinuta. I ma koliko ti bio ubedljiv i ma koliko lepih reči rekao i ma koliko se ti trudio da izraziš sebe na najbolji mogući način, to te neće nigde dovesti i neće proizvesti nikakve rezultate.

Ako imaš greh u srcu, greh on lomi tvoju vezu sa Bogom i tvoja molitva je beskorisna. I gore je od toga. U pitanju je prevara, jer postoji ta sklonost da se osloniš na tu činjenicu gde kažeš, „Pa ja se molim; i znam da ne radim ono što bih trebao i da ne živim kako bi trebao, ali se i dalje molim.“ Ali molitva u tom momentu postane obmana. Promenjen život je ono što je bitno. Taj novi život je ono što pokazuje tu činjenicu da su stare stvari prošle. Ti ne možeš da nastaviš da živiš i da hodaš po telu. Život po telu i život po duhu ne mogu da idu zajedno. „Ne varajte se: Bog se ne da ružiti; jer šta čovek poseje ono će i požnjeti. Jer koji seje u telo svoje, od tela će požnjeti pogibao; a koji seje u duh, od duha će požnjeti život večni“ (Galaćanima 6:7-8). I Pavle nam daje listu tih užasnih stvari tela koja su nam veoma poznata, „preljubočinstvo, kurvarstvo, nečistota, besramnost, idolopoklonstvo, čaranja, neprijateljstva, svađe, pakosti, srdnje, prkosi, raspre, sablazni, jeresi, zavisti, ubistva, pijanstva, žderanja, i ostala ovakva za koja vam napred kazujem kao što i kazah napred, da oni koji tako čine neće naslediti carstvo Božije (Galaćanima 5:19-21).

Ponovo pročitaj tu listu. Čitaj je i moli se. I pročitaj Pavlove zaključke. Ako živoš po telu, nemoj da misliš da ćeš naslediti duhovno nebesko carstvo. „Ako je neko u Hristu, on je novo stvorenje, staro je prošlo.“ Da li su? To je pitanje koje trebaš da postaviš. „Čovek da ispita sebe“, jer ćeš jednoga dana stojati pred Hristovim sudom i „kad bismo sebe rasuđivali, ne bismo osuđeni bili“ (1. Korinćanima 11:28,31).

Koliko vremena provodiš živeći po duhu a koliko po telu? On je novo stvorenje, stare stvari su prošle i sve novo postade.

Ali je sve (sada) od Boga, (5:18)

Ne samo neke stvari u mom životu. Bog ima Svoje mesto. Ja verujem da Bog treba da ima mesto u životu svakoga čoveka i da svaki čovek treba da ima mesto za Boga. On, želi više od samoga mesta u tvom životu. On želi tvoj ceo život. „Sve je od Boga.“

koji pomiri nas sa sobom kroz Isusa Hrista, i dade nam službu pomirenja. Jer Bog beše u Hristu, i svet pomiri sa sobom ne primivši im grehe njihove, i metnuvši u nas reč pomirenja. Tako smo mi poslani mesto Hrista, kao da Bog govori kroz nas; molimo vas u ime Hristovo pomirite se s Bogom. (5:18-20)

Neki govore o tome da se Bog izmirio sa nama. Nikada. Bog nas nije ostavio. Bog nije okrenuo Svoja leđa i ostavio nas. Mi smo ti koji treba da se izmirimo sa Bogom. Mi smo ti koji su okrenuli svoja leđa Njemu i mi smo Ga ostavili. Mi smo ti koji treba da se izmire. Pavlova molba, „Ja ovo govorim umesto Isusa. Za Boga ovo radim. Ja sam ambasador, predstavnik Božiji. Govorim za Njega, umesto Njega. Pomirite se sa Bogom.“

Divno delo pomirenja. Bog je u Njegovoj ljubavi stvorio čoveka po Svom naličju u Njegovoj vlasti svetla i života. Da bih čovek mogao da živi u zajedništvu sa Bogom, da bih mogao da zna slavu, radost i lepotu života u zajedništvu sa Bogom. Ali, čovek se okrenio od toga. On je okrenuo svoja leđa Bogu. Otišao je od Boga. I sa time je počeo da iskusuje bedu života bez Boga. Prazninu, beznađe i očaj života bez Boga. A Bog je toliko voleo ovaj svet da je poslao Svog jedinorodnog Sina da umre za grehe čovečanstva da bih mogao kroz Hristovu smrt da vratim nazad čoveka Bogu i da ga izmiri sa Bogom. I zato Pavle kaže, „Ja sam Božiji ambasador. Ja sam tu da predstavim Isusa Hrista, i da govorim za Njega. Pomirite se sa Bogom.“ Vratite se nazad u zajedništvo sa Bogom. Vratite se nazad u to carstvo svetla i života. Ponovo upoznajte, radost, slavu i blagoslov života po Duhu. Život Duha. Život po Duhu.

Jer Onog (Isusa Hrista) koji ne znaše greha nas radi učini grehom, da mi budemo pravda Božja u Njemu (ili kroz Njega). (5:21)

Ovde imamo jedno od najslavnijih delova Svetoga Pisma gde vidimo šta je Bog učinio za nas u Hristu da bih nas izmirio sa Sobom. „Svi mi kao ovce zađosmo, svaki nas se okrenu svojim putem, i Gospod pusti na Nj bezakonje svih nas“ (Isaja 53:6). „Onog koji ne znaše greha, nas radi učini grehom.“

Ponekad kada počnem da čitam novine i naiđem na članak u kojem se govori o zločinu koji je učinjen, ja moram da stanem. Moje biće ne može da podnese to. Ponekad dobijem izveštaje od socijalnog o raznim zlostavljanjima dece, o jednogodišnjacima, deci staroj dve ili tri godine, i kada čitam o tim zločinima učinjenim nad njima, moram da stanem. Jednostavno ne mogu da podnesem. Moj sistem ne može da podnese. Smuču mi se. I ne mogu da shvatim kako bi neko mogao tako nešto užasno da učini. I moje celo biće se pobuni tome. I ja nisam pravedna osoba. I ja imam svoje mane. I ja sam učinio dosta užasnih stvari.

Isus je bio bezgrešan. U potpunosti čist. U potpunosti svet. U potpunosti pravedan. Ali Bog je na Njega izlio svaku grozotu, svako užasno delo koje je ikada učinjeno od strane izopačenog palog čoveka. Da li možeš da zamisliš kakav je to šok bio? Nije čudo što je On uzviknuo, „Bože moj! Bože moj! Zašto si me ostavio?“ (Matejevo evanđelje 27:46). Okusivši smrt za svakog čoveka, to razdvajanje od Boga, ta duhovnu smrt. Taj uzvik koji je došao iz njegovih usta na krstu je učinjen zato da ti ne bi morao to da kažeš za celu večnost. Tamo na krstu, kako je Bog izlio na Njega naše grehe, On je doveo pomirenje čoveka sa Bogom. Tako da je On postao ono što bi mi bili, da bih On mogao da nas učini ono što On jeste.

Božanska ljubav, ljubav iznad svake ljubavi. Ljubav Isusa Hrista. On je bio voljan da uzme svu svoju grozotu, sav svoj greh i da ga nosi na Svom telu, na krstu Golgote. Ljubav Božija je bila volja da dozvoli Svom Sinu da postane greh za nas. On koji je bio bezgrešan je umro umesto nas. Sada vidiš zašto najveći greh koji čovek može da učini je greh odbijanja ljubavi Božije koja nam je ponuđena kroz Isusa Hrista. Vidiš, to je jedini greh za koji će čovek ikada biti suđen.

Ti nećeš morati da se suočiš sa Hristovim sudom zato što varalica, lopov, lažov, prostitutka, ubica, preljubnik ili bludnik. Ti ćeš se suočiti sa Božijim sudom zato što si odbio ljubav Božiju koju ti je On ponudio kroz Isusa Hrista. To je najveći greh.

Isus je rekao, „Jer Bog ne posla Sina svog na svet da sudi svetu, nego da se svet spase kroza Nj. Koji Njega veruje ne sudi mu se, a koji ne veruje već je osuđen, jer ne verova u ime Jedinorodnog Sina Božijeg. A sud je ovaj što videlo dođe na svet, i ljudima omile većma tama negoli videlo;“ (Jovanovo evanđelje 3:17-19). To će biti. Bog je ponudio spasenje, ali si ga ti odbio. Bog je ponudio ljubav, ali si je ti odbio. Nema nade. Jer ne postoji nikakva druga žrtva. Nema ništa drugo što možeš da uradiš da bi ponudio za tvoj greh, da bih mogao da se izmiriš sa Bogom. Ne postoji ni jedan drugi način na kroz koji bih mogao da se izmiriš sa Bogom.

Zbog toga Sotona mrzi krst. Zato kultovi mrze krst. Zato liberalisti mrze krst. Krst objavljuje čovečanstvu da postoji samo jedan način kroz koji se možeš izmiriti sa Bogom. A to je kroz krst i smrt Isusa Hrista.

I ako odbiješ to, onda nema nikakve druge žrtve, „Nego strašno čekanje suda, i revnost ognja koji će da pojede one koji se suprote. Ko prestupi zakon Mojsijev, bez milosti umire kod dva ili tri svedoka. Koliko mislite da će gore muke zaslužiti onaj koji sina Božijeg pogazi, i krv zaveta kojom se osveti za poganu uzdrži, i Duha blagodati naruži? Jer znamo Onog koji reče: Moja je osveta, ja ću vratiti, govori Gospod; i opet: Gospod će suditi narodu svom. Strašno je upasti u ruke Boga Živoga“ (Jevrejima 10:27-31).

Dozvolite da vam kažem, ako bih ja bio Bog i ako bih učinio isto toliko da bih otkupio čoveka, nudeći svog sina i ako bi ga čovečanstvo odbilo, i ako bi učinili to nasuprot duhu milosti, ja bih učinio to što je Bog učinio. Ja bih rekao, „Želiš da živiš u tami? To će onda biti tvoja presuda.“ I ja bih te onda odbacio u krajnju tamu za celu večnost, i to je ono što će Bog učiniti plašljivima i nevernima. Onima koji odbiju da prime Njegovu milost i ljubav koji im nudi kroz Isusa.

Tako da sada umesto Hrista, kao Njegovi ambasadori vas ohrabrujemo; izmirite se sa Bogom.

6. poglavlje

Kao pomagači (6:1)

I ovo je odličan pogled na službu. Ja radim sa Isusom, radim zajedno sa Njim.

Molimo vas, pak, da ne primite uzalud blagodat Božiju. Jer On govori: U vreme najbolje poslušah te, i u dan spasenja pomogoh ti. Evo sad je vreme najbolje, evo sad je dan spasenja! Nikakvo ni u čemu ne dajete spoticanje, da se služba ne kudi; (6:1-3)

I Pavle se ponovo vraća temi njegove službe, njegove službe za Isusa Hrista. On gleda na službu tako kao da radi sa Isusom. I kao takvu, on ih ohrabruje da ne prime uzalud blagodat Božiju, nego da danas prihvate spasenje. Nemoj da odbiješ Božiju ponudu za tebe. Primi Božiju milost. Danas je dan spasenja. I Pavle kaže, „Ne želim da spotaknem ikoga da se ne bih kudio na službu.“

Nego u svemu pokažite se kao sluge Božije, (6:4)

Ovo je kao prvo, dokaz da je služba od Boga, u fizičkom smislu.

u trpljenju mnogom, u nevoljama, u bedama, u tesnotama, U ranama, u tamnicama, u bunama, u trudovima, u nespavanju, u postu, (6:4-5)

Predlog *u* ovde govori o fizičkoj patnji i teskobama kroz koje je prošao kao službenik Isusa Hrista. Sa ovim je dokazao svoju službu. A zatim će taj predlog *u* da obeležava stvari kroz koje je prošao sa mentalne strane,

U čistoti, u razumu, u podnošenju, u dobroti, u Duhu svetom, u ljubavi istinitoj, (6:6)

I sada ide u duhovne stvari,

U reči istine, u sili Božjoj, s oružjem pravde i nadesno i nalevo, (6:7)

Dokaz službe. Karakteristike službenika. Bože daj nam takve službenike danas koji će služiti Gospoda i čoveka.

Slavom i sramotom, kuđenjem i pohvalom, kao varalice i istiniti, Kao neznani i poznati, kao oni koji umiru i evo smo živi, kao nakaženi, a ne umoreni, Kao žalosni, a koji se jednako vesele, kao siromašni, a koji mnoge obogaćavaju, kao oni koji ništa nemaju a sve imaju. (6:8-10)

Ovo su interesantne karakteristike službe. „Žalosni a koji se jednako vesele, oni koji ništa nemaju a sve imaju.“ I to je zato što imam Hrista.

Usta naša otvoriše se k vama, Korinćani, i srce naše rasprostrani (proširi) se. (6:11)

„Ja se otvaram ka vama. Moje se srce uvećalo radi vas.“

Vama nije tesno mesto u nama, (6:12)

Pavle kaže Korinćanima, „Vi niste stavljeni u tesno mesto zbog mene.“

ali vam je tesno u srcima vašim. A da mi vratite (kao deci govorim), rasprostranite se i vi. (6:12-13)

„Vi ste stavljeni na to tesno mesto. Vi ste stavljeni u muku, u to usko mesto. Ali moje srce je uveličano za vas. I ja se molim da se i vi uveličate, da se vaša srca uveličaju. Vi ćete onda biti oslobođeni ovoga pritiska, te teškoće.“

Ne vucite u tuđem jarmu nevernika; jer šta ima pravda s bezakonjem? Ili kakvu zajednicu ima videlo s tamom? (6:14)

I mnogi ljudi misle da njihova situacija je durgačija i da Sveto Pismo ne govori o njihovoj situaciji, i zato oni mogu da urade šta hoće jer Sveto Pismo ne govori o njihovom slučaju. Bog nije mislio o njihovom slučaju kada je dao ovo pravilo. I zato mnogi uđu u vezu sa nevernicima i vuku tuđi jaram, nadajući se da će se stvari izjednačiti i da će se Bog pobrinuti.

Postoji stara grčka izreka koja kaže, „Kocka bogova je napunjena.“ Tj. ti ne možeš ići protiv Boga i pobediti. Ti ne možeš ići protiv reči Božije i pobediti. U ovih mnogo godina kao pastor, video sam mnoge mlade koji dođu ovde. I oni su zaljubljeni. On je čovek njenih snova, ali samo jedna stvar nije uredu, on nije Hrišćanin. „Ali ja znam da kako ja budem živela za Hrista pred njime i kako budem hodala u ljubavi i krotosti, ja znam da će on doći do Isusa.“ A moj odgovor je, „Da, ali Sveto Pismo kaže da ne vučemo jaram nevernika.“ „Ali, mi se volimo i ja znam da će se on promeniti.“ I oni su odlučni da se uzmu ne obazirući se na upozorenje iz Svetoga Pisma. I u mnogim, mnogim slučajevima godinu, dve, kasnije ja se nađem na mestu gde slušam tu devojkicu koja sad sva u suzama, „E, da sam vas poslušala. Živim u paklu. Ovo je užasno. Da li moram da ostanem u ovom stanju?“ I njihov život je upropašćen zato što su se suprostavili Božijoj naredbi misleći da mogu da pobede. „Ne vucite u tuđem jarmu nevernika.“

I ovo se ne odnosi samo na brak. Ovo se odnosi na razne druge vrste jarma u koji možeš upasti sa nevernikom, i ti si uvek u ne izjednačenoj situaciji. Čuvaj se toga. Uvek si u nepovoljnoj situaciji kada su u jarmu sa nevernikom. Vidiš, oni ne slede ista pravila koja ti slediš. Oni ne žive po istoj etici kao i ti. Ako lažu, to ih ne brine. Ako varaju, to ih ne brine. Budalaštine ih ne brinu, ali brinu tebe.

Često sam slušao biznismene koji su došli do mene žaleći se na svoje partnere koji su spremni da urade ne legalne stvari. „Žele da utaje na porezu. Varaju na knjigama. Šta da radim?“ Ušli su u ne izjednačen jaram. „Šta ima pravda sa bezakonjem? Kakvu zajednicu ima videlo sa tamom?“

Kako li se slaže Hristos s Velijarom? Ili kakav udeo ima verni s nevernikom? (6:15)

Pokušavate da spojite nejednake stvari. I rezultat toga je uvek užasan.

Ili kako se udara crkva Božja s idolima? Jer ste vi crkve (hram) Boga Živoga, (6:16)

Ovaj stari šator je „Hram Boga Živoga.“ „Šta?“ Pavle je reako, „Ili ne znate da su telesa vaša crkva Svetog Duha koji živi u vama, kog imate od Boga, i niste svoji?“ (1. Korinćanima 6:19). Kakvo zajedništvo može da bude između hrama Božijeg i idola?

kao što reče Bog: Useliću se u njih, i živeću u njima, i biću im Bog, i oni će biti moj narod. Zato izidite između njih i odvojte se, govori Gospod, i ne dohvatajte se do nečistote, i ja ću vas primiti, I biću vam Otac, i vi ćete biti moji sinovi i kćeri, govori Gospod Svedržitelj. (6:16-18)

Bog je pozvao Svoje ljude da se odvoje. Vi treba da budete drugačiji od sveta. Vi ne možete zaista da imate prisnu vezu sa svetom. Nemate zajedničko tlo. Vi pokušavate da spojite dve različite stvari zajedno. Vi pokušavate da spojite život po telu i život po Duhu. A oni ne idu zajedno. Nejednaki jaram. Božiji poziv za tebe je da se odvojiš. „Odvojte se, govori Gospod, i ne dohvatajte se do nečistote, i biću vam Otac, i vi ćete biti moji sinovi i kćeri.“

Kao dete Božije ti živiš drugačije od osobe koja nije dete Božije. Očekuje se od tebe da živiš drugačije. Da živiš po drugačijim standardima, i sa drugačijom svrhom. „Jer ako ljubite one koji vas ljube, kakvu platu imate? Ne čine li to i carinici? Ljubite neprijatelje svoje, blagosiljajte one koji vas kunu, činite dobro onima koji na vas mrze i molite se Bogu za one koji vas gone; Da budete sinovi Oca svog koji je na nebesima“ (Matejevo evanđelje 5:46, 44-45).

Vidiš, Isus kaže, „Ti treba da budeš drugačiji. Ti si novo stvorenje.“ „Staro prođe, gle, sve novo postade“ (2. Korinćanima 5:17). I Bog te sada zove svojim sinom i svojom kćerkom.

„Ne ljubite svet ni što je na svetu. Ako ko ljubi svet, nema ljubavi Očeve u njemu (1. Jovanova 2:15). Vapaj Duha, „Izmirite se sa Bogom.“ Služba pomirenja. Jedini način da se izmiriš sa Bogom je ako živiš životom Duha, odrećući se tela i sopstvenih želja, života koji je fokusiran na samoga sebe. Uzimajući svoj krst i sledeći Njega. I to je izazov Svetoga Duha za nas večeras. Hajde da odgovorimo tom izazovu u Isusovo ime.

Oče, zahvalni smo ti za Tvoju reč. Neka Sveti Duh uzme Tvoju reč večeras kao taj oštri dvosekli mač i neka duboko ureže u naša srca da bi otkrio stvari koje su tamo da bi mi mogli biti isceljeni. Isceli naše zajedništvo sa Tobom da bih mi mogli da budemo izmireni sa Bogom kroz Isusa našeg Gospoda. Blagoslovi Tvoju reč sada, neke se ukoreni u nas i neka izraste i neka donese plod za Tvoju slavu. U Isusovom imenu se molimo. Amen.

I sada, „Budite, pak, tvorci reči, a ne samo slušači, varajući sami sebe. Jer ako ko sluša reč a ne tvori, on je kao čovek koji gleda lice tela svog u ogledalu; Jer se ogleda pa otide, i odmah zaboravi kakav beše“ (Jakov 1:22-24). I to je veoma lako, zar ne? Mi imamo sliku o sebi i kada se pogledamo u ogledamo mi se šokiramo istinom. A momenta kada odemo od tog ogledala mi ponovo imamo tu lažnu sliku sebe. Zaboravimo to što smo videli.

Ja ne želim da priznam to što sam video. Ja više volim tu sliku koju ja imam o sebi nego pravu sliku. U mojoj slici, ja sam još uvek u dobroj formi, a to je ustvari daleko od stvarnosti. Tako je i sa čovekom koji čuje reč Božiju i prihvati taj ideal ali ne živi sa time onda. On sebe vara. On živi prevaru i to je opasna prevara. Zato se mi sa psalmistom molimo, „Okušaj me, Bože, i poznaj srce moje, ispita me, i poznaj pomisli moje. I vidi jesam li na zlom putu, i vodi me na put večni“ (Psalm 139:23-24). U Isusovom imenu.

7. poglavlje

Prvi stih sedme glave nas vraća nazad na šestu glavu. Tako da gledajući na to vidimo da prvi stih sedmog poglavlja više pripada šetom poglavlju nego li sedmom. Ovo je jedno od mesta na kojem mislim da su napravili grešku kada su pravili podelu knjiga na poglavlja.

U originalu, kada je Pavle poslao pismo Korinćanima oni su čitali to pismo od početka do kraja bez podela. Oko 1300. godine jedan učenjak je odlučio da podeli Bibliju po poglavljima. Tako da su tih godina uveli ove podele po poglavljima Biblije, da bi pomogli pri pronalaženju određenog dela u Svetom Pismu. „Znam da je negde u Isaji ali je to veoma dugačka knjiga“. Tako da su podelili Isaju u šezdeset i šest poglavlja, tako da bi ti sada mogao reći, „Znam da je negde taj stih u pedest i trećoj glavi.“ I to je omogućilo lakše pronalaženje nekod dela Biblije.

Onda, negde oko 1600 su neki odlučili da podpomognu tako što će stavi u okviru te podele po poglavljima i stihove. Tako da su sa time učinili da bude još lakše da nađeš određeni deo iz Biblije po stihovima. I ovo je bio ljudski pokušaj a ne Bogom nadaren kada su u pitanju podele po poglavljima i stihovima. Iako mislim da su u generalnom smislu uradili odličan posao ipak su na nekim mestima napravili greške. I ja mislim da su ovde napravili grešku kada su delili knjigu po poglavljima. Jer očigledno je iz prvog stiha ove glaveda se Pavle osvrće na obećanje iz predhodnog poglavlja.

Imajući, dakle, ovakva obećanja, o ljubazni! (7:1)

Kakva obećanja? U sedamnaestom i osamnaestom stihu šesnaestog poglavlja je Pavle naveo nekoliko stihova iz Starog Zaveta i on ih nije baš najtačnije citirao. I Pavle nije imao ovu podelu po poglavljima i stihovima tako da je on ovo citirao iz sećanja. I to je bila uobičajna praksa. I dozvolite mi da vam nešto kažem.

Ja mislim da je od velike koristi to što imamo nekoliko različitih prevode Biblije, jer nam je pomoglo u tome da ne budemo vezani za poglavlje i stih i indentičnog citiranja. Sveti Duh nije Sveti Duh poglavlja i stiha. On je Duh Istine. Mnogo je važnije da izvučeš istinu koja se nalazi u nekom stihu nego li indentični citat stiha. Istina koja se nalazi u tom stihu je ta koja će nas osloboditi.

Tako da vidimo da Pavle ovde slobodno citira, daje slobodan prevod istine koje se nalazi u tom delu Pisma. I ja mislim da je ovo odlično kada imamo istinu u našim srcima i kada je iznosimo ne morajući da se brinemo o tome da baš indentično citiramo neki stih.

Mnogi ljudi se brinu oko nekih detalja, npr. „Ne znam da li je *u* ili *na*.“ I boje se da kažu taj stih jer nisu sigurni da li je *u* ili *na* reč koja je upotrebljena. Ja sam odrastao u crkvi i u nedeljnoj školici, i učiteljica bi rekla, „Ne, taj stih ne ide tako.“ A napravio bih neku malu grešku. Tako da smo kao mali imali taj strah, bojeći se da citiramo stih iz Biblije na pogrešan način, morali smo da ga znamo indentično kako je napisan.

Neki novi prevodi su drugačiji od starijih u rečima koje koriste i sa time nas mogu osloboditi ropstva u kojem se možemo naći misleći da moramo da citiramo stih onako kako je napisan. Istina mora da bude tačna, to je ono što je bitno. Duh Istine. Karadžić-Daničić prevod je odličan prevod, ali Biblija nije napisana na srpskom.

Tako da vidimo Pavla kako slobodno citira iz nekoliko delova iz Starog Zaveta i spominje divna obećanja koja nam je Bog dao. Kao prvo vidimo da Bog kaže, „Ja ću vas primiti“ (2

Korinćanima 6:17). I sama ova izjava je dovoljna da budemo zahvalni. Ovo je nešto zbog čega se možemo da radovati; hej Bog će me primiti. Predsednik Sjedinjenih Država me neće primiti.

Pre mnogo godina kada sam bio u koledžu, otišao sam do Fordove fabrike. Želeo sam da upoznam Henrija Forda. I to vam dovoljno kaže kakav sam bio kada sam bio mlad. Otišao sam u Detroit, Mičigen, u fabriku i kod prednjeg stola sam došao i rekao, „Želeo bih da vidim tvog gazdu.“ I ona me je odvela do njenog gazde a ja sam mu rekao, „Tu sam, i želeo bih da vidim Henrija Forda.“ I on mi je odgovorio, „Pa i ja bih. Radim tu već trideset godina i još ga nisam video.“ I on me nije primio. Ali Gospod je rekao da će me On primiti. I to je ono što je bitno.

I ne samo to nego je još rekao, „I biću vam Otac“ (2. Korinćanima 6:18). I mnogi imaju poteškoće u svom odnosu sa Bogom kao Ocem jer oni sami nisu imali dobre očeve. I na žalost, to je realnost za mnoge danas i sve je više i više njih. Zato što mnogi očevi odbiju da vrše ulogu oca u svojim domovima. Ako imaš loše iskustvo sa tvojim ocem nemoj da dozvoliš da ta loša slika oca pređe i na Boga.

A ako si imao/la dobar odnos sa svojim ocem onda ova slika Boga kao Oca je još slavija za tebe. Ima svako pravo značenje za tebe. I trebalo bih da ima za svakog od nas bez obzira kakvog smo zemaljskog oca imali.

Na sreću ja sam imao odličnog oca. I za mene ovo obećanje ima pravo značenje. Ja sam oduševljen sa ovom Božijom izjavom, „I biću vam Otac“, jer sam ja imao odličnog tatu. Moj tata nas je podržavao i on je bio naš fan. Kada sam igrao fudbal, stadion bi mogao biti ispunjen gledaocima i kada bi dao gol, navijači bi se radovali i derali ali moj tata je bio glasiji od svih njih. Ja sam uvek mogao čuti mog tatu. „To je moj sin!“ Odličan otac! I zbog toga ja nemam problema sa slikom Boga kao Oca, i za mene ima veliko značenje, jer to za mene znači ljubav, posvećenje, pažnju, brigu i sve ostalo šta je moj tata bio meni. „I vi ćete biti moji sinovi i kćeri, govori Gospod Svedržitelj“ (2. Korinćanima 6:18). Divna obećanja.

„Imajući ova obećanja,“ o tome da će nas primiti, da će mo mi biti sinovi i kćeri, da će On biti naš Otac,

Da očistimo sebe od svake poganštine tela i duha, i da tvorimo svetinju u strahu Božijem. (7:1)

Poziv od Gospoda je da se odvojimo i da ne diramo ništa nečisto. Širi kontekst je da se „Ne uprežite se u isti jaram s nevernici. Jer, šta ima pravednost sa bezakonjem? Ili, kakva je zajednica svetlosti i tame? U čemu se Hristos slaže s Veliarom? Šta je zajedničko verniku i neverniku? Kakav je sporazum Božijeg hrama sa idolima?“ Odvojte se zato od idolopoklonstva. Odvojte se od ne pravednosti. „Stoga, izađite između njih i odvojte se, govori Gospod; ništa nečisto ne dotičite i ja ću vas primiti. Ja ću vam biti otac, a vi ćete mi biti sinovi i kćeri“ (2 Korinćanima 6:14-18).

I zbog ovih obećanja hajde da se zaista odvojimo; očistite se od prljavštine telesnosti i uma. I obe postoje. Prljavština telesnosti i prljavština uma, a mi treba da se usavršavamo tj. da postajemo kompletni u svetosti straha Gospodnjeg. I naravno govorim o strahopoštovanju, o divljenju ka Bogu.

I mislim da sam o ovome govorio u četvrtak kada sam spomenuo da kad god govorimo o strahu Gospodnjem, mnogi ljudi imaju pogrešnu ideju ovde. Kada sam bio mali, bojao sam se Boga. Čuo sam mnogo propovedi koje su prouzrokovale taj strah. Bojao sam se da će me Bog povrediti. Mislio sam da On samo čeka da napravim neku grešku da bi me onda kaznio. I kao dete ja sa čuo o strahu Gospodnjem i mislio sam da će me Bog povrediti.

Kada Biblija govori o strahu Gospodnjem ona ne govori o tome što sam ja mislio kao dete. Moj strah Gospodnji se promenio. Ja se sada bojim da ja mogu da povredim Boga. Ja Ga volim. Cenim Njegovu ljubav. Ne želim da učinim išta što bi Ga povredilo. I to je pravi strah Gospodnji. Strah da Ga ti možeš povrediti. Bog te zaista neće povrediti, a i ja zaista ne želim Njega da povredim.

Pavle sada govori više opuštenije. Pavle je čuo da crkva u Korintu ima probleme, da je bilo podele među njima pa je odlučio da poseti tu crkvu i ta poseta je bila katastrofalna. Da bile su podele, i oni su se paralizovali kada je Pavle došao. Tako da je Pavle napustio Korint uznemiren. On je zatim napisao pismo njima i poslao ga preko Tita. I pošto je napisao to pismo, zabrinuo se da je ton tog pisma bio previše oštar. Možda je bio previše strog sa njima. I brinuo se kakva će biti njihova reakcija na pismo koje je on poslao. I on ih je ukorio u tom pismu na nekoliko mesta.

Pavle sa sada osvrće na to predhodno pismo. Tito je sreo Pavla...Pavle je bio u Troadi, jer je tamo bilo prilika za službu, ali Pavle nije mogao da umiri svoj duh jer se brinio za Korinćane i kakav je njihov odgovor na njegovo pismo. I to je srce pravog službenika. Ti znaš da u određenim momentima je bitno da ukoriš, ali se u isto vreme brineš jer ne želiš da povrediš tu osobu. I zato Pavle kaže,

Primate nas, nikom ne učinimo našao, nikoga ne pokvarismo, nikoga ne zanesosmo. Ne govorim na osuđenje, jer pre rekoh da ste u srcima našim, da bih s vama i umro i živeo. (7:2-3)

Pavle traži da bude primljen od njih jer je bio iskren prema njima.

Vrlo slobodno govorim k vama, mnogo se hvalim vama, napunio sam se utehe, izobilan sam radošću pored svih briga naših. Jer kad dođosmo u Makedoniju, nikakav mir nemaše telo naše, nego u svemu beše u nevolji: spolja borbe, iznutra strah. Ali Bog, koji teši ponižene, uteši nas dolaskom Titovim. (7:4-6)

Pavle govori o svojim osećanjima ovde, o njegovoj ljubavi ka njima, i kako je bio zabrinut jer nije čuo odgovor od njih. On je poslao pismo i nije znao da li su ga primili, nije znao kakva će reakcija na pismo biti i zbog toga nije imao mir. Spolja borbe, a iznutra strah. I to se sve promenilo kada se napokon susreo sa Titom koji mu je javio o pozitivnom prijemu Korinćana na pismo koje im je poslao.

I zato, „Ali Bog koji teši ponižene“. I to mi se sviđa. „Bog koji teši ponižene.“ Da li si potišten u duhu večeras? Bog teši one koji su potišteni. A ta uteha dolazi kada stavimo naš pogled na Gospoda. Sklanjajući pogled sa tih stvari koje nas uznemiravaju. Vidite, naš prolem je u tome što često postanemo u potpunosti opsednuti sa problemom da sa time izgubimo pogled ka Bogu. Problem postane neizdržljiv. Izgubimo perspektivu. Naš problem postane veći od Boga. Ali Bog je taj koji teši potištene. Zato mi moramo večeras da stavimo naš pogled na Gospoda.

Ako si obezhrabren, ako si potišten, ako si zabrinut zbog situacije u kojoj se nalaziš, onda skinij pogled sa tih stvari i stavi svoj pogled na Gospoda. Slavi Ga, kaži Mu koliko Ga voliš. Razvij svoje zajedništvo sa Bogom, i bićeš zadivljen rezultatom, stvari će se poboljšati. Isus je rekao, „Tražite prvo carstvo Božije i Njegovu pravednost, i sve ovo će vas se dodati“ (Matejevo evanđelje 6:33). Zar nije interesantno kako naši umovi znaju biti ispunjeni sa svim tim drugim stvarima.

Kada sam bio u Biblijskom koledžu ja sam tražio tu pravu osobu koju je Bog izabrao za mene da budemo zajedno u službi. Svake godine kada bi novi semestar počeo ja bih sedeo na ulazu i gledao nove učenice. Vreme za maturu je došlo a ja nisam video ni jednu koja je bila

interesantna. Mi smo čak govorili da 95% žena u Americi su lepe a ostalih 5% su išle u našu školu. I ja sam se malo zabrinuo. Matura ja došla i prošla. Mislio sam da ću kroz ovaj svet ići sam. Ali Gospod me je stalno podsećao na taj stih, „Prvo tražite njegovo Carstvo i njegovu pravednost, i sve ovo će vam se dodati“.

Tako da sam počeo prvo da tražim Gospoda i Njegovo carstvo. I jedno večer, na naj neočekivaniji način, sam sedeo na jednoj utakmici...škola davno završena, i bio sam u službi. I živeo sam kod roditelja to kratko vreme. Moj brat je igrao na toj utakmici, i zajedno smo se bavili sportom, tako da sam otišao da gledam njegovu utakmicu. I kako sam gledao utakmicu, došla je jedna divna devojka koja nije htela da sedne na klupu jer je bila prašnjava. Tako da sam ja očistio klupu i rekao, „Izvoli, obrisao sam prašinu.“ Eto, niodkuda, evo je.

Kao što je Pavle rekao, „bio sam utešen.“

A ne samo dolaskom njegovim, nego i utehom kojom se on uteši za vas kazujući vašu želju, vaše plakanje, vaše stradanje za mene, tako da se još većma obradovah. (7:7)

Tito je doneo dobre vesti, „Pavle, ljudi su se zaista pokajali. Oni te zaista vole Pavle. Oni zaista cene tvoju ljubav i brigu za njih. I zaista im je bilo žao zbog tih stvari koje su dozvolili da se dogode među njima.“ Tako da Pavle govori kako je taj izveštaj koji je Tito doneo prouzrokovao radost u njegovom srcu.

Jer ako sam vas i ražalio poslanicom, ne kajem se, ako se i bejah raskajao: (7:8)

„Bilo mi je žao na kratko sve dok nisam dobio vest od Tita. Bilo mi je zaista žao što sam napisao to pismo, jer nisam znao kakav će prijem imati. Tako da sam se na kratko vreme zaista loše osećao što sam ga napisao. Ali više ne.“

jer vidim da ona poslanica, ako i za malo, ražali vas. Ali se sad radujem, ne što biste žalosni, nego što se ožalostiste na pokajanje: jer se ožalostiste po Bogu, da od nas ni u čemu ne štetujete. Jer žalost koja je po Bogu donosi za spasenje pokajanje, za koje se nikada ne kaje; a žalost ovog sveta smrt donosi. (7:8-10)

I Pavle ovde pravi razliku između žalosti i pokajanja. Postoji žalost, ta pobožna žalost koja proizvede pokajanje. Ali postoji svetska žalost koje proizvodi smrt. Pokajanje dovodi do promene. Pravo pokajanje će proizvesti promenu. Vidimo u Svetome Pismu da pošto je Juda izdao Isusa vratio novac sa kojim je bio podmićen za izdaju, i vidimo da je rekao „Ja sagreših što izdadoh krv pravu. A oni rekoše: Šta mi marimo za to? Ti ćeš videti. I bacivši srebrnike u crkvi iziđe, i otide te se obesi“ (Matejevo evanđeje 27:4-5).

Judi je bilo žao to što je učinio, i mnogi ljudima je žao kada učine nešto loše. Ako ti je samo žao i nastavljaš da radiš isto, i to će onda proizvesti smrt. Ako ti je žao i prestaneš da činiš to onda je to pravo pokajanje. Pobožna žalost koja proizvodi pokajanje.

Petar se odrekao svog Gospoda tri puta. Kada je pevac kukureknuo, Isus je pogledao Petra, i Petar se setio Isusovih reči, „Dok petao ne zapeva tri puta ćeš me se odreći. I izašavši napolje plaka gorko“ (Matejevo evanđeje 26:75). Petar se posle toga više nikada nije odrekao svog Gospoda. On se pokajao. U njemu je bila prava promena. I pokajanje se vidi sa promenom, i pobožna žalost vodi ka pokajanju.

Usudujem se reći da ako bih otišao u zatvor sa najokorelijim kriminalcima i ako bi ih pitao, „Da li ti je žao zbog zločina koji si učinio?“ Siguran sam da bih imao veliko broj pozitivnih odgovora. I ako bih bili u potpunosti iskreni sa sledećim pitanjem, „Da li ti je žao što si to učinio ili što si uhvaćen?“, većina bi odgovorila, „Žao mi je što sam uhvaćen.“ Jer kada izađu iz zatvora oni će da učine isti zločin, samo što bih se ovaj put potrudili malo više da ne budu uhvaćeni.

Pobrini se zato da ne budeš takav da ti je žao što si uhvaćen. To je svetska žalost. Pobožna žalost vodi ka promeni, promeni života. „Žalost koja je po Bogu donosi za spasenje pokajanje, za koje se nikada ne kaje;“

Jer, gle, ovo samo što se po Bogu ožalostiste, koliko učini staranje među vama? Kakvo pravdanje, kakvu nepovoljnost, kakav strah, kakvu želju, kakvu revnost, kakvu osvetu? U svemu pokazaste se da ste čisti u delu. (7:11)

Ovo su stvari o kojima im je on pisao, o telesnosti, o tome kako su dozvolili zle stvari u njihovom zajedništvu. I ovi vernici u Korintu su se zaista pokajali.

Jer ako vam i pisah, ne ovog radi koji je skrivio, niti onog radi kome je krivo učinjeno, nego da se pokaže među vama staranje naše za vas pred Bogom. (7:12)

Radi vas sam napisao ove stvari, da bih ste mogli znati koliko sam zabrinut za vas.

Zato se utešismo utehom vašom; a još se većma obradovasmo radosti Titovoj, jer vi svi umiriste duh njegov. (7:13)

Radostan sam zbog toga kako ste primili Tita, i kako je on bio radostan zbog onoga što je Bog uradio u vašem životu.

Jer što sam mu se za vas pohvalio, nisam se posramio; (7:14)

Pavle mu je sigurno govorio kako je super Korintska crkva, kako su divni ljudi.

nego kako je sve istina što govorismo vama, tako i pohvala naša k Titu istinita bi. I srce je njegovo puno ljubavi k vama kad se opominje poslušanja svih vas, kako ste ga sa strahom i drhtanjem primili. Radujem se, dakle, što se u svemu smem osloniti na vas. (7:14-16)

Titov izveštaj Pavlu, njegova reakcija i odgovor. Titova osećanja povodom crkve u Korintu i kako nepravde i povrede koje su bile nanete su sada ispravljene kao rezultat Pavlove prve poslanice.

I kako se približavamo osmom poglavlju, tačnije na kraju prve poslanice u šesnaestom poglavlju, Pavle im je napisao da u prvi dan sedmice uzmu prilog za siromašne svete u Jerusalimu. Sećate se da kada je crkva počela u Jerusalimu da su pokušali da žive u komuni. Ljudi su prodavali svoja imanja i donosili novac ka apostolima, a apostoli bi raspodelili novac svakome po potrebi. I svi su bili jednaki.

Ali je došlo vreme kada su ostali bez fondova, prodali su svoje domove i imanja i novac je nestao. Potreba je i dalje bila tamo. Tako da je crkva u Jerusalimu bila siromašna. I crkva u Jerusalimu se uglavnom sastajala od Jevreja koji su bili sumljivi prema vernicima paganske pozadine. Neki od njih nisu verovali da je moguće da se pagani spase sem ako bih postali Jevrej. Bilo je mnogo farizeja koji su postali vernici, ali su sa sobom doveli dosta Jevrejskih tradicija, i sa time sveopštu sumljivost prema paganima.

Pavle, apostol ka paganima, želi da donese u Jerusalem Jevrejskim vernicima, dobru količinu novca da im pomogne u njihovoj potrebi, da bih sa time razbio ta loša osećanja Jevrejskih vernika ka paganskim vernicima. On je mislio da ako bih bio u mogućnosti da donese velikodušan dar od pagana, da bih taj zid razdvajanja koji je delimično postojao među njima, nestao. I nadao se da bih oni sa time shvatili jedinstvo u porodici Božijoj, jer bih primili pomoć i podršku od paganskih vernika, jer je to bio znak njihove ljubavi i poštovanja ka Jerusalimu.

I iz Jerusalimske crkve je evanđelje prvo izašlo. Tako da je na neki način postojao dug paganskih vernika ka crkvi u Jerusalimu, jer je Jerusalimska crkva poslala apostole da propovedaju evanđelje.

Tako da će sada Pavle u osmom poglavlju govoriti o tom prilogu koji je hteo da odnese u Jerusalimsku crkvu. On ih ohrabruje da daju prilog, i kao prvo će navesti primer crkve u makedoniji koja je dala. Makedonija je bila severnio deo Grčke i obuhvatala je gradove, Solun, Barea i Filipe. I crkve u ovom mestima su bile poprilično siromašne ali su ipak veoma darežljivo dale.

Crkva u Korintu je bila bogata crkva. Tako da ih Pavle ohrabruje da slede primer siromašnije braće u Makedoniji.

8. poglavlje

Dajemo vam pak na znanje, braćo, blagodat Božiju koja je dana u crkvama makedonskim, Da u mnogom kušanju nevolja suvišak radosti njihove i puko siromaštvo njihovo izobilova u bogatstvu prostote njihove. (8:1-2)

Iako su oni sami bili siromašni oni su i pored toga bili veoma darežljivi. Siromašni obično daju mnogo više siromašnima nego li bogati jer siromašni znaju kako je biti siromašan. I ja verujem da je to tačno. Kroz mnoge godine posmatranja u crkvi, najdarežljiviji ljudi su obično oni koji su siromašniji a ne bogataši.

Ali, davanje Bogu se ne meri po količini i koliko daš. Bog ne meri tako. Bog meri dar po tome koliko on košta davaoca. Ako bih naprimer imao godišnju zaradu od milion dolara, i onda od toga daš sto hiljada, ti nisi dao mnogo. To te nije baš puno koštalo. Uporedi sa to što daš sa onim što ti je ostalo.

Ako zaradiš deset hiljada dolara godišnje i daš Bogu hiljadu dolara, onda si mnogo dao jer ti nije mnogo ostalo od čega da živiš. Šta tebe košta? Kada Isus bio sa svojim učenicima stajao u hramu, posmatrao je bogataše kako dolaze i stavljaju svoje darove na oltar tako da bi ih svi videli. O tome je Isus mislio kada je govorio na propovedi na gori, rekaviši, „Kada daješ, onda nemoj biti kao farizej, koji vole da trube pred sobom.“ Cirkus, „Hej, ljudi, vidite me kako dajem. Tu-tu-tuu!“ Cirkus, pravi cirkus, prave mnogo buke.

Onda je jedna žena došla i ubacila jednu paru, ne puno u svakom pogledu. Isus se okrenuo ka svojim učenicima i rekao, „Ta žena je dala više od svih ostalih. Oni su dali od svog viška, ali ona je dala sve što je imala.“ Tako, da vidimo da Bog ima interesantan način merenja koliko dajemo. Bog gleda na ono što te košta, i to je mera po kojoj Bog meri tvoje davanje.

Tako da je crkva u Makedoniji dala od svog siromaštva. Oni su bili veoma darežljivi u svom davanju.

Jer po mogućstvu njihovom (ja sam svedok) i preko mogućstva dobrovoljni behu, I s mnogim moljenjem moliše nas da primimo blagodat i zajednicu službe k svetima. (8:3-4)

Čini se da Pavle u startu nije hteo da uzme taj novac od crkve u Makedoniji, misleći da je njima potreban. Iako su oni sami imali potrebu, oni su dragovoljno dali i zato je Pavle bio malo rezervisan u primanju tog novca od njih. Ali oni su zahtevali i insistirali, „Uzmi ovaj novac jer mi želimo da damo. Mi želimo da imamo koinoniju.“ I ova reč *koinonija* se može prevesti kao *imajući sve zajedničko*. Mi želimo celukupno da učestvujemo sa crkvom.

I ne kao što se nadasmo (nego mnogo više od onoga šta smo se nadali) nego najpre sebe predaše Gospodu i nama, po volji Božjoj, (8:5)

I važno je da damo sebe. Boga mnogo više interesuje da ti daš sebe nego li tvoj novac. Čak, ako ne predaš sebe Bogu a daš mu svoj novac, to ti ništa neće koristiti. „Oni su najpre sebe predali Gospodu i nama, po volji Božjoj.“

Da mi umolismo Tita da kao što je počeo onako i svrši i među vama blagodat ovu. A vi kako ste u svemu izobilni, (8:6-7)

To je bilo stanje ovih siromašnih svetaca koji su bili u Makedoniji. Oni su dragovoljno dali. „A vi ste u svemu izobilni.“ Vi imate u izobilju,

u veri, i u reči, i u razumu, i u svakom staranju, i u ljubavi svojoj k nama, da i u ovoj blagodati (*karis*) izobilujete. (8:7)

Davanje. Ova Grčka reč *karis* je interesantna. Znači sve što je divno, krasno, slavno i prevodi se kao blagodat ili milost.

Ne govorim po zapovesti, (8:8)

Ja vam ne naređujem,

nego kad se drugi staraju, i vašu ljubav kušam je li istinita. (8:8)

I pošto je koristio crkvu u Makedoniji kao primer za davanje po milosti, sada će da da još veći primer.

Jer znate blagodat Gospoda našeg Isusa Hrista da, bogat budući, vas radi osiromaši, da se vi Njegovim siromaštvom obogatite. (8:9)

Znači, prvo je spomenuo Makedonske crkve kao primer davanja. A sada će biti malo drastičniji u primeru, „blagodat našeg Gospoda Isusa Hrista, da bogat budući.“ Univerzum je Njegov, i sve što se u njemu nalazi. Svet je Gospodnji i sva njegova punina. „Vas radi se osiromaši, da se vi Njegovim siromaštvom obogatite.“

I savet dajem u tom; jer je ovo na korist vama, koji ne samo činite nego i hteti počeste još od lanjske godine. (8:10)

„I već jedno vreme ste o ovome govorili.“

A sad (8:11)

Govorili smo o tome, „A sad,“

dovršite to i činiti, (8:11)

„O ovome smo govorili već jedno vreme, a sada to uradite.“ I duže vreme kada treba da prestanemo da govorimo o nečemu i treba da počnemo da to činimo. I zaista, ima vreme kada treba da prestanemo da se molimo i kada treba da se pokrenemo. Kada je Mojsije izveo Izrael iz Egipta, i kada su došli do Crvenog Mora, oni su se ulogorovali blizu Paihera. Kada su pogledali iza sebe videli su Faranona koji je došao sa svojom vojskom protiv njih. Mojsije je pao na lice i uzvapio ka Gospodu, i Bog mu je odgovorio, „Zašto vapiš? Ustani i kreni.“ Sada nije vreme za molitveni sastanak, sada je vreme da se pokrenemo. „Uzmi svoj štap i pruži ruku svoju na more.“ Znači, ima vreme kada treba da se pokrenemo. Mi možemo o nečemu dugo da govorimo, ali kada vreme dođe, onda treba da se pokrenemo. I to je ono sa čime ih je Pavle ovde ohrabrivao. Slušajte, o tome ste već dosta dugo govorili. Sada to i učinite. Vreme je da delate.

da kao što bi dobra volja hteti (8:11)

Ili, vi ste bili voljni da to učinite.

tako da bude i učiniti, od toga što imate. Jer ako ima ko dobru volju, mio je po onom što ima, a ne po onom što nema. (8:11-12)

U pitanju je vaša volja da učinite. I Pavle će sada nastaviti ali će se vratiti ovoj temi davanju u devetom poglavlju. Tačnije, ova misao o davanju ide sve do devetog poglavlja. I u devetom poglavlju će reći da ne bi trebali da damo iz pritiska, niti iz prinude, niti gundajući. Drugim rečima, nemoj dati ako ćeš se buniti i žaliti zbog toga. Onda je bolje da ne daš. Bog ne voli gundajućeg davaoca. Ko bi voleo? Bog voli onoga koji dragovoljno daje.

Grčka reč znači *radostan*. Davanje priloga bi trebalo da bude najradosnije vreme u celoj službi. I ako radosno ne možeš da daš onda nemoj da daš. Ako misliš kada daješ, „Sa ovim sa mogao kupiti burek i jogur i fino se najesti, a sada nemogu, zato što dajem Bogu.“ Bolje bi bilo da odeš i da kupiš taj burek i jogurt, nego da sa gundanjem daš Bogu. Bog ne želi da žališ zato što si mu dao.

I to se ne tiče samo novca, nego svega ostalog, tvog vremena, službe ili šta god. Šta god da ja dam Bogu ja treba da dam dragog srca, iz ljubavi, ne gundajući i žaleći se zbog toga. Gundanje i želje upropasti svaki dar.

Zanči, oni su prvo imali voljni um. I to je odlično. To je primljeno. Bog prima voljnost uma po onome šta možeš. Ti ne moraš da daš ono što nemaš.

Jer se ne želi da drugima bude radost a vama žalost, nego jednako. (8:13)

Ne želim da sav teret bude na vama.

Da u sadašnje vreme vaš suvišak bude za njihov nedostatak, da i njihov suvišak bude za vaš nedostatak; da bude jednakost, (8:14)

I to je ono na šta Pavle poziva u crkvi, jednakost. I danas ima mesta u svetu gde crkva zaista pati. I zato mi imamo misijske programe. To je razlog zašto mi šaljem na hiljade dolara Hrišćanima u raznim mestima u svetu svake godine. To je razlog zašto šaljem na hiljade besplatnih kaseti raznim misionarskim grupama, da bi moglo da bude jednakosti. Bog nas je izobilno blagoslovio, i to zahteva odgovornost sa naše strane da podelimo sa crkvama koje nisu u ovolikom meri blagoslovljene. Da bi bila jednakost u okviru Hristovog tela. Ko zna? Možda ćemo mi jednoga dana trebati pomoć od njih.

Kao što je pisano: Ko je mnogo skupio, nije mu preteklo; (8:15)

Ovo se odnosi na taj period kada im je Bog poslao manu u divljini.

i ko je malo skupio, nije mu nedostalo. (8:15)

Jednakost je postojala i tada.

I Pavle će sada da pošalje neke poslanike koji će prikupiti prolog od njih.

A hvala Bogu, koji je dao takvo staranje za vas u srce Titovo. (8:16)

Tito ima ista osećanja prema vama kao što i ja imam.

Jer primi moljenje; a budući da se tako vrlo stara, svojevolutno otide k vama. Poslasmo, pak, s njim i brata, kog je pohvala u jevanđelju po svim crkvama. (8:17-18)

I ko je ovaj brat koji je ovde spomenut, mi tačno ne znamo. Ono što znamo da je Tito hteo da se vrati nazad ka njima i da donese ovo pismo Pavlovo, i sa njime je išao brat o kojem se dobro govori u svim crkvama. Ima onih koji misle da je Luka u pitanju ali to ne možemo sa sigurnošću znati.

ne samo to, nego je i izabran od crkava da ide s nama u ovu blagodat (8:19)

Ili, sa novcem koji šalžete.

u kojoj mi služimo za samog Gospoda slavu i vašu dobru volju: (8:19)

Znači, on je izabran da donese taj prilog sa nama. Vidimo da Pavle ne želi da bude jedini koji će biti odgovoran za ovaj prilog da stigne u Jerusalim, nego da će biti i drugi poverljivi ljudi koji će doneti ovaj novac sa Pavlom crkvi u Jerusalimu.

Čuvajući se toga da nas ko ne pokudi za ovo obilje u kome mi služimo, (8:20)

Pavle je želeo da bude veoma pažljiv kada je novac u pitanju, prepoznajući da je to Gospodnji novac dat od Božijih ljudi. On se trudio da se sa tim novcem pravilno postupa, da niko ne bih mogao da ga optuži da je on uzimao od Gospodnjeg novca.

I promišljajući za dobro ne samo pred Bogom nego i pred (svim) ljudima. (8:21)

Iskreno postupanje sa novcem koji mu je dat. Ja mislim da je jako bitno da crkva ima tačnu evidenciju novca koji se dat i kako se taj novac troši. I naše crkvene knjige su otvorene za svakoga ko želi da ih vidi i ko je član ove crkve i ko daje u ovu crkvu. Ako želiš da znaš kako se tvoj novac troši, knjige su otvorene, i možeš slobodno da ih pogledaš i možeš slobodno da vidiš kako se novac koristi. Ti imaš pravo da znaš.

Ako ne daješ, onda nemoj da pogledaš. Ima onih koji su potpuni stranci koji žele da vide knjigu kako trošimo novac. Mi im ne damo. Njih se to ne tiče. Ako daješ u crkvu onda imaš slobodan pristup knjigama i imaš pravo da ih vidiš i nama je drago da ti ih pokažemo. Mi mislimo da treba da, „promišljajući za dobro pred (svim) ljudima.“

A poslasmo s njima i brata svog, kog mnogo puta poznasmo u mnogim stvarima da je ustalac, a sad mnogo veći zbog velikog nadanja na vas. A za Tita, on je moj drug i pomagač među vama; a za braću našu, oni su poslanici crkveni i slava Hristova. Pokažite, dakle, na njima svedočanstvo svoje ljubavi i naše hvale vama i pred crkvama. (8:22-24)

„Samo napred, dajte dragovoljno, i pokažite im da ono što sam rekao o vama je tačno. Da ste i vi isto tako dobri i darežljivi.“ Pavle šalje ove ljude da sakupe taj prilog od njih da bi mogli da donesu taj prilog u Jerusalim.

I on će u narednom poglavlju nastaviti da govori o njihovom davanju prije nego li pređe na temu potvrde svog apostolstva.

Želeo bih da vas pohvalim što ste prošli samnom kroz sedmo i osmo poglavlje. Ona nisu baš najinspirativnija poglavlja u Bibliji. Pavle se bavi sa problemima u Korintskoj crkvi. Ali, postoje osnovni principi o kojima smo govorili i koji su bitni, jer principi i dalje važe iako se okolnosti mogu promeniti. Znači, iako ovo nije najinspirativniji deo Svetog Pisma, mi i dalje vidimo važne principe od kojih možemo da naučimo.

Moram da priznam da u drugim delovima Svetoga Pisma nailazim na veću inspiraciju nego li na ovom, ali ne želim da preskočimo ovaj deo, jer bih sa time preskočili neki princip koji je jako bitan.

Oče, zahvalni smo Ti za Tvoju reč, koja je lampa našim stopama i svetlo našem putu, koja nas vodi kroz ovaj put života. Oče, pomози nam da namestimo naš pogled na Isusa, začetnika i

završioća naše vere da bih mogli da istrčimo ovu trku koja je pred nama sa strpljenjem, da bi mogli biti verne sluge, čineći Tvoju volju, živeći za Tvoju slavu. U Isusovom imenu. Amen.

Neka Gospod bude sa vama izobilno. Jedva čekam da vas vidim ponovo kada se vratim sa puta u Izrael. U međuvremenu, molite se za nas, kao što ćemo se mi moliti za vas da vam Gospod služi o izobilju Njegove milosti, Njegovog milosrđa, Njegove ljubavi kroz Isusa Hrista našeg Gospoda. Da bih ste vi mogli biti blagoslovljeni kroz delo Svetoga Duha u unutrašnjem čoveku, čineći vas jakim, i donoseći vam pobedu. Neka Gospod vodi vaš život, neka čuva vaš život, i neka koristi tvoj život sa Njegovu slavu. U Isusovom imenu.

9. poglavlje

Pavle je u poslednjim poglavljima govorio o sakupljanju priloga koji je on nameravao da odnese za siromašne u Jerusalimu. Crkva u Jerusalimu je prošla kroz dosta problema i progonstva. I Hrišćani u Jerusalimu su bili u velikoj telesnoj potrebi. Tako da sada Pavle traži od vernika paganskog porekla da pokažu svoju ljubav u Hristovom telu ka svojoj braći u Jerusalimu tako što će im poslati dar ka njima. U osmom poglavlju on im je poručio da sakupe taj dar. U devetom poglavlju on nastavlja da ih poziva za tu pomoć crkvi u Jerusalimu. I zato,

Jer za takvu porezu (*dar*) koja se kupi svetima nije mi potrebno pisati vam; (9:1)

On je ranije spomenuo da zna kako su oni voljni da to učine.

Jer poznajem vašu dobru volju, za koju se o vama hvalim Makedoncima da se Ahaja pripremi od prošle godine, i vaša revnost razdraži mnoge. (9:2)

Tako da Pavle ponovo govori o služenju ka potrebama crkve u Jerusalimu. On je rekao da zna da su oni i prije godinu dana bili spremni da to učine i da je sa drugima podelio njihovu voljnost i da su oni bili ohrabreni sa njihovom voljnošću. I da je to bila inspiracija za druge da daju. Vaš žar je bio inspiracija za druge da stupe u delo.

A braću poslah da se hvala naša vama ne isprazni u ovoj stvari, (9:3)

Pavle je poslao Tita i još jednog brata da prikupe taj prilog od njih za crkvu u Jerusalimu, i Pavle je sada malo zabrinut. On se hvalio njima i kako su Korinćani bili voljni da daju prilog, i nada se da će se ispuniti to za što se on hvalio njima. I zato kaže, „A braću poslah da se hvala naša vama ne isprazni u ovoj stvari,“

nego da budete pripremljeni, kao što sam govorio; Da se, ako dođu sa mnom Makedonci i među vas neprigotovljene, ne osramotimo mi (da ne kažem vi) u toj hvali. (9:3-4)

Pavle na neki način pokušava da pokrije sve moguće rupe. On se hvalio njima crkvama u Makedoniji, „Korinćani su veoma darežljivi i spremni su da daju.“ I ako bih Tito došao do vas i vi ništa ne date, ja ću biti osramoćen, ali i vi ćete biti osramoćeni takođe. Tako da ih on ponovo ohrabruje da daju.

Tako nađoh da je potrebno umoliti braću da napred idu k vama, i da pripreme ovaj napred obrećeni vaš blagoslov, da bude gotov tako kao blagoslov, a ne kao lakomstvo. (9:5)

Pavle nije želeo da se ikakav prilog sakupi dok je on bio tamo. On je želeo da se to učini unapred. Pavle je hteo da preseče svaku moguću kritiku ka njegovoj službi, „Pavle je u službi samo radi novca.“ On je bio veoma pažljiv kada je ovo bilo u pitanju jer nije hteo da iko kaže ikakvu zemrku na Isusa Hrista kada je davanje u pitanju.

Nažalost ima mnogih koji daju razlog za zamerku na Isusa Hrista jer stavljaju jako veliki značaj na davanje. I imaju mnoge metode da opljačkaju stado Božije. I verujte mi da su ti likovi pronašli svaki mogući i ne mogući način da to učine.

Pavle nije hteo da imam ikakvu optužbu protiv njega da grabi od crkve. I zato je hteo da svaki ugao bude pokriven. On je poslao par njih da odu prije njega tamo i prikupe prilog i da bih to

bilo gotovo prije nego li on stigne u Korint. On je samo hteo da primi taj prilog i da ga odnese crkvi u Jerusalimu. Nije hteo da išta bude sakupljeno dok je on tamo.

I za mene je veoma sramotna stvar da neko koristi moje ime da bih sakupio prilog. Pre nekoliko godina bio sam na Havajima, gde sam govorio na jednoj Biblijskoj konferenciji. I prve večeri kada je jedan od vođa otišao na podijum prije prikupljanja priloga on je proveo deset minuta govoreći kako su oni pozvali mene da dođem ovde i kako žele da ja budem zbrinut i kako oni žele to veče da se pobrinu da sve moje potrebe budu zbrinute jer ja sam ipak njihov gost. I ja sam stajao tamo na platformi sasvim osramoćen.

I kada sam napokon imao priliku da ustanem sam rekao, „Cenim šta je ovaj brat rekao o vašem siromašnom bratu Čaku, ali želim da znate da neću uzeti ni jednu paru od vas što sam tu, jer ja imam jako bogatog Oca koji se brine o meni i svim mojim potrebama, i ne moram da zavisim od ljudi koji će se pobrinuti o mojim potrebama, jer je moj Otac sasvim sposoban da se pobrine o tome. Tako da ako želite da uzmete prilog, samo napred. Ako želite da date, to je uredu. Ali nemojte ništa od toga da mi date jer ja neću da uzmem ni paru od vas. Ja sam tu da vam dam a ne da primim.“

Ja sam bio u poptunosti osramoćen. Ja ne volim da se moje ime koristi da bih neko nagovorio ljude da daju. Ja zaista verujem u mog Oca koji će se pobrinuti o mojim potrebama, i On se brine i veoma je dobar u tome. Tako da sam se ja ugledao na Pavla po ovom pitanju.

Mene je uvek brinulo kada vidim crkve da stavljaju naglasak na novčanom davanju. I moguće je da sam zbog toga otišao u drugu krajnost da jedva govorim o davanju. I to je razlog zašto mi vama ne kažemo nikada kada imamo potrebu jer ne želimo da gladamo ka vama za naše potrebe; mi gledamo ka Gospodu da se pobrine za službu. I kada je Bog taj koji vodi onda je On i taj koji će se pobrinuti.

Ja sam uvek sumljiv ka onim likovima koji kažu da ih je Bog poveo u neki veliki program i sada će ceo program da propadne i trebamo Bogu da pomognemo. Ja ne vidim da je Bog na ivici bankropta svake druge nedelje i da moramo da spasemo taj program sa našim davanjem i ako to ne učinimo program će propasti zbog naše nesposobnosti.

Tako da vidimo da je Pavle imao isti stav o davanju. Nije hteo da se ikakav prilog sakupi dok je on tamo. Nije hteo da naglasak bude na novcu. „Pobrinite se o tome prije nego li ja stignem tamo, tako da kada budem tamo, ne želim da bude sakupljanje priloga.“

Ali pri davanju, Pavle spominje interesantan osnovni Božiji zakon. I taj zakon je duhovni zakon. Interesantan je zato što je težak za razumeti kako u momentima funkcionije. Nije mi jasno kako radi, ali znam da funkcionije. Ne znam kako radi. Ja razumem malo zakon o magnetizmu. O spajanju različitih polova i odbijanju istih. Znam da pozitivni polovi se odbijaju jedan od drugog. Ali zašto se oni odbijaju, to mi nije jasno. Zašto se suprotni polovi spajaju, ne znam. Ali znam da se spajaju. Od kada sam bio dete sam znao da sam mogao da uzmem magnet i da sa tim magnetom pokrenem ekser i da neka nevidljiva sila pokreće, privlači i drži taj ekser. Kasnije kada sam bio malo stariji sam počeo da učim o fizici, i shvatio sam da se suprotni polovi privlače. To mi je jasno, ali zašto to čine mi nije jasno.

Znam nešto malo o elektricitetu. Dovoljno da nastavim prst u utičnicu. Znam da možemo da prenosimo struju, ali ono što ne znam je to da li električni napon ide kroz žicu ili oko žice. Ono što znam da možemo da prenosimo taj napon kroz žicu. I malo razumem o naizmjeničnoj struji i direktnoj ali kako to funkcionije, nisam siguran. Znam da postoje zakoni koji regulišu to, i ja sam naučio da koristim te zakone za moju korist. Znam da je gravitacija prirodni zakon i da funkcionije. Ali neznam kao da je opišem. Zašto se masa privlači, ne znam. Ali znam da to čini.

Isto je i sa duhovnim zakonima koje je Bog uspostavio u svemiru. Iako nemogu da opišem kako funkcionišu, ja znam da funkcionišu. Tako da naučiš da živiš po tim zakonima. Naučiš da slediš te zakone, i da žnješ njihove posledice. I znam da postoji zakon koji kaže, „Dajte, i daće vam se: meru dobru i nabijenu i stresenu i prepunu daće vam u naručje vaše“ (Lukino evanđelje 6:38). I kako to funkcioniše da što više daš Bogu još ćeš više primiti nazad, ne znam. Ne znam kako to funkcioniše. Ali Pavle iznosi taj duhovni zakon ovde,

Ovo pak velim: koji s tvrdom seje, s tvrdom će i požnjati; a koji blagoslov (*obilno*) seje, blagoslov (*obilno*) će i požnjati. (9:6)

Ovo je duhovni zakon. I ja shvatam da ga možeš i ovako kazati da ako više daš više ćeš i dobiti. Pavle se ovde tako izražava da bih mogao bolje da razumem šta hoće da kaže. Ako sejem žito na mom polju, logično je da što više semenja posadim da ću imati veću žetvu zbog toga. Ali, ako sam veoma pažljiv kako ću da žnjem, i ako stavim malo ovamo i onamo semenja onda ću imati malo tamo i vamo žita. Onda neću imati veliku žetvu. Ali ako požnjem u izobilju, onda ću i požnjati u izobilju. I ako ovaj zakon stavimo u ovu sliku onda ja počinjem malo bolje da shvatam kako je moguće da ako je više dam da ću više i dobiti u zauzvrat. Što više Bog vrati veća će i žetva biti.

Vidimo kako nas Pavle sada upoznaje sa ovim zakonom davanja, gde kaže da ako oskudno žnješ oskudno ćeš i požnjati. Ali, ako obilno žnješ obilno ćeš i požnjati. Ovo je Božiji zakon. Interesantno je da je ovo jedini zakon na koji je Bog stavio izazova da ga proveriš. Mnogi ljudi vole da kažu, „Proveriću Boga.“ Ali jedini zakon na koji te je Bog pozvao da ga proveriš je zakon o davanju. „Okušajte me u tom, veli Gospod nad vojskama, hoću li vam otvoriti ustave nebeske i izliti blagoslov na vas da vam bude dosta“ (Malahija 3:10). I Bog ovde govori o davanju desetka i darova.

Tako da vidimo taj osnovni zakon, i on funkcioniše. Ne mogu objasniti kako ali mogu da sa sigurnošću da kažem da funkcioniše. Bog te poziva da Ga proveriš u tome. U ovom polju davanja. I sada,

Svaki (9:7)

Videćemo kako treba da damo, „Svako“

po volji svog srca, a ne sa žalošću ili od nevolje (*pritiska*); jer Bog ljubi onog koji dragovoljno (*radosno*) daje. (9:7)

I to je ono što ova reč znači na grčkom. Bog prima to kao ličnu uvredu, i ja bih; kada neko da, a posle toga onda se žali zbog toga što je dao. Da li ti se ikada dogodilo da dobiješ nešto od nekoga i da se onda ta osoba žali zbog toga što ti je dala nešto? Davanje sa žalošću, škrtost. Moje mišljenje je uvek, „Zadrži sa sebe, ne želim to.“ Ne volim poklone koji imaju neku caku u vezi sebe. Često se desi da neko pokloni nešto crkvi, i ne volim da proveravam motive, ali ponekad bih bila i poruka sa poklonom. „Ovu fotelju smo dobili od bake, i ne želimo da je se tek tako otarasimo. Mi nemamo gde da je stavimo i ne želimo je, i zato smo pomislili da je damo crkvi jer ne želimo da bacimo fotelju.“ I onda je na nama obaveza da negde smestimo tu fotelju zbog bake.

Bog ne želi da mu išta daš želeći zbog toga. Eto dajem ti zato što moram. Verujem da bih ti Bog poručio, „Zadrži to. Ne treba mi, ne želim to.“

Niti Bog želi da tvoj dar bude rezultat nekog pritiska. Kada neko stavlja veliki pritisak na tebe da daš. Svi gledaju da vide šta ćeš ti dati. Bog ne želi da tvoj dar bude rezultat moranja, prisile ili pritiska. Nego, ono što će Bog primiti od tebe je kada ti daš radog srca. Rado davanje.

„Gospode, Ti znaš i izvoli.“ Ja volim da dam Bogu. Radost je kada možeš dati. I samo to bih trebao dati Bogu. Kada daš Bogu radosno, jer će samo tako Bog to da prihvati. Bolje je da zadržiš za sebe ako imaš osećaj da daješ pod pritiskom, ne voljno i gundajući. Zaista je bolje da onda to zadržiš za sebe. Daj samo onda kada si u mogućnosti da daš dragovoljno i radosnog srca, zato što Ga voliš. Zato, „Svako po volji svoga srca neka da.“

A Bog je kadar učiniti da je među vama izobilna svaka blagodat, da u svemu svagda svako dovoljstvo imajući izobilujete za svako dobro delo; (9:8)

Ovo je to šta će Bog tebi dati. Ti si radosno dao Bogu. I Bog nikada neće tebi biti dužan. Zapamti to. Bog nikada neće biti dužan čoveku. Kao što Sveto Pismo kaže, „Ili ko Mu napred dade šta, da mu se vrati?“ (Rimljanima 11:35). „Dajte i daće vam se. Sipaće vam u naručje dobru meru, nabijenu, stresenu i preobilnu,“ jer Bog neće ikome biti dužnik. Tako da je, „Bog kadar učiniti da je među vama izobilna svaka milost,“ brinući se o svojoj potrebi, „i svako dobro delo.“

Kao što je pisano: Prosu, dade siromasima; pravda njegova ostaje vavek. (9:9)

I on ovde citira delove Psalama, „prosu, dade siromasima, pravda Njegova ostaje.“

A koji daje seme sejaču, daće i hleb za jelo: i umnožiće seme vaše, i daće da uzrastu žita pravde vaše; (9:10)

Tako da Bog koji daje seme sejaču, daje nama hleb. Neka On umnoži tvoje seme koje si zasejao da bih se umnožio tvoj plod.

Da se u svemu obogatite za svaku prostotu koja kroz nas čini hvalu Bogu. (9:11)

Neka vam Bog uzvрати neizreciva bogatstva.

Jer služba ove poreze ne ispunjuje samo nedostatak svetih, nego čini te se i mnoge hvale daju Bogu

Ima dvostruku nameru. On se brine o njihovoj potrebi, ali isto tako prouzrokuje slavu ka Bogu u njihovim srcima. Tako da oni koji će primiti taj dar koji ste vi dali će dati hvalu Bogu za taj dar. Tako da će vaše davanje prouzrokovati mnoge hvale ka Bogu. Oni će reći, „Hvala ti Bože. Slava Gospodu. Gospode, ti si se pobrinuo za našu potrebu.“ I ove hvale će da idu ka Bogu, i to su reči slave a prouzrokovane su vašim davanjem. I ja mislim da je to odličan način na koji možeš da gledaš ka davanju. Ono će prouzrokovati blagoslove drugima, koji će zauzvrat dati hvalu Bogu za to. Tako da tvoje davanje neće se samo pobrinuti o njihovoj potrebi nego će prouzrokovati slavu i hvalu ka nebeskom Ocu.

Ogledom poreze ove hvaleći Boga za vaše pokorno priznanje jevanđelja Hristovog, i za prostotu podele k njima i k svima, I da se mole Bogu za vas (9:13-14)

I oni će u zauzvrat da se mole za vas.

i da čeznu za vama za premnogu blagodat Božju na vama. A hvala Bogu na Njegovom neiskazanom daru. (9:14-15)

Govorimo o našem davanju Bogu, ali pomislimo samo na to šta je Bog dao nama, taj neizreciv dar Isusa Hrista. „Jer je Bog toliko voleo ovaj svet da je dao“ (Jovanovo evanđelje 3:16).

Ono što nas motiviše mora biti ljubav. Naša ljubav za Boga. I svaki drugi motiv nije validan. Daj zato što voliš Gospoda. Daj ono što si namerio u srcu da daš. Ono što daš dragovoljno

Bogu, Bog će te blagosloviti za to. Tako da je ovo pravilo za davanje. I ja želim da se to pravilo primene i ovde.

Ja zaista ne želim da date ako niste motivisani sa ljubavlju koju imate za Gospoda, i dajte samo onoliko koliko ste namerili. Nemojte se osećati primorenim. Mi nikada nećemo doći do vas moleći vas za Božiji rad. Radije ćemo zatvoriti vrata nego što bih to uradili. Ako stvari krenu loše finansijski i sve se počne raspadati, mi ćemo onda zatvoriti vrata. Mi vam nećemo slati pisma moleći vas da nam finansijski pomognete. Mi ćemo radije zatvoriti vrata, i ja ću otići na Havaje ili nešto drugo. Nemojte nas sažaljevati.

„Hvala Bogu na Njegovom neizrecivom daru.“ Bog je tako dobar prema nama, u Njegovoj ljubavi nam je dao toliko mnogo, ne samo Hrista, nego i dar koji dolazi kroz Hrista, nadu večnoga života i bogatstvo slave koje je naše kroz Isusa Hrista. I očigledno je da je Hrist najbolji dar, ali sa Njime dolazi još puno toga. To je kao bonus paket. Blagoslovi koji se samo nadodaju. I oni svi dolaze kroz Isusa Hrista. „Blagodat i mir“ ova dva divna dara Božija. Kako ih primam? Kroz Hrista, „da vam se umnoži poznavanjem Boga i Hrista Isusa Gospoda našeg“ (2. Petrova 1:2). Tako da vidimo da je Isus dar koji otvara vrata za sve ove ostale darove koje Bog ima za nas.

I Pavle je sada završio ovaj odeljak o davanju siromašnim svetima u Jerusalimu, i sada prelazi na druge stvari. I ove druge stvari su veome trezvene i ozbiljne stvari. I on će se ponovo pozabaviti sa izazovima koji su došli iz Korinta povodom njegovog apostolstva. Postojao je odeljak u Korintu koji je bio protiv Pavla, i oni su pokušavali da okrenu i druge protiv Pavla.

Podela uokviru crkve su uvek ružna stvar. Kada ljudi počnu da se pripoju čoveku ili nekom sistemu učenja, a ne Isusu Hristu. I umesto da ti ljudi započnu nešto novo i ne prouzrokuju podelu, oni moraju da izmisle neki izgovor sa kojim će prouzrokovati podelu, tako što žele da sruše staro, pokušavajući da pronađu grešku i počćeće da govore loše stvari o Pavlu.

Tako da vidimo da su ove podele počele. I to je uvek ružna stvar u Hristovom telu. Tako da se Pavle sada ovde obraća ovima koji su pri tim grupama, govoreći o tim kritikama koje su uputili ti koji sebe smatraju nekakvim duhovnim autoritetima. I uvek ima tih koji se pretvaraju da su duhovniji i da imaju bolji uvid u duhovne stvari i bolje shvatanje duhovnih stvari.

I oni idu unaokolo sa stavom, „Pa brate, kada ti stigneš na nivo na kojem sam ja, i ti ćeš razumeti ove stvari, i ja tebe sada razumem jer ti nisi trenutno spreman za ovo. Ali, kako budeš rastao i ti ćeš razumeti ove duboke duhovne stvari.“ I oni znaju da kažu svakakve gluposti. I oni to govore da bih se pokazali kao duhovniji i sa dubljim shvatanjem duhovnih stvari. A vi ste siromašni piuni koji će te možda jednoga dana doći do tog razumevanja, a u međuvremenu, mi ćemo vas sažaljevati. Oni pokušavaju da uzdignu sebe tako što će srušiti druge.

Kada sam bio manji bile su izreke koje su bile popularne koje su prepisuju Konfuciju, i nisam siguran da sve što se prepisivalo njemu da je on rekao. I jedna od popularnih izreka koje je on navodno rekao je, „Mnogi dime ali malo njih sažvaće“. Ima još jedna izreka koja se prepisuje njemu i koja je verovatnije tačna, „Čovek koji baca blato gubi tlo pod sobom.“ To mi se sviđa. Vidiš, ti ne možeš bacati blato a da ne isprljaš ruke i da ne izgubiš tlo pod sobom.

Oni su bacali blato na Pavla. I Pavle će provesti nekoliko poglavlja braneći se, kao da bih on trebao da se brani. Tragično je da je Pavle morao da se nađe u ovoj poziciji. I Pavle se stidi toga. On je prinuđen da kaže stvari koj ne želi da kaže. Ovo su stvari koje su između njega i Gospoda. Ovo su stvari koje je on podneo radi Hrista, svojevolsjno i rado. Ovo su stvari koje on nije iznosio javno, hvaleći se sa njima. Ali je sada manje više primoran da to uradi zbog ovih zlih ljudi u Korintu. On će izneti stvari koji zaista dokazuju njegovo apostolstvo.

10. poglavlje

A sam ja, Pavle, molim vas krotosti radi i tišine Hristove, koji sam pred vama ponižen prema vama, a kad nisam kod vas, slobodan sam prema vama. (10:1)

Ono je jedna od optužbi koje su navedene. „Kada Pavle ode od vas onda on piše ta teška pisma, ali kada je tu, on je takav mekušac. Kad vas napusti, on vam piše ova strašna pisma. Ali kada je tu, onda je on taj mali ružni čovek.“ Oni su ismejivali njegov izgled.

Prema ranim apokrifnim knjigama koje su napisane negde oko dvestote godine nove ere, koja se zovu Pavlova Dela, tamo nalazimo fizički opis Pavla. Tamo se navodi da je bio nizak, sa gustim obrvama koje su se spajale, dugačak nos i krivudave noge, da je imao kvrgasta kolena. Sve u svemu, ne baš privlačnog izgleda. I to je ono o čemu su to ti likovi govorili u Korintu. „On je rugoba a kada nije u blizini onda odjednom postane dinamičan i silan. Kada je tu onda je pravi slabić. A kada se udalji onda odjednom postane snagator.“ Tako da su ga oni opuživali sa ovakvim rečima. I zato on kaže, „Molim vas krotosti radi i tišine Hristove, koji sam pred vama ponižen prema vama, a kad nisam kod vas, slobodan sam prema vama“.

Molim pak (10:2)

Drugi put ih Pavle moli, on ne zahteva, on im šalje apel.

da mi ne bude potrebno kad budem kod vas, onako slobodan biti kao što mislim da smem protiv nekih koji misle za nas da po telu živimo; (10:2)

Oni su optuživali Pavla da je telesan. Oni su ga optuživali sa svakakvim stvarima, tako da on ih sada upozorava da kada dođe, on ne želi da dođe sa velikim teretom na njima, ali ako bude bilo potrebe da će to uraditi.

Jer ako i živimo po telu, ne borimo se po telu. Jer oružje našeg vojevanja nije telesno, nego silno od Boga na raskopavanje gradova, da kvarimo pomisli I svaku visinu koja se podiže na poznanje Božije, i robimo svaki razum za pokornost Hristu, (10:3-5)

Mi živimo u telu. Ali naš rat nije telesan. Iako mi hodamo u telu naš rat nije po telu. Pavle pisajući Efežanima je rekao, „Jer naš rat nije s krvlju i s telom, nego s poglavarima i vlastima, i s upraviteljima tame ovog sveta, s duhovima pakosti ispod neba“ (Efežanima 6.12). Naša prava borba, naš pravi rat nije fizički. Naš rat je duhovan koji uključuje duhovna bića koja nas okružuju i duhovna borba uvek traje. Mi ne možemo, niti smo u mogućnosti da zamislimo intenzitet te duhovne borbe oko nas.

Sećate se da kada se Danijel posvetio postu i molitvi tražeći Gospoda. I kada je prošao dvadeset i jedan dan, da je anđeo došao do njega i rekao, „Od prvoga dana kada si zavapio Gospodu bio sam poslat da ti dam odgovor, ali princ Perzije me je sprečio sve dok se Mihajlo, taj veliki princ nije pridružio i pomogao mi i eto evo me sada kod tebe, da ti otkrijem stvari koje tražiš.“

Velika duhovna borba se vojevala dvadeset i jedan dan sa namerom da spreči odgovor na Danijelovu molitvu, i ovaj anđeo kojeg je Bog poslao je bio sprečen od strane princa Perzije, koji predstavlja silu snaga tame, i on je bio oslobođen tek kada je Mihajlo došao da mu pomogne. Mi zaista nismo svesni duhovne borbe koja se odvija u svetu oko nas. Bilo bi dobro za nas da budemo osetljiviji na duhovnu borbu, jer puno puta ispaštamo baš zbog toga što nismo. Rezultat toga znaju nekada biti osećanja koja ne razumemo niti možemo da ih opišemo.

Osećaj težine, depresije, obeshrabrenja, ili možda čak i osećanje očaja, potištenosti, nemira, osećaj uzrujanosti. Ova osećanja nekada znaju da budu rezultat duhovne borbe koja se odvija oko nas.

Ogromna bitka se vodi za ljudske duše između Duha Božijeg i sotone. Želja za kontrolom uma i duše čoveka. I veoma često se osoba nađe u toj poziciji gde je njena duša u pitanju. Božiji Duh vuče na jednu stranu a sotona na drugu. Ogromna duhovna borba. I biti svestan te borbe je veoma bitno za nas Hrišćane ako želimo da živimo pobedonosnim životom.

Jedan od naših problema je taj što mi nekada ne prepoznamo da sotona napada. I često znamo da otpišemo taj napad kao nešto što je prirodno ili rezultat naših osećanja, „Probudio sam se ovo jutro i osećam se užasno, i ponekad znam da imam ova mrzovoljna osećanja.“ I nismo uvek svesni da smo pod duhonim napadom. I pošto nismo svesni tog duhovnog napada na nas, mi samo nastavimo da idemo kroz dan umesto da se suprostavimo tome. Biblija nam kaže da ako se suprostavimo đavolu da će on pobeći od nas. Ali da bih to učinio ja moram prvo da prepoznam da je taj napad od sotone.

Postoje tri bitne stvari koje treba da znamo da bih imali duhovnu pobedu. Prva je da *prepoznamo* izvor napada. Ovo je neprijatelj, on me napada. I pošto sam prepoznao izvor sada mogu da *odolim* u Isusovom imenu. Odolite đavolu i on će pobeći od vas. I treća stvar je da se *radujemo* Gospodnjoj pobedi nad silama tame, i kako se budeš radovao videćeš da depresija odlazi, videćeš da ono što te je iritiralo nestaje, i tako ulaziš u pobedu koja se nalazi u Hristu. I kakva razlika zna biti u danu kada iskusiš pobedu u Hristu nad napadom neprijatelja tvoje duše.

Previše puta mi idemo pognutih glava zato što smo izranjavani, zato što se užasno osećamo a neznamo razlog tome. Žalimo se Bogu zbog naše situacije. I ne vidimo da prolazimo kroz duhovni napad od strane sotone, koji stoji protiv nas, našeg doma, naše porodice. I na razne načine se može taj napad iskazati.

Iako mi hodamo u telu mi nevojemo po telu. Rat je duhovan, i u njemu moramo da koristimo duhovno oružije. I Bog je snabdeo za nas šest duhovnih oružija. U poslanici Efežanima Pavle je rekao, „Prepoznajući da ne vojujemo protiv tela nego protiv duhovnih bića, obucimo sav oklop Božiji, da bih smo mogli da odolimo u napada zloga.“ Da bih mogli da stojimo protiv njih. On govori o kacigi spasenja, o moći duha koji je Reč Božija, štitu vere sa kojim gasimo strele neprijatelja. I pošto se u potpunosti naoružamo, on onda kaže da se molimo sa svakom molitvom u Duhu i da kažemo naše zahteve Bogu.

Oružije našeg rata nije telesno. Oružije duhovnog rata je duhovno, reč Božija, vera i molitva. I sa ovima se mi suprostavljamo neprijatelju i sa ovima mi možemo da pobedimo neprijatelja. Niko od vas kao dete Božije nemora da bude maltretiran od strane đavola. Vi imata autoritet i moć kroz Isusa Hrista da naterate neprijatelja na begstvo. I kada mu se suprostavite u toj pobedi koju je Isus izvojevao za vas na Golgoti, sotona se mora podrediti. „Protivite se đavolu i pobeći će od vas. Približite se k Bogu, i On će se približiti k vama“ (Jakov 4:7-8).

Naš problem leži u tome da se mi često suprostavimo neprijatelju ne sa duhovnim oružijem, nego sa telesnim. „Ja ću se suprostaviti ovome. Ja ću...sam sebe podići iz ove depresije. Ja ću...“ Tako da mi dođemo sa sopstvenim planovima i telesnim napravama umesto da uzmemo duhovno oružije koje nam je Bog dao. Tako da borba traje i traje i traje. I ja onda živim u ovom kvazi svetu stalno se boreći i stalno pod napadom i stalno maltretiran od strane neprijatelja, i to samo zato što pokušavam u snazi sopstvenog tela da se suprostavim njegovim napadima. „Oružije našeg vojevanja nije telesno, nego je moćno kroz Boga koje ruši uporišta.“ I to je to šta mi možemo da uradimo kroz molitvu, da srušimo neprijateljeva uporišta.

Mesto gde se odvija bitka je um čoveka i njegova mašta. Sotona vojuje bitku u tvom umu. Duhovne borbe se vojuju u tvom umu. To je mesto na kojem sotona izaziva Boga. „Da li je Bog rekao? Da li Bog zna? Ima li Svemoćni znanje? Da li Bog vidi?“ I veoma često nas prevari da pomislimo da se možemo izvući sa nečim misleći da Bog ne vidi.

„Ako Bog vidi, zašto onda nešto ne preduzme povodom toga?“ I pošto ne vidimo trenutnu reakciju, mislimo „Izvukao sam se.“ I sami sebe varamo misleći da se možemo izvući sa sopstvenim zlom. Bog nije primetio. Čini nam se da smo uspešni u našoj poročnosti. Ali, postoji izreka koje kaže da iako se točkovi pravde polako okreću oni su veoma dobri. Sve će na kraju biti otkriveno.

Sotona će u našem umu saditi misli, ideja i fantazije. Šta ću ja onda uraditi sa njima? Da li ću reći, „To mi se sviđa.“ I ja onda počnem da razmišljam o tome, da zamišljam sebe u tom iskustvu, i onda se igram sa time, „To bih bilo baš dobro, i ja bih bio tako sretan. To bih bilo idealno.“ I kako ti nastavljaš da maštaš, sotona uzme tu maštu, tu fantaziju, i iskoristi je da te saplete. Zakon metafizike, zamišljanje. Ka čemu čezneš? Stavi to u um. Zapiši svoj cilj na papir, stavi na svoje ogledalo. I kada se budeš brijao ujutro, ti onda zamisli sebe na tom mestu vlasti. Zamisli sebe na tom mestu autoriteta. Zamisli sebe iza tog stola, naređujući...i kako ti to budeš zamišljao tvoja podsvest će preuzeti i ti ćeš početi da planiraš metode sa kojima ćeš biti u mogućnosti da ostvariš te tvoje fantazije.

Tako sotona radi. Ti počneš da zamišljaš sebe u tim stvarima, kako činiš te stvari. I onda tvoja podsvest pokušava da razvije metode sa kojima bih mogao da učiniš tu fantaziju u stvarnost. I onda odjednom uhvatiš sebe kako činiš stvari koje nikada ne bih pomislio da bi učinio. Vidiš, ti si ih prvo učinio u svom umu. I o tome je Isus govorio kada je reako, „Čuli ste kako je kazano starima: Ne čini preljube. A ja vam kažem da svaki koji pogleda na ženu sa željom, već je učinio preljubu u srcu svom“ (Matejevo evanđelje 5:27-28). Vidiš, to je mesto na kojem sve počne, u umu, sa tom fantazijom. Ti si već kriv. Ti si već na tom putu. U umu si već učinio to delo. I zato tamo treba da se i spreči.

To je mesto na kojem su nam potrebna duhovna oružija. Da bi držali tu maštu pod kontrolom. „I zarobljavamo svaku misao, i svaku oholost koja se diže protiv spoznanja Boga,“ koja želi da me dovede u suprotnost sa onim šta je Bog rekao. „Zarobljavamo svaku misao da bude poslušna Hristu.“ Ako ta misao nije nešto što obeležava šta bi Isus hteo da budeš ili da uradiš, onda se otarasi te misli. Nemoj se igrati sa njom. Nemoj da flirtuješ sa njom, jer te ona može dovesti do propasti.

Oružije našeg vojevanja. Nama je potrebno duhovno oružije da bih se borili u duhovnoj borbi. Mi možda hodamo u telu, ali to nije pravo mesto gde se bitka vojuje. Ona se vojuje u mom umu. Duhovna borba za kontrolu mog uma. I ako ja imam telesni um, onda ću žnjeti propast. Ali, ako imam um Duha, onda ću žnjeti život i radost i mir u Svetome Duhu. Ali, bitka je za tvoj um i sotona pokušava da zarobi tvoj um.

Vidi samo alate koje on ima dostupne danas sa namerom da zarobi tvoj um i da usadi u tvoj um stvari koje bih te odvele od Gospoda. Pogledaj samo na ogromnu količinu i dostupnost pornografije danas. Sotona radi prekovremeno sa namerom da ti zarobi um i da započne te fantazije u tebi. I moraš da stojiš u snazi i moći Svetoga Duha da bih se suprostavio neprijatelju, ili ćeš se naći kao rob sopstvenom telu.

I zaista se saosećam sa vama. Nije lako živeti danas pravednim životom, jer svaki mogući bezbožan pritisak u svetu ti je na dohvat ruke. I ti sam u snazi svoga tela ne možeš se održati u duhovnom iskustvu. Ti moraš uzeti i iskoristiti sve što ti je Bog dao da bi mogao da stojiš ovih dana.

I ovako Pavle završava svoj mali govor u Efezu Efežanima sa istom temom. On kaže, „Kad sve izvršite - da se održite.“ (Efežanima 6:13). I Bog zna da je to nekada sve što možemo da uradimo. Znaš, posle svih tih napada od strane sotone, sama činjenica da stojim da sam se održao je dovoljna. Hvala Bogu. Samo zahvaljujući Božijoj milosti ja mogu da stojim, da se održim, jer sotonina namera je da me uništi i sruši.

I u pripravnosti imamo osvetu za svaku nepokornost, kad se izvrši vaša pokornost. (10:6)

Pavle ovde ponovo govori onima u Korintu kojima on namerava se suprostavi ako se ne promene, da izvrši osvetu na nepokornost.

Gledate li na ono što vam je pred očima? (10:7)

Ovo kaže jer je bilo onih koji su ismejivali Pavlov spoljašni izgled. „On je slab i preziran. Njegov govor je preziran.“ Pavle kaže, „Gledate li na ono što vam je pred očima?“

Ako se ko uzda da je Hristov neka misli opet u sebi da kako je on Hristov tako smo i mi Hristovi. (10:7)

Ovi koji su ga ogovarali su govorili, „Mi smo Gospodnji.“ Pavle kaže, „Samo malo. Ja sam takođe Gospodnji.“ „Mi imamo Hristov um.“ Pavle kaže, „Mi takođe imamo Hristov um.“ „Mi smo primili vizije.“ Pavle kaže, „I ja sam primio vizije.“ Ovi su govorili da su Hristovi a Pavle kaže, „Mi smo takođe Hristovi.“

Jer ako se šta i više pohvalim vlašću našom koju nam daje Gospod na popravljnje, a ne na kvarenje vaše, neću se postideti. (10:8)

Pavle ima autoritet jer ga je dobio od Gospoda da izgradi telo Hristovo. Zato budi pažljiv. Ako neko govori sa autoritetom a pri tom govoru ruši telo Hristovo, onda je to opasna stvar. Pavle kaže, „Moj dar mi nije dan da bih rušio nago da bih izgradio. Ako ja imam pomazanje Duha Svetoga i reč Gospodnju u mom srcu, to mi je dato da bih izgradio Hristovo telo. A ovi idu unaokolo pokušavajući da unište i sruše Hristovo telo.“

Ali da se ne pokažem kao da vas plašim poslanicama; Jer su poslanice, veli, teške i jake, a kad je telom pred nama, slab je, (10:9-10)

Pavle je bio malog rasta.

i reč njegova ne valja ništa. Ovo neka pomisli takav da kakvi smo u reči po poslanicama kad nismo kod vas, takvi smo i u delu kad smo tu. (10:10-11)

Kada dođe do dela, ja ću biti težak i jak. Pavle je bio osoba sa kojom ne želiš da se zakačiš. Kada je Pavle bio na jednom ostrvu, o tome možeš čitati u Delima Apostolskim, sada se trenutno ne mogu setiti imena, tamo se nalazio namesnik, Sergej Paulus. Pavle mu je govorio o Isusu Hristu, i tamo se nalazio određeni vrač koji se zvao Elima, i on je govorio protiv toga šta je Pavle govorio. Pavle se onda okrenio ka njemu i rekao, „Neka te Bog udari sa slepoćom.“ I Elima je oslepio. Tako da je Sergej i svi koji su bili sa njim bili zadivljeni moći koja je bila prikazana kroz Pavla.

Pavle kaže, „Kao što sam silan i težak u mojim pismima, takav ću biti i u mojim delima kada dođem da se pozabavim sa ovim likovima.“ Ako bi ja bio jedan od tih likova koji su govorili protiv Pavla, ja bih uzeo godišnji i napustio bih grad.

Jer ne smemo sebe mešati ili se porediti s drugima koji hvale sami sebe; ali kad sami po sebi sebe mere i porede sami sebe sa sobom, ne razumevaju. (10:12)

I ovu grešku ljudi često naprave. Vidiš, mi pogledamo oko sebe i kažemo, „Pa, ja nisam tako loš.“ I to je zato što se ja poredim sa tobom. I ako koristimo jedni druge kao standard poređenja, mi onda ponekad možemo da se osećamo veoma ponosno jer se poredimo sa drugima.

Pavle kaže da to nije mudro. Zašto? Jer nijedan čovek nije moj standard. Isus Hrist je moj standard. Bog me nije pozvao da budem kao bilo koji drugi čovek, On me je pozvao da budem kao Isus Hrist. Ako bih se poredio sa drugim ja bih mogao reći, „Ja nisam tako loš.“ Ali kada pogledam na Isusa, moj odgovor je, „Jao meni. Ja sam grešan. Bože pomoz!“

Tako da je ovde u Korintu postojala grupa koje poredila sebe sa drugima i oni su bili veoma ponosni. I to je bila greška koju su oni napravili. To nije mudro. Neka nam Bog pomogne da ne upadnemo u tu zamku. Da ne poredimo sami sebe sa drugima nego da gledamo na Hrista da bude naš standard. U Jovanovom evanđelju ima interesantan stih, gde je Isus rekao, „I kad On dođe pokaraće svet za greh, i za pravdu, i za sud; Za greh, dakle, što ne veruju u mene“ (Jovanovo evanđelje 16:8-9). Interesantna izjava, jer mi kada mislimo o grehu obično mislimo o laganju, varanju, preljubi, ubistvu i krađi. Ali on ovde ne govori o tome, nego o grehu koji je neverovanje u Isusa. Zašto? Jer je Isus kroz Svoju smrt platio kaznu za svaki greh.

Jedini greh koji osuđuje čoveka je odbijanje Isusa Hrista. „Jer Bog ne posla Sina svog na svet da sudi svetu, nego da se svet spase kroza Nj. Koji u Njega veruje ne sudi mu se, a koji ne veruje već je osuđen, jer ne verova u ime Jedinorodnog Sina Božijeg. A sud je ovaj što videlo dođe na svet,“ (Jovanovo evanđelje 3:17-19). To je osuda. Greh ne verovanja u Isusa.

Ali vidimo da je i ovo Isus rekao, „A za pravdu što idem k Ocu svom;“ (Jovanovo evanđelje 16:10). I to je interesantna izjava. Zašto bih on izjednačio pravednost sa Njegovim uzećem na nebo? Uzeće Isusa Hrista u nebo pred Njegovim učenicima je bila Božija izjava čovečanstvu. Ovo je pravednost koja može biti primljena u nebo. Ništa manje. Ako želiš da budeš prihvaćen u nebo, onda je to ta pravednost koju će Bog prihvatiti.

Ti možeš onda reći, „Jao meni, ja nemam šanse.“ Ne, jer verom u Isusa Hrista, Bog nam prikači tu pravednost koja je Hristova kroz veru. A ono što momentalno eliminiše je bilo kakvo delo koje bih ja možda poželeo da uradim da bih bio prihvaćen od Boga. To u potpunosti eliminiše svako delo kao metod po kojem se stiže u nebo. Uzeće Isusa Hrista uspostavlja standard pravednosti tako visoko da je ne moguće za ikoga u svom trudu da ga dosegne. Ja moram to da prihvatim kao Božiji dar po milosti. „A za pravdu što idem k Ocu.“ Božija objava. Ovo je standar.

Tako da je Isus standar po kojem se merimo a ne standard međusobnog poređenja.

A mi se nećemo hvaliti preko mere, nego po meri pravila kog nam Bog meru razdeli da dopremo i do vas. Jer se mi daleko ne prostiremo, kao da ne dosežemo do vas; jer dopresmo i do vas s jevanđeljem Hristovim, Ne hvaleći se preko mere u tuđim poslovima, imajući pak nadu kad uzraste vera vaša da ćemo se u vama veličati po pravilu svom izobilno, (10:13-15)

Pavle kaže, „Ja neću da se poredim koristeći druge standarde. Dela koja sam učinio su dovoljna. Trud i rad koji sam imao među vama, to je merilo. Vaša vera u Hrista, vaše sleđenje Hrista, to je svedočanstvo. To je svedočanstvo verodostojnosti moje službe. Vi sami, plod moje službe potvrđuje da je moja služba validna.“ Pavle nastavlja,

Da u dalekim stranama od vas propovedimo jevanđelje, i da se ne pohvalimo onim što je po tuđem pravilu urađeno. (10:16)

Pavle govori o svojoj službi. On nije bio zainteresovan da ide unaokolo gradeći na tuđem temelju. On nije hteo da ide tamo gde je evanđelje već bilo propovedano. On je bio zainteresovan da ide dalje od tih mesta, i kada je došao do Korinta, oni tamo do tada nisu čuli evanđelje. I pošto su sada oni čuli i poverovali, onda su se pojavili ti likovi koji jedva čekaju da se usele i da počnu da omaložavaju Pavla i da grade svoja mala carstva onih koji će njih sada da prate. I to je uvek slučaj.

Znate, kad god ljudi vide divno delo kao što je Bog uradio ovde u Golgoti, onda se odjednom hiljadu i jedna služba u zemlji oseti pozvanom da dođe ovde. „Možda ćemo moći da uhvatimo ono što otpadne. Ili ćemo možda uspeti da idemo uz neke.“

A ono što je interesantno je da mi svake nedelje dobijemo poziv i pisma iz svakog dela ove zemlje moleći nas da bude Golgota i u njihovom kraju. Stotine zahteva svake godine. Oni nam kažu da nema ništa tako slično kod njih kao što je Golgota gde će moći da čuju učenje Božije reči. Ali, kako to da Bog ne pozove te ljude da odu na ta mesta gde još ništa nije uspostavljeno? Zašto oni osećaju poziv da dođu ovde i na pet minuta od nas, da uspostave crkvu i onda dođu vamo i kažu, „Narode, zašto ne dođete do nas? Mi imamo isto...Golgota je ok, ali znate oni nemaju sve što je potrebno. Tako da je Bog pozvao nas da mi usavršimo delo. Oni su mali.“ I zaista je šteta kada uzmete u obzir da postoji na stotine mesta u ovoj državi gde ljudi žele da ih neko uči rečju Božijom a ovi ljudi nečuju da ih Bog zove tamo da odu.

Tako da je Pavle suočen sa ovim u Korintu. Ovi likovi su se uselili. Oni nisu išli ka onima koji nisu dosegnuti još. Oni su se uselili i pokušali su da grade na temelju koji je već uspostavljen. Zašto oni idu u crkvu i pokušaju da uzmu od crkve a ne odu na ulicu na primer? Ili neko drugo javno mesto?

Neverovatno je koliko se puta dogodilo da dok smo mi ovde imali službu u crkvi, napolju na parkingu su likovi koji stavljaju pozivnice na vaš auto da dođete na neki događaj koji njihova crkva organizuje. Mi imamo za svaku službu ljude koji su na parking i koji skidaju te pozivnice sa vaših kola. Nikada nećete saznati na šta ste sve bili pozvani.

A ono što mi uradimo je da nazovemo te ljude i pitamo ih, „Zašto ste bili na našem parking i stavljali vaše reklame? Zašto ne odete do robne kuće, na njihov parking? Zašto ne do plaže? Zašto pokušavate da uzmete od Hristovog tela? Ako ste zaiste iskreni, zašto onda ne pokušate da dosegnete one koji su izgubljeni?“ Pavle kaže, „To je dokaz validnosti moje službe, da idem tamo gde još nisu čuli.“ Božiji poziv ka Pavlovom srcu, da ide tamo gde je potreba. Nemoj da ideš tamo gde postoji crkva da bih je iskopirao, nego idi tamo gde postoji potreba. „Propovedaj evanđelje tamo gde još nisu čuli, a ne da bih se hvalili onim što je drugi učinio.“ Znači, namera nije bila da dođe i da uzme ono što je neko drugi započeo.

A koji se hvali, Gospodom neka se hvali. Jer onaj nije valjan koji se sam hvali, nego kog Gospod hvali. (10:17-18)

Nije bitno ono što ja mislim o sebi, nego ono šta Bog misli o meni. Nije bitno šta ja kažem o sebi, nego ono šta Bog kaže o meni. Tako je i sa tobom. Nije bitno šta ti možeš reći o sebi, nego ono šta Bog ima da kaže o tebi. Nije bitno to šta ti možeš reći o svom pozivu, službi ili šta god, nego šta Bog kaže o tome. Onaj koji sam sebe preporučuje, nije bitan. To nije to. Nego da te Bog preporučuje, to je ono što treba da vidimo. Ako želimo da se hvalimo, hajde onda da se ne hvalimo sa onim šta smo mi uradili nego hajde da se hvalimo onome šta je Gospod uradio.

Ja se često osećam postićenim kada se sretnem sa raznim ljudima, crkvenim službenicima i sl. i kada kažu, „Ti si zaista uradio dobro delo tamo u Kosta Mesi.“ I ja ih uvek ispravim i kažem, „Gospod zaista radi divno delo, i ja imam privilegiju da posmatram šta On radi.“ Ja ne gledam na ovo kao moje delo. Bog zna šta ja mogu da uradim. Ja mogu da napravim nered od ničega. Kao što smo govorili, „Naša deca mogu da naprave sok od bilo čega šta jedu. Mogu jesti krekeri i videćeš sok kako izlazi iz njihovih usta.“ I isto tako kao što oni mogu da naprave sok od bilo čega, tako i ja mogu da napravim nered od bilo čega.

Ovo je delo Gospodnje. I divno je u našim očima. Mi imamo radost i blagoslov da posmatramo kako Bog radi. I „Onaj koji se hvali, neka se hvali Gospodom,“ za ono što je On uradio. I hajde da ne gledamo da nas ljudi preporučuju, da nas oni odobravaju. Hajde da se trudimo da nas Gospod odobri.

Šta Bog misli o meni i mojoj službi? Ljudi mogu da me hvale i da govore divne stvari o meni. Ali to nije bitno. Moguće je da greše. Šta Bog govori? To je ono što me interesuje. Šta je Božije mišljenje? To mene brine. Neka nam Bog pomogne.

Oče, ponovo ti se zahvaljujemo za Tvoju reč, standardu za naše živote. Svetlu našem putu. Neka hodamo u Tvojim istini. Bože, da živimo po Duhu i po stvarima Duha Svetoga. Životom koji je Tebi ugodan i prihvatljiv Gospode. U Isusovom imenu se molimo. Amen.

Neka Gospod bude sa vama i neka vas blagoslovi kroz ovu sedmicu dok vam On služi ta beskrajna bogatstva Njegove ljubavi i milosti sa kojima vas je voleo prije nego li je svet postojao. Neka imate svež uvid u Božiju ljubav i brigu za vas, da bih vi u zauzvrat mogli imati novu dubinu ljubavi i zajedništva sa Njim. Neka ova sedmica bude blagoslovljena. Blagosloveni da budete od Boga na svaki način.

11. poglavlje

Pavlov autoritet kao apostol je doveden u pitanje od strane nekih Jevrejskih učitelja koji su došli u Korint posle Pavla, sa željom da dovedu ljude u ropstvo koristeći religiozni legalizam. I kao što znamo, Pavlov naglasak u službi je Božija blagodat. I bilo je onih koji nisu mogli da podnesu učenje o Božijoj blagodati o kojoj je Pavle govorio, i oni bi došli i u mesto u kojem je Pavle bio pa bi pokušali da omalovaže Pavla tako što bih ga diskreditovali. I oni bi se trudili, kao što sam već napomenuo, da stave ljude pod legalizam religije govoreći da ne možeš biti Hrišćanin ako nisi obrezan i ako ne slediš Mojsijev zakon. I oni su se zalagali za pravednost koja dolazi po delima a Pavle je govorio protiv toga jer je on učio o pravednosti koja dolazi verom u Isusa Hrista.

Tako da u toj želji da poboljšaju svoj položaj pred ljudima, oni bi pokušali da omalovaže Pavla. Pavle je bio taj koji je započeo tu crkvu. Pavle bi otišao tamo i postavio bih podlogu. On bi bio taj koji bi otišao u paganski grad i propovedao bih Hrista ljudima tog grada i oni bih došli do znanja o Isusu Hristu. Ali ovi ljudi su bili paraziti. Oni bi došli posle Pavla i pokušali bi da se obogate od Pavlovog rada tako što bi stavili ljude u ropstvo religije i legalizma.

Oni bih se uzdizali u sebe. Oni bi rekli, „Mi smo pravi Jevreji. Pavle nije pravi Jevrej. Mi smo pravi Jevreji, pravi Izraelci.“ Rabini bi obično u to vreme vikali na svoje učenike i ako bi mislili da učenici ne shvataju šta im oni pokušavaju reći onda bi ih ošamarali. I čini se da ovi koji su došli u Korint posle Pavla su radili slične stvari kao rabini tog vremena, jer ćemo malo kasnije videti kako Pavle govori o razlici između njegove službe i službe onih koji su došli posle njega.

I pošto su se oni trudili da omalovaže Pavla i njegovu verodostojnost, Pavle oseća potrebu da ponovo uspostavi svoju verodostojnost pred njima. Tako da će on sada odgovoriti na neke optužbe koje su iznete protiv njega i njegovog karaktera od strane ovih likova. I zato Pavle kaže,

O da biste (drugim rečima, voleo bih) malo potrpeli moje bezumlje (barem na kratko)! (11:1)

Pavle govori o ovom hvaljenju kao bezumlje. Ovo hvaljenje su stvari kroz koje je prošao radi Hrista. Ove stvari on nije izabrao. I on ne uživa u ovome da mora da iznese ove stvari. Ali je primoran da govori o njima jer su ovi lažni učitelji radili na tome da omalovaže Pavla. I zato, „O da biste malo pretpeli moje bezumlje,“ kaže Pavle,

No i potrpite me. (11:1)

Ono što on kaže je, „Želeo bih da me pretrpate, i učinite to.“

Jer revnujem za vas Božjom revnosti, jer vas obrekoh mužu jednom, da devojkicu čistu izvedem pred Hrista. (11:2)

Brak je u to vreme bio sporazum između roditelja, i oni bi se satali i rekli, „Vi imate lepu ćerku a mi zgodnog sina. Zašto ih ne bi spojili zajedno u brak?“ Postojala su tri dela za brak. Prvi deo je bila veridba. I veridba se mogla desiti kada su mladenci bili čak tri ili četiri godine starosti. Imaš li prijatelje? Prijatelji ste dugo vremena? Oni imaju ćerku a vi imate sina. Zašto ih nebi venčali kada postanu stariji? Vereni su. Zamislite scenario, deca u zabavištu pitaju jedni druge, „Za koga si veren ili verena?“

I deca bi odrasla i kada bi se približilo vreme za brak, tačno jednu godinu pre braka oni bi ušli u „venčanje“ koje traje godinu dana i smatralo bi se isto kao i brak. Ako bi hteo da odustaneš od „venčanja“ morao bi da se razvedeš. Ali, fizički odnos u „venčanju“ nije bio dozvoljen sve dok ne bi stupili u brak, tj. za vreme bračne ceremonije. I za vreme ovog „venčanja“ je Marija zatrudnela od strane Svetoga Duha. I zato je to bio veliki problem za Josipa.

Ovo „venčanje“ bi trajalo godinu dana i slično je današnjoj veridbi. Odansot je izražena ali brak nije upotpunosti upraktikovan. I onda dolazi sedmodnevna svečanost venčanja i na kraju te sedmodnevne ceremonije konzumacija braka.

Pavle ovde govori kao otac, „Ja sam vas obrekoh („venčao“). Ja sam vaš duhovni otac. Došli ste do znanja Isusa Hrista kroz moju službu vama. Ja imam ljubomoru prema vamao kao što otac ima prema svojoj ćerki. Ja sam vas „venčao“ sa Isusom Hristom, i moja je želja da vas predstavim kao neporočnu devicu.“

U to vreme su imali interesantne običaje za brak. Kada bi brak bio utpotpunjen, oni bi morali da pokažu dokaze devičnosti. Otac bi ovo čuvao kao dokaz u narednim godinama da je njegova ćerka bila devica. Za njih je to bila veoma bitna stvar.

U Izraelu se i u ovo moderno vreme zna za događaje u kojima su pogubili devojke jer su imale seksualni odnos prije braka. Pogubili bi devojku jer je porodična čast u pitanju. Događaj za koji ja znam se dogodio u jednom Beduinskom plemenu. Oni i dan danas praktikuju veoma stare običaje. Ako devojka nije devica prije braka, onda je to sramota za porodicu, i porodična čast je povređena i čast oca pogotovo, jer je očeva odgovornost da se pobrine da njegova ćerka ostane devica sve dok se ne uda. I za njih je to veoma velika odgovornost i čast. I za njih je to jako važno.

Pavle kaže, „Ja sam kao otac. Ljubomoran sam za vas. Moja je želja da vas predstavim kao neporočnu devicu pred Isusom Hristom. Ne želim da budete korumpirani sa ovim drugim učiteljima. Oni vas vode ka drugom Isusu, ka drugačijem evanđelju. Želim da vas održim čistim. Moja je želja bila da vas održim čistim u evanđelju Isusa Hrista.“

Ali se bojim da kako kao što zmija Evu prevari lukavstvom svojim tako i razumi vaši da se ne odvrte od prostote koja je u Hristu. (11:3)

Teško je održati evanđelje jednostavnim kao što jeste. Uvek postoje ljudi koji žele da ga uskomplikuju. Kao dokaz ovome je dovoljno da pogledaš oko sebe i videćeš primere ovoga.

Pre koju sedmicu u nedelju ujutro sam bio u starom delu Jerusalima, unutar Jopa kapije, i cenkali smo se sa jednim vlasnikom radnje. I čuo sam nedaleko od mene buku i okrenu sam se da vidim šta je to. Video sam jednog lika koji je bio svečano obučen koji je bio namršten. Izgledao je svirepo sa kiselim licem. Imao je zlatan štap, veliki crveni šešir na glavi i crni ogrtač. Išao je uskom ulicom u starom delu Jerusalima. I iza njega su išli drugi likovi u crnim odorama i crnim kapama koji su takođe bili namršteni, hodajući u ritmu. Išli su da objave crkvene službe. Vlasnik radnje je prokomentarisao, „Eto, Hrišćani idu u crkvu.“

Namršteni, besnog pogleda, svirepog izgleda, hodali su jedni pored drugoga, u četiri reda. Svi oni i ovaj glavni sa tom bukom, i eto Hrišćana. Ja sam pomislio, ako je to Hrišćanstvo, ja ga ne želim. Oni su ga napravili tako komplikovanim. Napravili su da bude tako da ka Hristu možeš prići samo preko ovog komplikovanog načina.

Pavle kaže, „Ja sam ljubomoran za vas. Hteo sam da vas predstavim kao čestite. I bojim se da vam neko ne ukrade tu divnu jednostavnost koja je u Hristu.“ Kad god počnemo da stvaramo religiozne sisteme, i hirearhije, sa namerom da pokažemo ljudima da smo veći od njih, i zato

nosimo odore određenih boja. Moja odora govori da sam iznad tebe...želim da svi znaju koliko sam ja pobožan i koliko sam ja važan. I tako počnemo da stvaramo ove sisteme važnosti i sa njima odstupimo od jednostavnosti koja je u Hristu.

Ja volim obdaništa. Ja volim da odem u učionice i da slušam kako mala deca govore o Bogu. Jednostavnost njihove vere. Jednostavnost i otvorenost njihove ljubavi. I njihova teologija zna biti malo čudna ponekad. Jedno jutro kada se deca čula glas preko glasnog sistema koji je rekao, „Pažnju molim.“ Jedan dečak je rekao, „Je li to Bog?“

Kako ja volim njihovu jednostavnost. Ja sam zahvalan da me je Bog stvorio kao jednostavnu osobu. Nisam komplikovan. Pavle se bojao da su ovi likovi došli i da su počeli da stavljaju svakojaka pravila i propise. I kada smo bili u Izraelu pre koju sedmicu smo videli primer ovoga kada smo bili u jednom restoranu. Jedan čovek je došao i tamo se nalazila srebrna posuda sa srebrnom kutlačom, i on ju je uzeo...i moraš oprati ruke na određen način određen broj puta. Ne možeš samo da uzmeš sapun i vodu i da opereš ruke i da ih osušiš na peškiru. To nije čisto. Moraš da slediš određenu rutinu i na specifičan način.

I vidimo ove jednostavne bebe u Hristu u Korintu. Oni su verovali u Isusa Hrista, voleli Gospoda, imali su super vreme. I onda su se pojavili ovi lažni učitelji koji su počeli da stavljaju na njih svakojaka pravila i propise, i sa time su im oduzimali jednostavnost koju su imali u Hristu.

Jer ako onaj koji dolazi drugog Isusa propoveda kog mi ne propovedasmo, ili drugog Duha primite kog ne primiste, ili drugo jevanđelje koje ne primiste, dobro biste potrneli. (11:4)

Koji propoveda drugog Isusa. Propovedanje drugačijeg evanđelja. Ima mnogih koji su uzeli terminologiju i promenili je da bih zbunili i obmanuli. Kao primer ovome uzmimo, Mormone koji govore o svojoj veri u Isusa Hrista i njihovoj veri da je On Sin Božiji. Oni govore o tome da je On umro za naše grehe. Da je On njihov spasitelj. I ako ih slušaš lako bih došao do zaključka, „Pa oni veruju u isto što i ja.“ Ali, Isus, u kojeg oni veruju je Luciferov brat. I oni veruju da je Bog imao želju da otkupi svet, tako da je On imao skup i da je Lucifer došao sa planom otkupljenja. I da je Isus došao sa planom otkupljenja. I da je Otac izabrao Isusov plan a ne Luciferov i da je to naljutilo Lucifera koji je došao na zemlju da poremeti Isusov plan. I ovo možemo da vidimo u raskošu u njihovim ceremonijama u hramu. Može se videti ta svađa između Isusa i njegovog brata Lucifera oko tog plana otkupljenja. E to je taj drugi Isus o kome Biblija ovde govori, koji je jednorodni Sin Božiji.

Dobro, ti govoriš o Isusu, a koji je to Isus? Ti govoriš o Bogu, ali koji je Bog u pitanju? Kada govoriš o Bogu, da li govoriš o Adamu o kojem je Brigam Jang rekao da je jedini Bog kome smo mi dužni? Onaj koji je zatrudneo Evu?

Bitno je reći da Mormoni danas poriču Brigam Jangovu teoriju u tome da je Adam Bog. Oni oporiču tu izjavu i bitno je priznati da je oni poriču. Ali oni ne poriču verovanje da je Isus Luciferov brat. Ali ono što oni ne shvataju je to da je Brigam Jang pratio osnovnu Mormonsku doktrinu kada je izjavio da je Adam naš Bog.

Šta je cilj svakog Mormona? Ako si veran, ako je tvoj brak overen u hramu, i ako ostaneš veran Mormon, ti i tvoja žena ćete postati bogovi. Ti ćeš imati svoju planetu, i ti ćeš biti u mogućnosti da naseliš svoju planetu, da započneš svoj eksperiment. Ti možeš da nadgledaš svoju planetu i ti ćeš biti Bog te planete. A mi ostali dobri ljudi ćemo biti tvoji anđeli i moraćemo da čekamo na tebe da izvršujemo tvoju volju. To je Mormonska doktrina. Uzdizanje ka božanstvu ka tome da jednoga dana postaneš bog.

Šta je Brigam Jang uradio? On je uzeo tu doktrinu korak unazad. Drugim rečima, zašto bi mi verovali da je sve počelo pre nekih šest hiljada godina sa Adamom i Evom? Vidite, Adam je bio dobar i veran Mormon na nekoj drugoj planeti negde. Oni su bili zapečaćeni u braku i tako da je on došao sa jednom od svojih nebeskih žena, Evom, i oni su počeli da nastanjuju zemlju. Tako da je Brigam Jang uzeo Mormonsku doktrinu jedan korak nazad. I oni su užasnuti mislji da je Adam naš Bog, ali ono što je Brigam uradio je uzeo tu postojeću doktrinu i primenio je unazad, umesto unapred. Vidiš, ako smo mi Mormoni, onda svi mi napredujemo ka božanstvu ka tome da postanemo bogovi.

Čini mi se da se negde u podsvesti sećam da sam čuo nekoga da je rekao da bi oni postali bogovi samo ako bi uzeli to voće koje im je Bog rekao da ne uzmu. Lukavost. Vodeći ih dalje od jednostavnosti koje je u Isus Hristu.

Zato Pavle kaže,

Jer mislim da ni u čemu nisam manji od prevelikih apostola. (11:5)

Drugim rečima, „Ja nezaostajem nizakim, nisam na drugom mestu.“ Oni su optužili Pavla da je grub u svom govoru. „Njegov govor je gnusan. On piše ova moćna pisma, ali njegov govor je prost. On kao osoba je kržljavac.“ I zato on kaže,

Jer ako sam i prostak u reči, ali u razumu nisam. No u svemu smo poznati među vama. (11:6)

Drugim rečima, „Ja sam bio potpuno iskren pred vama. Ja se nisam krio, ja se nisam trudio da sakrijem stvari od vas niti sam živeo dvostrukim standardom.“

Ili greh učinih ponižujući se da se vi povisite? (11:7)

„Ja nisam došao do vas kao neko važan. Ja nisam došao sa apostolskim autoritetom naređivajući ljudima. Ja sam došao kao sluga. Ja sam došao u jednostavnosti govora i ponašanja, ali nisam jednostavan u razumu. Ja znam bolje. Ali sam namerno među vama bio takav kakav sam bio. Ja nisam uzdizao sebe. Da li sam pogrešio to što sam ponizio sebe...da bi ste vi mogli biti uzdignuti?“

Jer vam zabadava Božije jevanđelje propovedih. (11:7)

Kada je Pavle bio u Korintu on je odbio da primi novčani prilog. On nije dozvolio njima da ga oni novčano podrže. Njegova finansijska podrška je delom došla od crkve u Filipu, koji su je poslali a kada je bio u potrebi za novcem on je radio praveći šatore. „Samo zato što nisam uzeo vaš novac, nisam vas opelješio.“ Ovi koji su ogovarali Pavla, ovi lažni učitelji koji su umalovažali Pavla su pljačkali ljude. Oni su imali svakojake načine na koji su tražili novac od ljudi. Opelješivali su Božije stado. A usput su omalovažavali Pavla. Pavle kaže,

Od drugih crkava otehu zvezši platu za služenje vama; (11:8)

I on ne misli bukvalno da je otimao od drugih crkava, nego šta misli je da je primao novčanu podršku od drugih crkvi da bi mogao da služi njima u Korintu.

Jer moju sirotinju popuniše braća koja dođoše iz Makedonije, i u svemu bez dosade vama sebe držah i držaću. Kao što je istina Hristova u meni tako se hvala ova neće uzeti od mene u ahajskim krajevima. (11:9-10)

„Vi ne možete reći da sam stavio na vas teret da me novčano podržavate govoreći koliko sam u potrebi. Ja nisam došao da vas opelješim. Ja nisam došao da vas iskoristim. Zato što nisam ništa uzeo od vas.“

Zašto? (11:11)

Zašto nisam?

Što vas ne ljubim? (ko da ne znate) Bog zna. A šta činim i činiću, Da odsečem uzrok onima koji traže uzrok, da bi u onome čime se hvale našli se kao i mi. (11:11-12)

Drugim rečima, „Ovo sam uradio. A oni koji govore loše o meni, ja bih voleo njih da vidim da li oni mogu ovo isto da kažu. Ako su oni ti važni apostoli, kao što tvrde da jesu, neka onda urade ono što sam ja uradio. Hajde da se potrude da ne uzmu ništa od vas. Koliko dugo će oni ostati ako ne bih imali novčanu korist od vas. Hajde da vidimo gde je ta prava ljubav. Nemojte ih novčano podržati pa vidite šta će biti.“

Jer takvi lažni apostoli i prevarljivi poslenici pretvaraju se u apostole Hristove. I nije čudo, jer se sam sotona pretvara u anđela svetla. Nije dakle ništa veliko ako se i sluge njegove pretvaraju kao sluge pravde, kojima će svršetak biti po delima njihovim. (11:13-15)

Ovi likovi dolaze predstavljajući se kao jako važne ličnosti, da su duhovni i pobožni. Juče sam baš primio poziv iz Gvatemale, poprilično očajan poziv. Jedan lik je došao iz Sjedinjenih Država tamo sa doktrinom *Sinova Božijih*. On je doneo tu doktrinu i neke od crkava koje su primile tu poruku sada prolaze kroz svakojake probleme zbog ove pogibne doktrine.

Suština ove doktrine je u učenju da ćemo se svi mi jednoga dana objaviti kao sinovi Božiji i da je to u stvari Isusov drugi dolazak. On neće bukvalno doći, nego da On dolazi kroz svoju crkvu i da će se on objaviti kroz crkvu, i da ćemo mi biti objavljeni kao sinovi Božiji. Mi smo Isusov drugi dolazak. I momenta kada se mi objavio u toj silnoj sili, mi ćemo odjednom biti super svetci, mi ćemo preuzeti svet. I ova doktrina u sebi ima dosta egoa u sebi i ponosa, „Kojom ćeš ti zemljom upravljati?“ „Ti ćeš biti dinamičan, silan i manifestovan. Ceo svet će ti se klanjati zato što si sin Božiji.“ I slične izjave. Svet čeka da se ti objaviš. I sve što mi treba da uradimo da bi se ovo dogodilo je da postanemo savršeni, i onda ćemo biti manifestovani. Ako je tako, onda ćemo se načekati zar ne?

I na određenim tv stanicama možete da čujeta ovakvo učenje. Jedan od ovih lažnih učitelja ima zlatan oltar i krunu i ostalo. Za mene ovakvi ljudi nisu objavljenje nego su odvratnost.

Tako da se oni predstavljaju kao službenici svetla, kao apostoli. Ali Pavle kaže, „To nije ništa posebno jer i sam Sotona se pretvara kao anđeo svetla da bh mogao da prevari. Tako da i oni koji njemu služe rade iste stvari, ništa novo.“

Opet velim da niko ne pomisli da sam ja bezuman; ako li ne, a ono barem kao bezumnog primite me, da se i ja šta pohvalim. (11:16)

„Prislili ste me da to učinim, pa ću učiniti.“

Budući da se mnogi hvale po telu, i ja ću da se hvalim. Jer ljubazno primajte bezumne (primili ste ove bezumnike dragovoljno) kad ste sami mudri. (11:18-19)

Pavle ih ukorava. „Prevarili su vas. Uхватili ste njihov mamac. Vi ste tako mudri i dozvolili ste ovim bezumnicima da vas obmane.“

Jer primete ako vas ko natera da budete sluge, ako vas ko jede, ako ko uzme, (11:20)

Oni su vas opelješili.

ako vas ko po obrazu bije, ako se ko veliča. (11:20)

„Oni uzimaju vaš novčanik, i vi ih primete. Nadmudrili su vas, totalno vas imaju.“ Pavle kaže,

Na sramotu govorim, jer kao da mi oslabismo. Na šta je ko slobodan (po bezumlju govorim), (11:21)

Ovi likovi su veoma drski,

i ja sam slobodan. (11:21)

Ovi likovi,

Jesu li Jevreji? I ja sam; Jesu li Izrailjci? I ja sam? Jesu li seme Avraamovo? I ja sam; Jesu li sluge Hristove? (Ne govorim po mudrosti) ja sam još više. Više sam se trudio, više sam boja podneo, više puta sam bio u tamnici, mnogo puta sam dolazio do straha smrtnog; Od Jevreja primio sam pet puta četrdeset manje jedan udarac; Triput sam bio šiban, jednom su kamenje bacali na me, tri puta se lađa sa mnom razbijala, noć i dan proveo sam u dubini morskoj. Mnogo puta sam putovao, bio sam u strahu na vodama, u strahu od hajduka, u strahu od rodbine, u strahu od neznabožaca, u strahu u gradovima, u strahu u pustinji, u strahu na moru, u strahu među lažnom braćom; U trudu i poslu, u mnogom nespavanju, u gladovanju i žeđi, u mnogom pošćenju, u zimi i golotinji; Osim što je spolja, navaljivanje ljudi svaki dan, i briga za sve crkve. Ko oslabi, i ja da ne oslabim? Ko se sablazni, i ja da se ne raspalim? Ako mi se valja hvaliti, svojom ću se slabošću hvaliti. Bog i Otac Gospoda našeg Isusa Hrista, koji je blagosloven vavek, zna da ne lažem. U Damasku neznabožački knez cara Arete čuvaše grad Damask i htjede da me uhvati; i kroz prozor spustiše me u kotarici preko zida, i izbegoh iz njegovih ruku. (11:22-32)

I ovo nam jasno pokazuje da nije sve zabeleženo u knjizi Dela Apostolska. Pavle je pisao ovu poslanicu iz Efeza i to vidimo u Delima Apostolskim u devetnaestom poglavlju. I kada čitaš Dela Apostolska i kada stigneš do devetnaeste glave samo tri od ovih gore navedenih stvari vidiš. Ali sve ovo se desilo prije devetnaeste glave Dela Apostolskih. Tako da možemo da vidimo da nije sve zabeleženo u Delima Apostolskim. U njoj uglavnom vidimo najistaknutije događaje. Pavle nam ovde kaže još više stvari kroz koje je prošao. Kaže nam malo o tom kamenovanju u Listri i slične događaje. Ali, kroz šta je sve ovaj čovek prošao samo zato da bih mogao da propoveda evanđelje Isusa Hrista ljudima koji nikada nisu čuli, je zadivljujuće.

Ti misliš da si zaista uradio nešto za Gospoda? Misliš da si se zaista žrtvovao za Boga? Misliš da si zaista predan? Pogledaj na Pavla. Ja volim Pavla. Čak, on će biti jedan od prvih ljudi koje ću potražiti kada stignem u nebo. Ja mu se neću predstaviti nego ću samo doći da ga slušam. Jedva želim da ga vidim. On je primer za mene. Ja nisam nigde blizu njega gledajući šta je sve on uradio. Ja ne pripadam u istoj ligi. On je u prvoj ligi a ja sam tu negde u nekoj regionalnoj ligi. Koja predanost. I zbog ovih optužbi je primoran da izloži kroz šta je sve prošao. I da ga ovi nisu optuživali mi nikada ne bih smo saznali sve ove stvari o Pavlu. Ali, on je osećao potrebu da podeli sve ovo. Ovi likovi su govorili, „Mi smo Jevreji. Mi smo ovo, mi smo ono.“ A Pavlov odgovor je, „Oni misle da su nešto posebno, ali se ne mogu porediti samnom, ako žele da se hvale sa ovakvim stvarima.“

12. poglavlje

Ali mi se ne pomaže hvaliti, jer ću doći na viđenja i otkrivenja Gospodnja. Znam čoveka u Hristu koji pre četrnaest godina (ili u telu ne znam; ili osmi tela, ne znam: Bog zna) bi odnesen do trećeg neba. (12:1-2)

Siguran sam da ste čuli da neki govore da je Pavle imao van telesno iskustvo. I to je interesantno da oni znaju šta je Pavle imao, a on sam kaže da ne zna. „U telu ne znam, ili izvan tela, ne znam.“ I ako odeš četrnaest godina unazad videćeš da je to bilo u vreme kada je Pavle bio u Listri, i veoma je moguće da je to to iskustvo o kojem Pavle sada ovde govori. Sećete se da smo čitali da su kamenovali Pavla u Listri, i da su ga izveli izvan grada misleći da je mrtav, i da su Pavlovi prijatelji stajali oko njega oplakivaši ga. Mislili su, „Jadan Pavle. Gotova je njegova služba.“ I njegovo mlitavo telo je tamo na zemlji i oni koji su ga kemnovali su otišli kući misleći, „Otarasili smo ga se. Mrtav je.“ Prijatelji ga oplakuju i odjednom Pavlove se oči otvore, i on ustane. I prve reči iz njegovih usta su, „Hajdemo nazad da propovedamo evanđelje.“ Pavle, ti mora da si lud.

I veoma je moguće da je Pavle zaista umro i da je njegov duh bio uzet u nebo u tom momentu. I moguće je da on o ovome govori jer se to dogodile pre četrnaest godina. Prije nego li je napisao ovu poslanicu on kaže, „Ja znam čoveka u Hristu koji je prije četrnaest godina, da li u telu ili izvan tela, ne znam.“ Da li sam zaista bio mrtav ili ne, je ono šta on kaže ovde. „Moguće je da sam bio mrtav i da sam imao van telesno iskustvo. Moj duh, znam da je moj duh otišao u nebo. Ali ne znam da li sam zaista bio mrtav ili ne. Ali ono što znam da je moj duh otišao u nebo.“

On ovde iznosi interesantnu stvar, a to je da on nije znao da li je bio mrtav ili ne, ali ono što je znao je da je njegov duh bio u nebu, da je bio svestan toga da je tamo, i da je čuo stvari koje ne bih smeo ponoviti. I to nam pokazuje da je duh u momentu u nebu da smo u svesnom stanju u nebu kada umremo. Pavle kaže, „Ja ne znam da li sam bio mrtav ili ne.“ Ako bih u smrti prešao spavajuće stanje tj. stanje sna, onda bih Pavle rekao, „Imao sa divnu viziju. Ja ne bih mogao biti mrtav jer sam znao tačno šta se događa.“ Ali ono šta on kaže je, „Ja ne znam da li sam bio mrtav ili ne. Ali ono što znam je to da sam bio uzet u treće nebo. Da li u telu ili van tela, ne znam. Ali ono što znam je da sam bio uzet.“

I znam za takvog čoveka (ili u telu, ili osim tela, ne znam: Bog zna) Da bi odnesen u raj, (12:3-4),

Sećate se da je Isus rekao, „Danas ćeš biti samnom u raju“ (Lukino evanđelje 23:43).

i ću neiskazane reči kojih čoveku nije slobodno govoriti. (12:4)

I tačnije prevedeno možemo reći da ono šta kaže ovde je da bih bio zločin da ih kaže. Ne postoji jezik, ne postoje reči koje bi mogle da opišu šta se dogodilo.

Čitao sam o jednoj devojčici koja je bila slepa i da nije bilo nade za njeno stanje. I onda je jedan veoma dobar lekar izvršio seriju operacija na njenim očima. I posle tih operacija su počeli da skidaju prevoje sa njenih očiji, jedan po jedan. Tako da svaki put kada bih jedan zavoj bio skinut svetlost bi mogla sve jače i jače da doprije do njenih optičkih nerva i tako sve do zadnjeg. Devojčica je sedela na majčinom krilu, i kada su skinuli zadnji, ona je pogledala oko sebe. Prvi put je mogla da vidi majčino lice, lekarevo lice, sobu. Sišla je sa majčinog krila i otišla je do prozora i pogledala spolja. Videla je plavo nebo, zelenu travu, cveće, drveće i decu kako se igraju. Zaplakala je. Zatim je dotrčala do majke plačući. Majka ju je upitala, „Šta se

desilo? Šta nije uredu?" Devojčica je odgovorila, „Mama, zašto mi nisi rekla da je ovako predivno?" Majčin odgovor je bio, „Draga, pokušala sam ali je zaista teško opisati boje, oblake, nebo. Probala sam najbolje što mogu.“

Kada stignemo u nebo priči ćemo Pavlu i upitati ga, „Pavle ti si bio tu. Zašto nam nisi rekao da je ovako predivno?“ „Rekoh ti, bio bi zločin pokušati da opišem.“ Ne postoje reči koje mogu da opišu slavu, lepotu neba. Znae da zbog našeg pogrešnog shvatanja neba ili nedostatka vere da mi oplakujemo vernika ili vernicu kada umru. „Šteta. Bi je tako mlad, šteta.“ O, kakav blagoslov, on više ne mora da živi u ovom prljavom svetu.

Ako bi zaista razumeli nebo, slavu...ne bismo plakali za nekim. Plakali bih za sebe jer smo mi ti koji smo ostali. Ali nemoj da plačeš za njima. To je ludost. „Uzet u raj. Čuo sam stvari koje bi bilo nezakonito da ih kažem.“

Tim ću se hvaliti, a sobom se neću hvaliti, već ako slabostima svojim. Jer kad bih se i hteo hvaliti, ne bih bio bezuman, jer bih istinu kazao; ali štedim da ne bi ko više pomislio za mene nego što me vidi ili čuje šta od mene. (12:5-6)

„Ne želim da vi mislite...ne želim da mislite da sam je neko ili nešto posebno jer je Bog uradio sve ovo za mene.“ Pavle se nije trudio da uzdigne sebe u njihovim očima. On je bio prisiljen da se brani i svoju poziciju jer istina o kojoj je govorio je bila dovedena u pitanje. I to je jedini razlog zašto je on govorio ove stvari njima, jer je istina bila ugrožena. I kaže, „Ali reći ću vam u čemu želim da se hvalim. Hvali ću se svojim slabostima.“

I da se ne bih poneo za premnoga otkrivenja, dade mi se žalac u meso (telu), anđeo sotonin, da me čuša da se ne ponosim. (12:7)

Ovde Pavle govori o svom trnu u telu. I grčka reč upotrebljena ovde za trn je šatorski kolac. Kada Beduini postave šator, interesantno je to da su žene te koje postave šator jer muškarci uopšte nemaju pojma kako to da urade. Muškarci znaju kako da skuvaju kafu ali nemaju pojma kako da postave šator jer to smatraju ženskim poslom. I žene moraju postave i da sruše šator po želji muškaraca.

Muškarac je taj koji odlučuje kada će se pokrenuti jer je to njegov posao. Nema dovoljno trave za ovce pa je vreme da promenimo lokaciju. I on će odlučiti gde će šator biti postavljen ali neće ni prst pomeriti da pomogne u postavljanju jer je to posao za žene. I tamo u pustinji u divljini gde oni postavljaju šatore znaju biti jaki vetrovi tako da moraju da koriste kolce koji su nekih četrdeset i pet centimetara dugački, da bi šatori mogli da izdrže sav taj vetar.

Pavle kaže da ima osećaj takvog kolca u telu. Ne govori o malom trnu koji više dosadan nego bolan, nego nešto što je baš značajno. I on kaže da mu je ovaj trn dat. I nisam siguran da je Pavle da je znao da mu je ovaj trn dat i da se on molio da taj trn bude uklonjen. To je nešto što je on saznao kroz molitvu. I mislim da je Bog namerno izostavio detalj o ovom trnu, šta je on tačno. Postoje nagađanje i mnogi su pokušali da pogode šta je u pitanju. Neki misle da je u pitanju očna orientalna bolest zbog koje je bilo neprijatno gledati u Pavla. Neki misle da je u pitanju jedna vrsta malarije koja je uobičajna u delu Azije i da ga je ona toliko onesposobila da je imao konstantne migrene. Postoje svakojaka nagađanja ali mi zaista ne znamo šta je u pitanju. Sveto Pismo nam ne kaže, tako da je sve ostalo samo nagađanje. I zaista je bolje da ako Sveto Pismo ne kaže nešto o nečemu da i ti onda nekažeš nešto o tome.

Ja verujem da je Bog namerno izostavio da nam kaže kakav je trn u pitanju da bih se mi mogli poistovetiti sa Pavlom i njegovim iskustvom. Jer ako bih znali šta je tačno u pitanju, onda bih rekli, „Pa to je Pavle, moj je drugačiji. Bog je mogao to da uradi za Pavla, ali moj je drugačiji od Pavlovog.“ Činjenica da ne znamo je zato da bih mogli da se poistovečimo sa njim. Jer taj trn je

bio dosadan i bolan. To je bila slabost. I on je zove slabost i ona se može prevesti kao bolest. Tako da Pavle govori o svojoj slabosti ili bolesti, šta god da je.

I on ga zove Sotonin anđeo, da ga ćuša, ali Pavle je otkrio da mu je dat. Drugim rećima, on je otkrio da postoji božanska namera iza toga. To je nešto što je Bog dozvolio u njegovom životu.

Zato triput Gospoda molih da odstupi od mene. (12:8)

„Triput“ Pavle kaže, „Molih Gospoda da ostupi tj. da ga ukloni od mene.“ On je tražio od Boga da ukloni nešto što je Bog doveo u njegov život. „Da odstupi on mene.“

I reće mi: Dosta ti je moja blagodat (milost); jer se moja sila u slabosti pokazuje sasvim. (12:9)

Vidimo je Pavle došao do sasvim novog stava povodom ovog trna kroz Svetoga Duha. U prošlosti se molio da ga Bog otkloni a sada kaže da se „hvali“ njime.

Dakle ću se najslade hvaliti svojim slabostima, (12:9)

„Jer Božija se snaga u potpunosti vidi kroz moje slabosti, ja ću se zato hvaliti slabostima.“

da se useli u mene sila Hristova (da bi se Božija sila prikazala u mom životu). (12:9)

I zatim kaže,

Zato sam dobre volje u slabostima, u ruženju, u nevoljama, u progonjenjima, u tugama za Hrista: jer kad sam slab onda sam silan. (12:10)

Zašto? Zato što sada očekujem Božiju snagu. Tako da vidim da je ovo način koji je on koristio da se suprostavi tom trnu u telu. Vidiš, Bog nije uslišio njegovu molitvu, jer je Bog taj koji je u kontroli. Bog ne mora da usliša moje molitve kada se molim. Bog nije džini. On nije tu da usliši moje tri želje. On nije tu da se podredi mojim zahtevima. Ja ne upravljam univerzumom. I ako bih zaista bio iskren i imao dobar razum ja se ne bih trudio da upravljam mojim životom. Nego bih podredio moj život Njemu. Podredio bih moju sudbinu Bogu. Tražio bih da me Bog vodi i da On upravlja. Ludost je od osobe koja pokuša da upravlja Bogom da bi se Bog podredio njegovoj volji i zahtevima.

Šta ja znam? Šta ja razumem o stvarima koje se dešavaju oko mene? Ja mogu samo da vidim mali deo cele slike. Veoma često sam pogrešio u nekim odlukama pošto nisam znao celu istinu. I kada sam saznao celu istinu onda sam se osramotio. Vidi samo šta sam uradio. Da li znaš šta sam uradio. Sada znam celu istinu. Otpisao sam tog lika i rekao sam da je glup. I sada je on pravi sudija i moram da ga vidim sledeće nedelje. I da sam samo znao. Tako da eto mene, ograničenog u razumevanju i znanju govorim Bogu, „Evo Bože, ovo je što želim da uradiš za mene ako hoćeš da nastavim da te služim. Bilo bi bolje da to uradiš, a ako ne onda neću više verovati. Ako ne uradiš to za mene onda me zaboravi.“ I tako mi pokušavao da prisilimo Boga da se podloži našoj volji.

Pavle se molio i dobio je odgovor. Iako odgovor nije bio onakav kakav je on hteo da bude. I često je tako. Bog nam ne da ovek ono za šta se molimo jer je tako bolje za nas. I ono što je Bog imao za Pavla je veće otkrovenje Boga. „Pavle, bez obzira kroz šta prolaziš Moja blagodat je dovoljna za tebe. Ja ću se pobrinuti za tebe.“ „Dosta ti je moja blagodat; jer se moja sila u slabosti pokazuje sasvim.“

Vidiš, ovo novo otkrovenje je dalo sasvim nov pogled Pavlu ka tom trnu. Umesto žaljenja i govora, „Bože, uzmi ovo. Bože, otkloni ovo,“ on kaže, „Uredu. Hvaliću se ovim trnom jer kroz

njega sam došao u dublje zajedništvo sa Bogom gde znam više o Njegovoj sili u mom životu nego što sam to prije znao." I Bog je preokrenuo ovaj trn u Njegov instrument da bih me doveo u dublje iskustvo Božije sile u mom životu. Tako da ću se hvaliti ovom slabošću. Jer kada sam slab, onda sam zaista jak. I promena u Pavlovom stavu prema ovom trnu je došlo kroz molitvu.

I veoma često je to najveći rezultat molitve, najveći odgovor na molitvu nije da nas izvede iz okolnosti nego Božija milost koja je sasvim dovoljna da nas provede kroz okolnosti sa pobedom u našem srcu. I to je mnogo veće svedočanstvo ovome svetu, da kada prolazim kroz ovo iskušenje ja mogu da održim radostan duh i pobedu u srcu. To je u potpunosti mnogo veće svedočanstvo nego što bi bilo moje prisiljivanje Boga tako što bih me spasio i izvuko iz moje dileme. Pavle kaže,

Postadoh bezuman hvaleći se: vi me nateraste; jer je trebalo da me vi hvalite; (12:11)

„Eto...nateraliste me da se hvalim, ali bi trebalo vi da me hvalite.“

jer ni u čemu nisam manji od prevelikih apostola, ako i jesam ništa. (12:11)

Interesantno zar ne? „Ja nisam iza tih velikih apostola iako sam ništa.“ Neka nam Bog pomogne da shvatimo ovo. Svi smo mi ništa. I kada pomisliš da si nešto, onda varaš sebe i u opasnoj si pozicij kada zaista počneš da misliš da si nešto posebno. Bog je rekao Pavlu da je Njegova milost za njega dovoljna.

Šta god da Bog uradi za tebe, On to radi na osnovi Njegove milosti a ne zato što ti to zaslužuješ. To radi zato što je pun ljubavi, zato što je milosrdan i zato svi mi iskusimo svu dovoljnu blagodat Božiju. Niko od nas je ne zaslužuje. Blagodat daje Bogu mogućnost da radi u nama.

Jer znaci apostolovi učiniše se među vama u svakom trpljenju, u znacima i čudesima i silama. (12:12)

Ono što Pavle ovde kaže da je znak apostolstva taj dar da se čine čuda. Bili su čudotvorni znaci koji su ih pratili. To je sastavio deo apostolstva tih dana bio. To je jedna od stvari koje su gledali u apostolima. Da imaju ta čudotvorna dela u njihovim službama.

Jer šta je u čemu ste manji od ostalih crkava, osim samo što vam ja sam ne dosadih? Bacite na mene ovu krivicu. (12:13)

„Jedina razlika između vas i ostalih crkava je bio u tome što vi niste dali meni novac. Niste me finansijski podržavali. I zato mi oprostite.“

Evo sam gotov treći put da vam dođem, i ne dosađujem vam (nisam vam ni pre, neću ni sada dosađivati); jer ne tražim šta je vaše nego vas. (12:14)

Volim ovu izjavu. „Ja nisam tu da bih se obogatio. Ja sam tu zato što vas volim. Ne želim vaše stvari, želim vas.“

Jer deca nisu dužna roditeljima imanja teći nego roditelji deci. (12:14)

Ja ne bih trebao da nasleđujem nešto od moje dece. Ona trebe da naslede od mene. Ja treba da se brinem za njih. Ja ne bih smeo da kažem svom sinu, „Sine, potrebna mi je tvoja pomoć. Pomozi svom ocu.“ I moja deca veruju u ovaj stih. Oni dođu i kažu, „Tata, možeš li da pomogneš?“ I tako treba da bude i meni se sviđa tako.

A ja dragovoljno potrošiću i biću potrošen za duše vaše, (12:15)

Volim ovo. A ti? Volim Pavlov stav prema njima. „Ja ne želim ono što vi imate. Ja želim vas. I dragovoljno ću potrošiti i biti potrošen za vas. Kao roditelj želim da se pobrinem za vas. Ne treba da se brinete za mene. Dragovoljno ću potrošiti i biti potrošen za vas.“

ako i ljubim ja vas odviše, a vi mene manje ljubite. Ali neka bude, ja ne dosadih vama, nego lukav budući dobih vas prevarom. Eda li vas šta zakidoh preko koga od onih koje slah k vama? Umolih Tita, i s njim poslah brata: eda li vas Tit šta zakide? Ne hodismo li jednim duhom? Ne jednim li stopama? Mislite li opet da vam se odgovaramo? Pred Bogom u Hristu govorimo, a sve je, ljubazni, za vaše popravljjanje. (12:15-19)

„Mi smo tu i naša želja je da vas uzdignemo, ceo cilj je da vas izgradimo.“ I ovo je veoma bitan deo službe, bitna filozofija službe. I mnogi ljudi ne shvataju to. Ima mnogih koji dođu da posete našu crkvu da vide šta je tajna uspeha Golgote. Oni žele da vide tajnu naše službe da bi oni mogli da to urade isto u svojim mestima. Oni budu tu na par službi i onda upitaju, pomoćnog pastora, „Šta je vaša tajna?“ A njegov odgovor je, „Mi nemamo tajnu.“ „Ma hajde, možeš nama slobodno reći.“ I ovde je ta suptilna stvar. Ljudi je obično ne vide. Ali o tome Pavle ovde govori.

Postoje mnoge službe koje postoje zato da bi se njima služilo. Postoje mnogi radio programi sa tom svrhom. „Želimo da nam pišete ove nedelje. I ako nas ne podržite finansijski moraćemo da prestanemo sa emitovanjem.“ Ova služba je podržana od strane Božijih ljudi. I oni uvek iznose svoje potrebe i traže da se služi njihovim potrebama. I oni postoje zato da bi se njima služilo.

Pavlova služba nije bila takva. Cilj Pavlove službe je bio da služi ljudima. Ne da uzme od njih nego da im da. I to je filozofija koju mi koristimo ovde u Golgoti, da damo ljudima, da služimo ljudima a ne da tražimo od ljudi da oni nama služe. I zbog toga nećujete od nas da tražimo da date novac. Mi vam damo mogućnost da date ako želite. Mi kažemo, „Ako želite da date, možete to učiniti.“ Mi ne kažemo, „Narode, tražimo od vas ne da date iz vrha vašeg novčanika, nego iz dna vašeg srca.“ Mi ne koristimo takve lukave izreke da bi dobili od vas. Možete da date ako hoćete i ako to činite dragovoljno i radostno. A ako nećete ne morate. I mi vam to otvoreno kažemo jer ne želimo da nam vi služite nego mi vama. Mi smo tu da vama služimo. I to je osnovna filozofija iza naše službe i to je pozajmljeno od apostola Pavla. Mi se trudimo da izgradimo vas.

Jer se bojim da kad po čem dođem neću vas naći kakve hoću, (12:20)

„Dolazim po treći put do vas i bojim se da vas neću naći onakve kakve se nadam da vas nađem.“

i ja ću se naći vama kakva me nećete: da kako ne budu svađe, zavisti, srdnje, prkosi, opadanja, šaptanja, nadimanja, bune: Da me opet kad dođem ne ponizi Bog moj u vas, i ne usplaćem za mnogima koji su pre sagrešili i nisu se pokajali za nečistotu i kurvarstvo i sramotu, što poćiniše. (12:20-21)

Pavle kaže, „Bojim se da kada dođem i ako stvari nisu uredi, da ću morati da dovedem stvari u red i Bog će se pobrinuti za neke od vas.“ I ono što on zaista kaže je da će neki od njih proći kao što su Ananija i Safira prošli. Sećate se kako ih je Bog ubio? I Pavle upozorava Korinćane, „Ako se ne sredite, bojim se da ću morati da prisustvujem sahrani nekih od vas. Da sila Božijeg Duha koja radi kroz moju službu i moj život će zaista da bude teška i oštra i da će neki od vas umreti.“

Pre mnogo godina smo bili zamoljeni od nadležnih da vodimo crkvu u Čino regionu koju smo ne tako voljno prihvatili. I u pitanju je bila velika crkva i pastor koji ju je započeo se na žalost našao u moralnom grehu i morao je da napusti crkvu. Ljudi u crkvi su bili šokirani i povređeni i

nadležni su želeli da odem u tu crkvu i da pokušam da je ponovo sastavim. Tako da smo otišli i govorili smo u crkvi kao i drugi pastori i crkva je onda trebala da glasa ko će da bude pastor. I ja sam rekao nadležnom da nisam zainteresovan jer imam manju crkvu u kojoj volim da budem i da volim službu koju imam za ljude u toj crkvi. Ali ipak u mom srcu sam osećao da je Bog želeo da odem u tu drugu crkvu. I to je zaista bila Božija volja ali ja sam se suprostavljao njoj, jer da budem iskren nisam baš bio oduševljen mestom a voleo sam mesto u kom živim. I došlo je da članovi crkve glasaju i nadležni mi je upitao, „Da li bi bilo uredu da ostavimo tvoje ime na glasačkom listiću za pastora?“ I ja sam odgovorio, „Da naravno ako i dalje imam opciju da odlučim da ne dođem.“ I on je odgovorio, „Da, neću te prisiliti da dođeš ako nećeš, ali bi voleo da imam tvoje ime na glasačkom listiću.“

Tako da sam rekao ženi, „Stavićemo ovo na Gospoda, ako u prvom krugu glasanja jednoglasno odluče da me imaju kao pastora onda ćemo znati da je to Božija volja i otićemo.“ I ja sam mislio da je to nemoguće jer zaista u srcu nisam hteo da se preselim. Ali sam i dalje osećao da mi je Bog govorio da idem. Tako da smo primili telefonski poziv od nadležnog koji je rekao, „Pastore Čak. Crkva je glasala i u prvom krugu glasanja jednoglasno je odlučila da dođeš i da budeš naš pastor.“ Ja sam ga upitao, „Da li si siguran da su jednoglasno odlučili?“ „Da siguran sam,“ je bio njegov odgovor. Onda sam rekao mojoj ženi Kej, „Šta ćemo sada?“ A ona je odgovorila, „Pa, izgleda da treba da odemo tamo.“ Tako da smo se spremili da se preselimo.

U Sredu naveče, noć prije nego li ćemo se preseliti, jedna žena iz te crkve je odlučila da uzme grupu ljudi zajedno i da podrže pastora koji je morao da napusti crkvu zbog tog moralnog greha i da se suprostave našem dolasku. Tako da je započela tu grupu u crkvi. Počela je da zove ljude i da ih okreće protiv nas. I tu Sredu uveče je ta žena poginula u saobraćajnoj nesreći. Veoma interesatna stvar. Ja verujem da je u pitanju bila veoma slična stvar kao ovde sa Pavlom, „Ja ne želim da vas oplakujem, ako vas nađem u ovim lošim uslovima.“ Bog će se veoma oštro suprostaviti onima u crkvi da bih zaštitio svoju crkvu. I bilo je još ovakvih sličnih situacija. Ne da sam ja Pavle, ili da pokušavam da kažem da sam ja neko, ali je to Božije delo, i osoba koja se usudi da stane nasuprot Božijem delu zaista se stavlja u nezgodnu situaciju.

Ja se ne bih usudio da stanem protiv Božijeg dela. Mogao bi da podelimo sa vama još sličnih događaja. Ali, osoba koje se suprostavi Božijem delu stavlja sebe u veoma nezgodnu situaciju i Pavle upozorava protiv toga.

13. poglavlje

Ovo treći put idem ka vama; u ustima dva ili tri svedoka ostaće svaka reč. Napred kazah i napred govorim kako u vas bivši drugi put, i sad ne budući kod vas pišem onima koji su pre sagrešili i svima ostalima da ako dođem opet neću poštediti. (13:1-2)

Biću strog prema vama sledeći put.

Jer tražite da iskušate Hrista što u meni govori, koji među vama nije slab, nego je silan među vama. Jer ako i raspet bi po slabosti, ali je živ po sili Božijoj; jer smo i mi slabi u Njemu, ali ćemo biti živi s njim silom Božijom među vama. Sami sebe okušajte jeste li u veri, (13:3-5)

Pavle ovde kaže, „Slušajte, ja dolazim i neće vam biti lako. Doći ću ne u slabosti nego u sili Božijeg Duha da bih se mogli suočiti sa problemima koje imate u Korintu. Zato bi bilo bolje da se preispitate, jer kada dođem neće biti lako.“

Sećate se kada je Pavle bio na Krtu služeći guverneru Sergiju Paulusu, koji je bio veoma zainteresovan za to šta mu je Pavle govorio, da se pojavio onaj lik Elimej govoreći protiv Pavla. I Pavle se okrenuo ka njemu rekavši, „Neka te Bog udari sa slepoćom.“ U tom momentu je taj lik oslepeo i sve je obuhvatio strah. Svi su govorili, „Kakav je ovo propovednik?“ I zbog toga su dali još veću pažnju Gospodu.

Pavle kaže, „Kada budem došao doći ću u sili. Čak je i Hrist razapet u slabosti ali je u sili uskrsnut. Ja sam slab u Hristu, ali ću doći u sili. I zato bi bilo bolje da se preispitate da li ste u veri i,“

sami sebe ogledajte. Ili ne poznajete sebe da je Isus Hristos u vama? Već ako da u čemu niste valjani. A nadam se da ćete poznati da mi nismo nevaljani. A molimo se Bogu da vi ne činite nikakvo zlo, ne da se mi valjani pokažemo, nego da vi dobro činite, a mi kao nevaljani da budemo. (13:5-7)

Ili, „vi nas smatrate nevaljanima.“

Jer ništa ne možemo na istinu nego za istinu. Jer se radujemo kad mi slabimo, a vi jačate. A zato se i molimo Bogu, za vaše savršenstvo. (13:8-9)

Zar nije ovo slavno? Ovde ovi likovi zaista zadaju Pavlu teško vreme govoreći protiv njega ali i pored toga Pavlovo srce za njih je da oni budu savršeni. On čezne, on kaže, „Voleo bih da ste jaki a ja slab. Želim da vi budete savršeni.“

Zato, ne budući kod vas, pišem ovo da kad dođem ne učinim bez štedenja po vlasti koju mi je Gospod dao na popravljanje, a ne na raskopavanje. (13:10)

„Ja ne želim da dođem u sili nego želim da dođem da vas izgradim.“

A dalje, braćo, radujte se, savršujte se (ova reč znači dođite do pune zrelosti), utešavajte se, jednako mislite, mir imajte: i Bog ljubavi i mira biće s vama. (13:11)

Ovo su divne poruke ohrabrenja od strane Pavla. Budite zreli, utešavajte se, budite jednog uma, živite u miru.

Pozdravite jedan drugog celivom svetim. (13:12)

I ovaj pozdrav i dan danas postoji malo izmenjen u mnogim delovima sveta, gde se daje poljubac u obraz.

Pozdravljaju vas svi sveti. Blagodat Gospoda našeg Isusa Hrista i ljubav Boga i Oca i zajednica Svetog Duha sa svima vama. (13:12-13)

Primetite spomen trojstva ovde. „Milost Gospoda našega Isusa Hrista, ljubav Boga Oca i zajednica Svetoga Duha, sa svima vama.“ Pavle spaja Oca, Sina i Svetoga Duha u ovom pozdravu za Korintsku crkvu.

Hvala ti Oče, za Tvoju reč, lampi našim stopama i svetlo našem putu. Želimo da hodamo u njenoj istini. Pomozi nam Oče da rastemo da budemo potpuno zreli. Pomozi nam Gospode, da hodamo u jedinstvu, da hodamo u ljubavi i miru. Pomozi nam Oče, da iskusimo Tvoju milost koja je u potpunosti dovoljna, da bi mogli da naučimo da se radujemo u nevolji Gospode. Mi znamo da će to doneti strpljenje a strpljenje iskustvo, a iskustvo nadu. Gospode, da shvatimo da si Ti u kontroli u svim situacijama koje nas okružuju. I predajemo čuvanje naših duša Tebi, kroz Isusa. Amen.

Sledeće nedelje ćemo uraditi prva dva poglavlja poslanice Galaćanima. I kako idemo dalje, sve je bolje i bolje. Uradite domaći. Pročitajte Glaćane ove nedelje. Upoznajte se sa pozadinom ove poslanice, tako da kada se ponovo vidiemo sledeće nedelje možemo biti obogaćeni kroz reč Božiju i Hristovu ljubav i silu Svetoga Duha. Da bi mogli da uzrastemo u svim stvarima koje se tiču Isusa Hrista u zrelosti u našem hodu sa Njime. Neka Gospod bude sa vama, i neka Njegova ruka bude na vama da vas blagoslovi kroz ovu sedmicu i iskusite sve više i više Njegovu ljubav i milost u vašem životu. U Isusovom imenu.